SĂ FIM GATA

—Traian BĂRCIAN—

Prăbuşirea regimurilor comuniste de dincolo de Cortina de fier, se petrece sub ochii noştri. Primii paşi în această direcţie au fost făcuţi de Polonia şi Ungaria. După semnalul dat de acestea, marşul eliberării a trecut la acţiune în Germania de Răsărit doborînd în chip fulgerător pe dictatorul Honecker şi oprelıştea faimosului Zid al Berlinului. Acelaşi marş îl doboară şi pe Jivkov, dictatorul Bulgariei. Cehoslovacia e în mişcare. Oligarhul Ceauşescu, care încă ţine să exceleze în persistenţa nebunească, pentru a menţine România cu orice preţ în comunism alăturea de Cuba, Nicaragua şi China, nu are încotro decât până la urmă s'o termine şi el la fel ca şi ceilalţi oligarhi comunişti.

Considerând şi mişcarea de eliberare purtată în Rusia pe mai multe fronturi, nu putem decât să vedem că se răstoarnă un sistem politic care a dus la o sclavie teribilă cu multă moarte şi o suferinţă de nedescris a sute de milioane de oameni.

Păcatul săvârşit de Aliaţi în 1945, cu nesăbuita poartă deschisă comunismului, se apropie de punctul terminus. Yalta şi celelalte petice de hârtie care au oficializat internaţional sclavajul politic comunist, sunt aruncate la coş. Popoarele se ridică din înlănţuirea comunistă şi cer libertate şi onoare naţională.

Polonia lui Valesa,pregătindu-se ani de zile să ia drumul unui alt viitor, a ajuns să realizeze performanţa politică a instalării în fruntea ei a primului guvern necomunist din Europa de Răsărit. Ungaria, vecină cu Austria, savurează cu mândrie încântătorul simţământ că de-acum ea nu se mai cheamă ţară comunistă. Germania răsăriteană, care s'a pus în mişcare masiv dar paşnic, e la primii paşi ai reformelor spre democraţie. Cu voia sau fără voia lui Gorbaciov, toate ţările comuniste din Europa de Răsărit sunt pe picior de eliberare.

Ce este curios şi surprinzător într'o asemenea privinţă e că nici cel mai optimist om nu s'a putut aştepta la o desfăşurare atât de rapidă şi mai cu seamă atât de eficientă a mişcărilor de desrobire de dincolo de Cortina de fier.

Natural că între cei surprinşi de evenimente suntem şi noi Românii exilaţi, noi cei care până ieri eram posedaţi total de dezamăgirea şi durerea că nu putem întrevedea când, cum şi dacă vom mai vedea vreodată România eliberată de comunism.

Iar acum?!

Acum, datorită faptului că în politică necunoscutul poate interveni şi ca un factor salvator, ce nu puteam întrevedea,ieri, prinde o fereastră de lumină. E vorba de lumina în care vedem că România se apropie tot mai mult şi mai mult de eliberare. Căci este imposibil de conceput că ''nebunul'' din fruntea ei, cu toată armătura comunistă opresoare de care el dispune, va fi în stare să ţină piept puternicului vânt eliberator ajuns la graniţe. Vânt care a probat că pe unde trece rupe comunismul din rădăcinile lui şi detronează pe despoţi, pentru a reda popoarelor impilate libertatea la care aspiră.

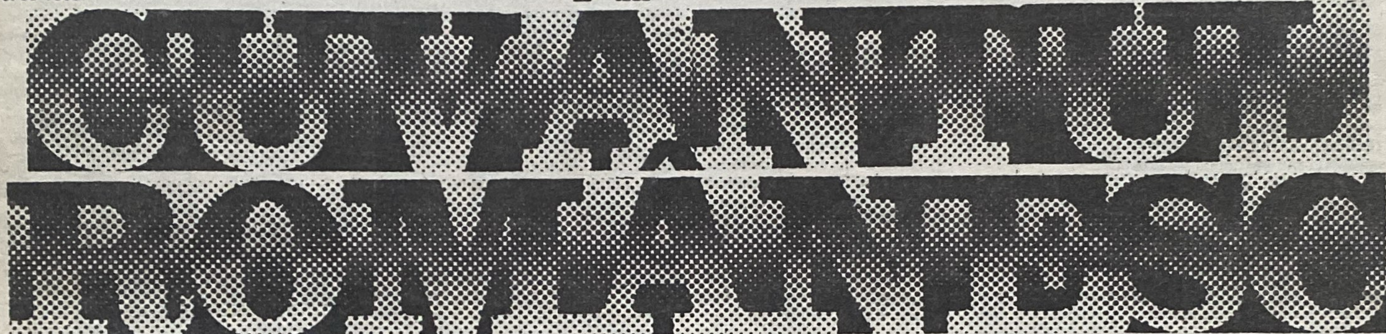
Din situaţia îmbucurătoare ce ne-a surprins şi pe noi ca pe toată lumea, e cazul să ne însuşim un nou spirit care să fie în ritm cu evenimentele.

Să fim de-acum înainte gata să ne vedem ţara în perspectiva unei apropiate eliberări. Nu este exclus ca acest lucru să se întâmple chiar în 1990. Si dacă nu o fi

Continuare în pag.5

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 14 Nr. 164 -DECEMBRIE 1989- | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

LĂCOMIA PUTERII

Eugen BÂRSAN

Punând pe comuniştii români - şi chiar şi pe ceilalţi - la o profundă examinare, nu putem decât să descoperim că un lucru capital din structura firei lor este lăcomia puterii. In fapt din o structură produsă de viciul morbid al tuturor timpurilor: morbul generator de declasare umană. Mai precis spus, morbul scoaterii omului din rostul unei vieţi normale de bună-cuviinţă şi demnitate şi punerea lui în sfera unei vieţi fără de căpătâi. De aici înainte oamenii fără căpătâi se întovărăşesc în numele unei ideologii comuniste care le oferă o şansă aventurieră de a deveni oameni ''ajunşi'' doar luând calea înrolării în aservirea unei politici de inchiziţie socială şi naţională.

Ideologia comunistă este pentru un asemenea tip uman - detractat şi secat de orice potenţial ideologic - doar demagogia care trebue să zăpăcească şi să captiveze masa poporului pentru susţinerea şi adularea călăilor lui. Sub demagogie este realitatea sinistră ce se vede, realitatea ce a pus la pământ nu numai poporul român ci şi pe celelalte popoare care au parte de comunism.

Ceea ce se trăieşte şi se vede în comunismul inchizitoriu al celor ''fără căpătâi'', ajunşi să dispună de o ţară şi de ţări, este trecut - în chip curent - prin tot felul de teoretizări legate de un argument sau altul. Dar nici una din ele nu este concentrată la realitatea bazei esenţiale din particularitatea comunistului care este în fond şi fapt lăcomia puterii.

Un lucru care califică grav şi pe comuniştii români, care în frunte cu Ceauşescu au ajuns a fi posedaţi de lăcomia puterii la grad de nebunie. Ii vedem cu înfiorare cum de pe drumul nebuniei lor politice, ei fac tot ceea ce pot ca să ducă la ruina definitivă a României. Această minoritate posedată de putere şi unită într'un sistem foarte strâns de interese de clasă privilegiată şi dominaţie, nu oferă istoriei decât organizarea şi menţinerea unei teribile forţe poliţieneşti cu care să ţină în tăcere şi supunere un întreg popor. Ea practică genocidul pentru menţinerea unei nomenclaturi comuniste lacome şi posedate de putere, simbolizată de Ceauşescu.

Deşi unde te uiţi nu vezi decât incompetenţă şi

Continuare in pag.3

LA NAŞTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

—Pr. Dr. Petre POPESCU—

In miezul vestirilor date de proorocii Vechiului Testament, stăruie încredinţarea despre venirea lui Mesia.

Pentru primirea Sa cu vrednicie, se cerea întoarcerea la sfintele porunci date de Dumnezeu prin ei.

Nici unul nu s'a arătat a fi cale şi ţel.

Lui Moise i s'a descoperit spunându-i: ''Eu sunt Domnul Dumnezeul tău''. Ceilalţi prooroci încep vestirile lor cu aceste cuvinte: ''Aşa grăieşte Domnul''. Sfântul Ioan Botezătorul întâmpină lumea cu această proorocire: ''Gătiţi calea Domnului''. Vestirile lui se smeresc, cum se sting stelele la apariţia soarelui. ''Acela trebue să crească iar eu să scad'' Ioan, III, 30.

La plinirea vremii, prezisă de prooroci, Fiul lui se întrupează din Fecioara Maria şi se naşte în Betleem. Naşterea a fost discretă, simplă şi într'un decor de pilduitoare modestie. A fost salutată totuşi de vestirea Ingerului adresată păstorilor: ''Vă vestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; astăzi în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, Care este Hristos Domnul'' Luca II, 10, 11 şi cu îngerul o mulţime de oaste cerească slăvea pe Dumnezeu şi zicea: ''Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire'' Luca II, 13,14. Magii dela Răsărit conduşi de stea au venit ''I s'au închinat şi I-au adus daruri: aur, tămâie şi smirnă''.

''Auzind aceasta regele Irod, s'a turburat şi împreună cu el şi tot Ierusalimul'' Luca II, 3. Frica a devenit obsesie şi ea l-a împins ''să trimită ostaşi în Betleem şi în tot ţinutul lui, să ucidă toţi pruncii dela doi ani în jos'', Matei II., 16, peste 14,000 de prunci. Această faptă, marca începutul persecuţiilor contra lui Hristos şi contra adepţilor Lui. Aceste persecuţii au luat în istorie forme şi mijloace diferite. In vremea noastră au devenit de o cruzime şi de o perfidie inimaginabilă. Nu este vorba numai de distrugerea fizică a omului, ci de distrugerea lui psihică, morală şi spirituală. Persecuţiile din vremea noastră urmăresc distrugerea chipului lui Dumnezeu din om. Persecutorii îl urmăresc pe Hristos şi ei văd în inima fiecărui credincios pe Hristos. Acesta trebue distrus. Persecutorii sunt agresivi, violenţi, iar mijloacele pentru atingerea ţelului lor, sunt foametea, închisoarea, spitalele de psihiatrie, uciderea fizică, tortura, umilinţa şi frica. Adepţii lui Dumnezeu şi ai Mântuitorului Hristos, îngerii lor pe acest pământ, sunt oameni de credinţă neşovăielnică, oameni blânzi, buni, iertători, cu nădejde puternică în vremuri mai bune şi mai drepte şi cu încredere ne zdruncinată că mâine sfânta noţiune de om va fi considerată sacră, iar demnitatea lui respectată.

Adepţii lui Hristos sunt angajaţi în luptă pe această arenă cosmică de peste şapte decenii. Milioane de ostaşi ai lui Hristos au căzut nevinovaţi, ca pruncii din vremea lui Irod. Ei sunt martirii anonimi ai vremurilor de azi. Persecutorii n'au vizat numai omul dar şi locurile lor de rugăciune şi de laudă lui Dumnezeu. Astfel, în spaţiul întunericului multe biserici au fost dărâmate, altele închise, altele transformate în muzee atee sau în magazii. A fost o perioadă teribil de grea, încununată cu milioane de jertfe, cu suferinţe umane ce nu se pot descrie şi cu transformări

Continuare în pag.4

editorial

SITUAȚIA DIN ROMÂNIA

Intreg exilul românesc urmărește cu încordare starea de lucruri din Europa răsăriteană, unde au intervenit transformări surprinzătoare în viața politică a regimurilor comuniste. Si toată diaspora românească se întreabă, într'o formă legitimă, care este situația din România, în fața acestor transformări politice din blocul comunist, dominat de Moscova?

Ca de obicei, în asemenea momente de răscruce istorică, se pot desprinde mai multe grupuri de interpretări și răspunsuri la o asemenea întrebare. Două categorii se desenează mai pregnant în complexul exilului:

(a) a acelora care sunt optimiști și cred într'o prăbușire rapidă a regimurilor comuniste și sunt gata să treacă la îndemnuri revoluționare, de ridicarea steagurilor de luptă, și

(b) a acelora care sunt pesimiști și cred că tot ceea ce se întâmplă în Europa răsăriteană ar fi o farsă, un joc politic al Moscovei, pentru a induce, încă odată, în eroare lumea liberă.

Noi, aici la redacția noastră, ne păstrăm un cumpăt de realism în modalitatea noastră de analiză și înțelegere a problemelor actuale. Din această perspectivă realistă, nu ne lăsăm depășiți de exagerări, nici de un optimism sau pesimism debordant.

Noi credem, pe linia noastră de totdeauna că regimurile comuniste se vor prăbuși, atât din cauza deficiențelor fundamentale ale ideologiei lor, cât și din cauza opoziției pe care o întâlnesc în frontul altor ideologii, care refuză marxismul. Mutațiile actuale din țările cu regim comunist în Răsăritul Europei sunt determinate, în deosebi, de factorii interni, sociali, politici, economici și ideologici. Contradicțiile interne ale ideologiei marxiste au cauzat, după atâtea experiențe falimentare, nevoiile de reforme și transformări. Partidele comuniste nu mai pot face față problemelor din toate planurile societății, pentrucă au epuizat toate soluțiile și au dus țările dominate de ele la ruină și dezastru fără leac. Simptomele acestui fenomen ni le oferă, azi, Uniunea Sovietică, Polonia, Ungaria, Germania de Est, Bulgaria și chiar Cehoslovacia. Acum sau mai târziu, aceste simptome vor apărea la suprafață și în România, unde regimul comunist a fost edificat după aceleași norme, modele și principii, ca și în celelalte țări satelite ale Moscovei.

România, numai în aparență, ne arată că nu este atinsă de morbul reformelor și nu este zguduită de tulburări asemenea celor din țările vecine. In fapt, ea zace azi pe un vulcan ale cărui străfunduri sunt agitate, în fierbere și vor izbucni, la timpul lor. Nu este vorba de o delăsare a poporului român, ci de o resemnare de natură religioasă, experimentată timp de veacuri multe de neamul românesc (să nu se uite că, după 1945 când au preluat comuniștii puterea politică, în nici o țară satelită a Moscovei, rezistența și opoziția anti-comunistă nu a egalat, în putere și procentaj, pe cea românească: peste un milion de arestați, grupuri de partizani pe întreg cuprinsul țării, faimosul lagăr de tortură dela Pitești și cea mai uriașe înfruntare a comuniștilor, în procesul de colectivizare, pe care a demonstrat-o țăranul român, precum și legendara poziție și atitudine de martiraj creștin a Bisericii Române Unite.)

Poporul român, din zilele noastre, nu are nevoie de optimismul și îndemnurile revoluționare și nici nu acceptă pesimismul celor îndoielnici. El își va lua în mână drepturile sale, atunci când va socoti că a venit sorocul. Până atunci, citește semnele vremii cu ințelpciune și pricepere.

George BĂLAȘU

ULTIMA SITUAȚIE DIN EUROPA DE RĂSĂRIT

—Octavian MĂRGINIAN—

In timp ce lumea era absorbită de cutremurul politic care a produs răsturnările din Polonia si Ungaria, luna Noembrie a adus bomba neașteptată de nimeni a evenimentelor din Germania comunistă. O bombă cu explozii pe patru etape. Evenimentele au început cu exodul-fugă a circa 175 de mii de Germani din DDR în Germania de Vest,pe rutele Ungaria și Cehoslovacia. Un exod care a atras atenția întregii lumi în chip impresionant. A doua etapă a constat dintr'o mare mișcare de demonstrații, în orașele principale, pentru libertate și democrație. Drept consecință, dictatorul comunist Honecker abdică. Egon Krenz îi ia locul. In pofida acestei schimbări exodul și demonstrațiile continuă. Toți miniștrii din guvern își dau demisia. Această măsură neavând efecte, urmează demisia tuturor membrilor din comitetul politic. Egon Krenz începe să promită viitoare măsuri de liberalizare. Promisiuni mai mult sau mai puțin vagi, care nu satisfac mișcarea de liberalizare.

In orele crâncene ale acestui impas între popor și partid ia naștere a treia etapă, cu prăbușirea Zidului Berlinului care a fost simbolul războiului rece dintre Occident și Rusia Sovietică. Prăbușirea Zidului Berlinului și cele trei milioane de Germani de dincolo de zid care în decurs de 48 de ore au vizitat Berlinul de Vest pentru a vedea cum arată lumea liberă, va rămâne pe plan sufletesc german ca cel mai excitant eveniment al secolului iar pe plan politic internațional un factor care determină o nouă fază. In noua atmosferă creată urmează etapa a patra. La 13 Noembrie Parlamentul Est-German existent - adică ales sub regim comunist - se întrunește și își alege ca președinte pe un necomunist. Pentrucă aceste rânduri sunt scrise în ziua de 14 Noembrie țin să precizez că ce se întâmplă acum în Germania răsăriteană este numai începutul începutului. Ce-am remarcat constituie o extraordinară victorie pe plan uman. De aici înainte este așteptată victoria politică care este marele și ultimul țel.

O altă mare și binevenită noutate din lumea oprimaților de dincolo de Cortina de fier este abdicarea lui Todor Jivkov, atotputernicul țar comunist din Bulgaria timp de 35 de ani. Cel puțin într'o privință i se poate da o notă bună. Când a văzut că poporul a ieșit în stradă pentru a protesta dictatura și a demonstra pentru o schimbare, pentru reforme care să ducă la democrație, a înțeles că e cazul să se retragă. Cel care a preluat puterea în Bulgaria e Petar Mladenov. Are 53 de ani și din 1971 încoace a fost stabil Ministru de Externe și e văzut ca un comunist moderat și deschis la reforme.

Românii basarabeni continuă să se mențină pe o poziție de mișcare activă. Nevăzând cu ochi buni organizarea dela Chișinău a paradei oficiale din 7 Noembrie de aniversare a Revoluției comuniste din 1917, i-au pus gând rău. S'au apucat să organizeze în același timp o contra-demonstrație protestatară care în efect a nimicit parada comunistă oficială. A fost o serioasă ciocnire care a dus la 20 de arestări. Aceste arestări au provocat o altă demonstrație care a avut loc în ziua de 10 Noembrie. Demonstranții, mărșăluind cu steaguri tricolore, au cerut imediata eliberare a celor arestați. Primind un răspuns nefavorabil, ei au atacat clădirea Ministerului de Interne și au incendiat cel de al II-lea etaj al ei. Confruntarea care a avut loc s'a soldat cu mulți răniți și dintr'o parte și dintr'alta. După unele știri ar fi și morți, dar cu toate acestea pe ziua de 13 Noembrie s'a pornit cu o altă demonstrație pentru cerere de mai multă autonomie politică. De astă dată au fost trimiși la Chișinău 15 mii de soldați pentru a ține piept Românilor basarabeni.

Ziarul polonez "Gazeta Wyborcza" face cunoscut, cu întârziere, conținutul unui raport diplomatic în virtutea căruia, în zilele în care regimul comunist polonez a acceptat să predea "Solidarității" guvernarea țării, Ceaușescu, înfuriat, a dispus ca Ambasadorul Poloniei să vină imediat la el - aceasta era la ora 12 noaptea - pentru a-i pune în vedere că el "ca șef al unui partid comunist și al unei țări socialiste nu poate să accepte că ceea ce se întâmplă în Polonia poate fi considerat ca o afacere internă". In continuare comunică ideea necesității "unei acțiuni comune" a țărilor comuniste de apărare a socialismului". A rămas doar cu ideea fiindcă ascultare n'a găsit. Cât de parșivi mai sunt și comuniștii ăștia care nu-l bagă în seamă pe "genial".

In Lituania s'a votat o lege care prevede un plebiscit în privința unui statut de independență față de Uniunea Sovietică și de stabilire a unei cetățenii lituaniene. In alte cuvinte, în chip mai acoperit, e vorba de auto-determinare. Legea mai prevede și o interdicție cu referire la imigrarea Rușilor în Lituania.

ȘTIRE

După cum relatează ziarul polonez oficial "Express Wieczorny" nr.12 din 20 Noembrie a.c., aflăm că în semn de solidaritate cu poporul român, în jurul datei de 17 Noembrie, în Europa de Est, a avut loc demonstrații înfața ambasadelor române din Varșovia, Budapesta și Berlinul de Est, pentru democrație și înlăturarea familiei Ceaușescu dela putere.

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE REDACȚIE

*MUNCHEN, GERMANIA DE VEST - De ce textele românești din lumea liberă afirmă pretutindeni că Basarabia aparține URSS, în virtutea "Pactului Hitler-Stalin"?

Situația Basarabiei, astăzi, nu poate fi "băgată în aceeași oală" cu aceea a Tărilor Baltice. România și-a recucerit, după acest pact și din cauza acestui pact, dreptul asupra pământului străbun al Basarabiei în 1941, în războiul sfânt împotriva bolșevismului pe care România l-a declarat URSS pentru Basarabia! Si și-a recucerit-o cu vârf și îndesat, căci ostașii noștri viteji au mers dincolo de Nistru, până la Bug...

Situația de azi a Basarabiei - care aparține URSS - se datorește năvălirii în 1944 în țara noastră a trupelor rusești, care au ocupat în primul rând Basarabia. Ea este azi în posesiunea URSS în virtutea tratatului din 1945, care a urmat năvălirii Rușilor în România și în Europa și prin care puterile occidentale le-au cedat jumătate din Europa, inclusiv Basarabia.

Afirmația că "situația de astăzi a Basarabiei, care e în stăpânirea Uniunii Sovietice, este datorată Pactului Hitler-Stalin", este făcută pentru a șterge cu buretele războiul sfânt dus de România împotriva bolșevismului ateist și nu poate să aducă decât grave prejudicii poporului român și istoriei sale.

Cu sentimente românești,

Stanca VALCEANU

*TORONTO, CANADA - M'am născut într'unul din satele României. Un sat așezat la o margine de țară. S'au născut în acest sat, ca de fapt în multe din satele României, oameni pe care istoria nouă creată de comunism i-a uitat. Am avut o perioadă în care am trecut prin unele din închisorile României: infracțiunea, trecerea frauduloasă a frontierei. A fost o foarte grea încercare, ce a rămas adânc întipărită în memoria mea, ca de altfel a tuturor celor care au trecut prin închisorile "stejarului dela Scornicești".

Nu am crezut niciodată că omenirea poate avea o specie umană așa de decăzută, cum sunt unii din angajații penitenciarelor române. Pentru unii dintre ei, cea mai mare satisfacție este să bată și de multe ori această bătaie se transformă în crimă. Numele lor nu va fi uitat niciodată de cei care au trecut prin închisoarea din Timișoara. Polog, Mandache, Doroftei, sunt doar trei nume de milițieni cărora maltratarea deținuților le crea o mare plăcere. Intre timp se pare că numărul lor s'a înmulțit la penitenciarul din Timișoara. Când vor ieși oare la iveală toate crimele săvârșite în anii lumină ai "stejarului dela Scornicești"? Persoană care se pretinde a fi unul din cei mai mari pacifiști din lume. Si se consideră nedreptățit că omenirea nu-l recompensează cu premiul Nobel pentru pace.

Pentru Inălțimea Sa "Stejarul din Scornicești" ar trebui înființat un nou premiu, în care ar trebui să fie enunțate toate fărădelegile comise din ordinul său, numele tuturor bisericilor distruse, numărul familiilor ce au avut de suferit de pe urma binefacerilor ceausiste în plin secol XX. Acest premiu ar trebui să-i fie înmânat de Satana la porțile iadului, căci se pare că este un om în slujba Satanei. In speranța că veți avea bunăvoința să citiți aceste rânduri, vă mulțumesc anticipat, cu stimă,

Pavel Roșu MARTINOVICI

*NEUSTIFT, AUSTRIA - Suntem un grup de zece refugiați din România, care cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns sănătoși în Austria. Am reusit să citim exemplarul din luna Octombrie și suntem încântați și fericiți că am apucat să citim și noi un ziar scris liber, fără cenzură comunistă.

Second Class Mail Registration Number 4133

RENUNȚAREA LA COMUNISM

—George BĂLTEAN—

Oamenii normali, chiar dacă merg pe o cale greșită, o abandonează atunci când își dau seama de greșeală. In cazul în care sunt obligați de forțe străine să meargă pe o cale greșită, ei o vor abandona atunci când momentul este oportun.

Comunismul este un artificialism care s'a născut și menținut prin forța militar-polițienească. El este contrar naturii și vieții umane, contrar dezvoltării societății, iar persistarea pe această cale este o crimă contra popoarelor.

Comunismul nu a produs nimic bun, el a distrus doar, atât cât se poate distruge într'o țară. Comunismul încetează să mai existe atunci când nu mai are ce distruge, când rezistența popoarelor slăbește tirania militar-polițienească și când forțele externe ale democrației, cu care comunismul este în întrecere, amenință să-l sugrume.

Toate aceste cauze, acționând concomitent, contribuie la lichidarea comunismului. Perspectiva lichidării comunismului este clară, vizibilă.

Perestroika și glasnostul sunt încercări disperate de a salva imperiul rusesc și comunismul. Dar comunismul nu mai poate fi salvat. Reformele înseși conduc automat spre înafara comunismului, adică spre democrație și economia de piață. Incercarea de îmbunătățire a comunismului prin democrație și economia de piață este o contradicție și o falsitate. Dar falsitate să fie, doar să dispară comunismul!

Perestroika și glasnostul crează momentul oportun părăsirii căii greșite, comunismul. Fiecare țară poate proceda la părăsirea comunismului conform condițiilor date din țara respectivă. Cel mai corect este renunțarea de drept și de fapt la comunism, respectiv, renunțarea deschisă, așa cum a procedat partidul comunist din Ungaria.

Exemplele de renunțare la comunism sunt tot mai numeroase. Marea masă de comuniști din toate țările sunt pentru abandonarea comunismului. (De oportuniști nu mai discutăm). In rândul conducătorilor de partide comuniste crește numărul celor care sunt pentru renunțarea la comunism. In Polonia, partidul comunist a renunțat parțial la puterea guvernamentală și a cedat conducerea guvernului organizației de opoziție "Solidaritatea".

In Uniunea Sovietică, "țara comunismului victorios", conducătorii cer măsuri mai drastice de reforme, iar mișcările naționale, care sunt în același timp mișcări anticomuniste, înglobează sute și mii de comuniști. Unele noi mișcări și organizații naționale sau pentru reforme au în fruntea lor comuniști cunoscuți, membri de partid de 20-30 de ani, așa cum este cazul în Tările Baltice și în Ucraina. Numărul lor crește și în Basarabia, țările Transcaucaziei și republicile islamice.

In RDG, Honecker a fost înlăturat și se aud voci deschise din rândul conducătorilor, care cer reforme și abandonarea monopolului puterii de către partidul comunist. Din această țară se fuge în massă, trecându-se pe diferite căi în Republica Federală Germania. Dela sfârșitul lunii August până la mijlocul lunii Octombrie numărul celor fugiți se ridică la peste 50.000. Apoi demonstrațiile din RDG se țin lanț. Desigur că reformele nu vor întârzia. In Cehoslovacia a început de asemenea să se vorbească tot mai mult în rândul conducerii partidului comunist de necesitatea reformelor. Doar în RSR nu se vorbește și nu se face nimic. Până acum.

Renunțarea la comunism este o cale înțeleaptă de salvare a unei țări și de evitare a vărsării de sânge. Trebue să se vadă și să se priceapă peste tot că, comunismul nu mai are nici o șansă de existență, nici o șansă de salvare, în nici o țară din lume. Poate că vor auzi și vor vedea această realitate și cei din București.

DON QUIJOTE-NICOLAE CAVALER DE SCORNICEȘTI

Eroul lui Cervantes se bătea cu morile de vânt, dar n'a distrus nici o moară; Don Quijotele depe malul Oltului distruge un neam întreg.

Eroina Don Quijotelui spaniol era Dulcineea iar a Quijotelui din Scornicești este Acritura Elena din Petrești.

Don Quijotul și Acritura sunt cunoscuți în țară sub numele de Tovarășii Nicolae și Elena Ceaușescu, el geniu și ea savantă. În RSR ei sunt legea, peste hotare ei sunt bufonii secolului.

Supărat pe Președintele Bush că nu i-a trimis o bezea din Polonia și pe d-na Bush c'a vizitat în Ungaria un centru de refugiați din RSR, bufonul a decis să "Elibereze Statele Unite".

Implinindu-se șapte decenii dela înființarea partidului comunist, Ceaușescu le-a dat sfatul să nu uite de lupta muncitorilor însclăviți de capitaliștii care, pentru a-și vinde carnea, ouăle și brânza, au uitat de sănătoasa "Alimentație Stiințifică".

O altă Cruciadă, pentru "Eliberarea Poloniei, s'a dat în halat și papuci! Când s'a format la Varșovia guvernul "Solidarității" în frunte cu Tadeusz Mazowiecki Ceaușescu a dat ordin lui Ion Stoian ca să-l cheme în mijlocul nopții pe ambasadorul polonez dela București și să-l informeze că Varsovia "face jocul imperialiștilor... etc" deoarece eșecul alegerilor se datorește fasciștilor ce se opun viitorului socialist...

Ambasadorul polonez l-a ascultat, a căscat, s'a dus acasă și s'a culcat. (Protestul s'a făcut în cadrul politicii de neamestec în treburile interne ale altei țări, N.R.)

Redăm ultima aventură a Cavalerului de Scornicești:

Călare pe un 707 a plecat în Germania de Răsărit ca să întărească Axa-Gulagului "Berlin-Praga-București".

In baza "Dreptului Omului" tovarășul Ceaușescu a cerut surorilor socialiste, plus Austriei, ca să suprime dreptul de călătorie ale vizitatorilor, iar pe prietenul de extra tovărășie, Erich Honecker, Don Quijotele l-a pupat pe trei fețe dându-i sfatul: "Fă ca mine: arestează-i, radiază-i, înmormântează-i și spune c'au trecut clandestin frontiera"

Până la urmă fuga tineretului și suportul moral al lui Ceaușescu, l-au silit pe Erich să spună "Auf wiedersehen".

Ultimile știri ce-au descrețit frunțile:

Astralii cu trei ochi, care au aterizat în Siberia, au fost trimiși special ca s'o răpească pe Elena, cea mai savantă doctor inginer și chimistă de pe meridianele constelațiilor.

Păcat că, din greșală, Astralii au aterizat în Rusia.

Stroe MOLDOVANU

LĂCOMIA PUTERII

Urmare din pag. 1

pustiire, se caută ca falimentul total al regimului să fie camuflat prin speculații patriotice. Mai ieri, fii cu Ceaușescu și cu regimul că, dacă nu, vin Rușii. Mai nou, ține cu Ceaușescu și cu regimul că, dacă nu, vin Ungurii. Perversiunea politică comunistă e fără margini. Mută atenția cetățeanului în altă parte și o ține în chip agitatoriu acolo, ca Românul să nu mai aibă timp să se ocupe de ce face regimul cu el. In chip speculativ, regimul pieririi ține neapărat să-și creze o imagine de regim al salvării.

Lăcomia puterii, ajutată de necruțătorii ieniceri securiști, a ajuns a-și funda o "epocă de aur" într'un extrem de jalnic peisaj național românesc. Jos, națiunea în groapa pierii, iar sus, posedații "fără căpătâi" ai puterii în epoca lor de aur.

In chip tragic, lăcomia puterii - pe care o numim comunistă - e mai excesivă la Români decât în alte părți. După cum de câtva timp se vede, și e subiect de frapantă actualitate în media occidentală, ștabii nomenclaturii comuniste din Polonia și Ungaria au fost în stare să ajungă cumva la reflecția că, lăcomia de putere cu orice preț trebue să cedeze în fața stringentului imperativ de salvare a țării lor dela dezastrul la care a ajuns.

Ingrijorător este că în România nu e nici un asemenea semn. Ba, dimpotrivă, sunt o mulțime de alte semne care indică, că lăcomia de putere și de monopol al ei, în loc de slăbire sau de cedare, ține să se încăpățâneze și mai mult.

Dacă pe Jaruzelski, pe comuniștii unguri și mai nou pe cei germani, realitatea mizeriei din țările lor și a ostilității poporului față de partid i-a putut aduce la o reflecție rezonabilă, Ceaușescu continuă să se țină cât mai departe de așa ceva. In chip sfidător, complăcându-se în a vedea cele mai negre zile din istoria poporului român ca o epocă "de aur".

Fără îndoială că alăturea de poporul de acasă suntem și noi exilații în chip îngrijorat nerăbdători să vedem că crapă și în România tirania posedaților de putere, așa după cum ea a început să crape în alte părți. Iar până atunci, ne place ori nu, n'avem încontro decât răbdării acumulate de atâta timp să-i mai adăugăm un plus de rezistență.

In chip sigur tirania din România se apropie și ea de epilogul ei, care e parte firească din sfârșitul falimentar al comunismului văzut în general. Oricât de înrăit și de supraîncăpățânat ar fi Ceaușescu, ca tip lacom și posedat de putere - de putere cu sceptru - el nu poate face excepție dela epilogul ștabilor comuniști, care e temă de actualitate.

Dacă lăcomia puterii nu poate avea decât un sfârșit scufundat în hulă, suferința umană nu poate avea decât o șansă de mai bine. De mai binele pe care-l așteaptă țara și neamul românesc.

Eugen BÂRSAN

ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC" UREAZĂ TUTUROR CITITORILOR

SĂRBĂTORI FERICITE ȘI LA MULȚI ANI!

ESEUL POLITIC

"TREBURILE INTERNE"

Constantin MACRI

Niciodată, mai mult ca în prezent, nu s'a pus mai acut problema până unde poate un guvernământ, un regim politic, să-şi chinuie, să-şi martirizeze, sub diverse forme, propria populaţie, colectivitatea omenească, asupra căreia sub diferite forme şi mijloace îşi impune puterea. Evident este vorba, în primul rând, de o răspundere morală, de o răspundere socială şi politică, de o răspundere legală, pentrucă ne referim la epoca contemporană supusă unor prescripţii şi reglementări de legi internaţionale adoptate prin consens de întreaga colectivitate civilizată a statelor şi popoarelor.

După cel de al doilea război mondial prin gândirea şi voinţa unor capete luminate care reprezentau în primul rând, marile puteri învingătoare, America, Anglia, Franţa, U.R.S.S-ul şi China, s'au pus bazele Organizaţiei Naţiunilor Unite care cu toate imperfecţiunile ei şi cu toate anihilările ei prin perimarea unor prevederi (de pildă "cei cinci mari" membri permanenţi ai Consilului de Securitate cu drept de veto, în timp ce RFG-ul sau Japonia,sunt înafară) s'a dovedit totuşi un organism viabil, parţial funcţional, dar cu rol hotărîtor, în salvarea păcii, în anumite momente de criză.

Statutul organizatoric de bază al ONU-ului trebue regândit şi adaptat evoluţiilor istorice din ultimii 45 de ani (o jumătate de secol). Niciodată Europa modernă nu s'a bucurat de o perioadă aşa de lungă de pace. Afară de bomba atomică, şi ONU a avut un rol important în asigurarea acestei păci.

Dezbaterile ONU, inclusiv cele din organismele sale specializate sunt adevărate antologii ale evoluţiei "Spiritului cooperării" comunităţii internaţionale, adevărate eşantioane reprezentative ale mentalităţilor naţionale, de pe întreg cuprinsul globului, în dialectica devenirii lor istorice.

Propunem numai o sugestivă comparaţie: discursurile lui A.I. Vâşinski la ONU din perioada anilor 1949-52 şi discursurile lui Ed. Sevardnadze din epoca prezentă. Ce demonstrează aceasta? Că "spiritul de cooperare" de recunoaştere a supremaţiei legii internaţionale este în ireversibilă ascensiune.

Casa comună europeană, deziderat propus de liderul sovietic Gorbaciov nu este o utopie. Utopie este să crezi că poţi face la tine acasă ce vrei cu oamenii pe care îi guvernezi fără să fii silit să dai socoteală cuiva, cândva, fără să te supui unor standarde internaţionale minimale de respect al omului şi al drepturilor sale fundamentale. Mai ales când eşti ţără europeană.

Europa are privilegiul de a fi tărâmul înnoirilor umanistice. Si umanism nu înseamnă numai construcţii, de case şi hoteluri, de palate şi săli înseamnă în primul rând libertate, mai ales libertate de exprimare a gândurilor care te frământă, a îndoielilor şi contrarietăţilor pe care le resimţi în viaţa ta practică socială, de fiecare zi, înseamnă să-ţi poţi alege, în deplină libertate şi conştientizare, conducătorii, atât pe plan local, regional, cât şi naţional.

Umanism înseamnă să te simţi întreg şi capabil să îndrumi treburile obşteşti pe un drum folositor întregii comunităţi, nu numai "avangărzii", nu numai "forţei conducătoare" (expresie tipică prin amoralismul ei de bază, prin structura ei antilegală - forţă şi lege fiind prin definiţie antinomice).

Era socialistă nu poate fi sub nici o formă era sărăciei, mizeriei şi a foametei. Poate există, o mizerie şi mai mare în Vietnam (ţară care construieşte şi ea socialismul), în Etiopia, în Cambodgia "kmerilor roşii", în Nigeria sau Uganda, dar acestea sunt sunt ţări europene. Au, din nefericire, deocamadată, alte baremuri de apreciere, în raport cu evoluţia lor istorică, cu exigenţele lor umane. In Uganda se poate trăi şi fără hârtie higienică. La Bucureşti am văzut coadă la un asemenea produs, iar fericitul cumpărător ducea acasă pe umăr un rotogol cât roata carului cu aproximativ 30 de suluri.

Organizarea vieţii sociale este, fireşte, un atribut al suveranităţii de stat dar dacă această organizare se dovedeşte un genocid cultural, spiritual sau fizic (prin înfometare cronică, prin lipsă de asistenţă sanitară elementar dotată) se pune problema pentru comunitatea internaţională dacă poate sta pasivă, cu mâinile încrucişate la un asemenea genocid, disimulat sau manifest.

Se construiesc spitale gigantice, dar dacă nu au tifon sau vată la ce folosesc asemenea construcţii? Se construiesc "teatre" şi "opere" dar dacă în ele se exprimă numai sloganuri vetuste sau se cântă un folclor denaturat, cui folosesc asemenea clădiri? Cum să se bucure omul de delectarea artistică dacă el îngheaţă de frig când ascultă pe "Rigoletto"? E o perioadă de criză trecătoare? Nu. Ea durează, în mod notoriu, de un deceniu.

Arbitrariul guvernamental intern, total şi făţiş, incompetenţa, epuizarea anarhică a resurselor, dezorganizarea cârpită prin "discursuri prezidenţiale" care au neurastenizat un întreg popor pot rămâne nesancţionate pe plan internaţional? Este o "treabă internă," o poluare gravă a solului şi râurilor unui stat? A fost o treabă internă "cernobilul" care va rămâne pentru secole un simbol al iresponsabilităţii, incompetenţei şi relei credinţe?

Mai poate fi socotită "indivizibilă" suveranitatea naţională atâta timp cât au apărut organizaţii ca OMS (Organizaţia Mondială a Sănătăţii) cu putere de decizie în problemele de sănătate pentru statele care au aderat la această organizaţie? Eşti liber sau nu să-ţi vaccinezi copiii de pe teritoriul pe care-l guvernezi? Eşti liber sau nu să le dai hrana necesară pentru a nu deveni distrofici? Comunitatea internaţională răspunde NU! prin organizaţiile sale de specialitate.

Există tot la Geneva şi tot ca organizaţie internaţională specializată Biroul Internaţional al Muncii (B.I.T.) care obligă statele să nu folosească munca copiilor, nici la "strânsul recoltei", nici la "colectarea deşeurilor", să nu folosească munca neplătită (şcolari, studenţi, militari etc.) şi acorde "repausul săptămânal" adică să nu cheme Duminica la "muncă voluntară" sau "patriotică", în majoritatea statelor civilizate fiind extinsă de mult săptămâna de lucru de cinci zile.

Există o Comisie Internaţională de Protecţie a Monumentelor Istorice ale Umanităţii, care a făcut minuni în salvgardarea monumentelor de pe Valea Nilului cu ocazia construirii hidrocentralei dela Assuan

Au Grecii libertatea de a dărâma Acropolele? Atunci de ce s'a dărâmat Mânăstirea Văcăreşti? Cu ce utilitate majoră, inevitabilă, imperioasă?

Un oligofrenic răspundea că parte din elementele demolate vor fi adăpostite într'un muzeu. Să sesizăm aici imbecilitatea intelectuală caracterizantă, atrofia oricărei simţiri umane şi naţionale în faţa unui patrimoniu care ne poartă, nu se poate altfel, spre timpul părinţilor, moşilor şi strămoşilor noştri din care descindem.

E tot una un urcior spart şi unul întreg?

Fără memorie istorică cădem în regnul animalelor. Vestigiile şi amintirile ne dau dimensiunea umanităţii noastre. Ele ne dau sentimentul continuităţii noastre în timp.

Dela Hugo de Grotius şi până în prezent principiile dreptului internaţional au evoluat mult. Prin edificarea Comunităţii Economice Europene care evoluează vizibil şi sigur, spre o federalizare politică, s'a implantat deja în conştiinţa popoarelor europene ideea şi sentimentul unui destin comun spre binele şi progresul civilizatoric şi cultural al tuturor oamenilor care trăiesc în acest benefic spaţiu geografic.

Sub ochii noştri se înfăptuieşte visul secular al marilor umanişti ai lumii dela Erasmus la Giordano Bruno, dela Vico la Tolstoi: legea internaţională, grefată pe legea morală să aibă sancţiune,puterea de a fi impusă faţă de acei guvernanţi care o încalcă, guvernanţi care mai întotdeauna îşi terorizează proprii supuşi.

Conceptul suveranităţii naţionale ca orice concept juridic, nu poate fi folosit împotriva finalităţii în sine pentru care a fost statuat acest concept şi anume libera şi progresiva dezvoltare spirituală şi materială a oamenilor care compun o comunitate naţională. Dacă oamenii care compun o asemenea comunitate sunt victimile unui dictator sau ale unei oligarhii tiranice, imperativul juridic şi moral obligă comunitatea internaţională să intervină. Mai ales în Europa, leagănul civilizaţiei şi culturii omeneşti.

La Strasbourg există un parlament european, liber ales de cetăţenii care aparţin Statelor Comunităţii Europene. In acest parlament sunt reprezentate toate partidele şi curentele politice din cele 12 state participante. Deocamdată are un rol consultativ şi deliberativ. Vine vremea când va avea şi puterea de a decide. E în logica iminentă a istoriei.

Ca un sistem de vase comunicante, culturile, spiritualităţile şi mentalităţile naţiunilor lumii sunt în continuă interpătrundere, contagiune şi conversiune în sensul filtrării şi promovării valorilor celor mai pro-umane, mai corespunzătoare dialecticii dezvoltării.

Procesul de conştientizare şi subsecvent de raţionalizare a manifestării politice, încă departe de a fi atins cote admisibile, faţă de cele optimale, de pildă cele engleze, franceze, americane sau mai recent cele germane este totuşi în continuă ameliorare, oriunde se practică încă eligibilitatea, în mod real, pluralismul cinstit democratic. Colapsul acestui proces a intervenit odată cu apariţia bolşevismului, în speţă a practicii şi teoriei leniniste, duse până la absurd şi crimă de I.V. Stalin.

Istoria a fost blocată. Mai mult, dată înapoi. Spre absolutismul totalitar optimizat de mijloacele moderne de comunicaţie (sau de ascultare, spionare etc.) Omul răsăritean, cultura lui, morala lui, existenţa lui au fost alterate, degradate ca niciodată, în trecut.

Vom reproşa totdeauna bărbaţilor politici interbelici, marilor spirite (cu excepţia lui Panait Istrati, Andre Gide şi alţi câţiva) care contemporani fiind cu crimele lui Stalin, au fost incapabili de a auzi strigătele celor peste douăzeci de milioane (versiunea oficială sovietică) de asasinate poltiice. S'a mai întâmplat aşa ceva în trecutul, în negura istoriei? A fost o "treabă internă" a Rusiei Sovietice?

Este o problemă internă represiunea dela Braşov? Cunoaşte cineva vreun nume de erou-protestatar de aici? S'a aflat cu greu numele celui ce s'a autoincinerat în faţa staţiei de pornire a funicularului dela Poiana Braşov. Este desigur şi aceasta o "problemă internă."

Nimeni nu roşeşte când raţionează astfel? Nimeni nu se simte umilit în faţa acestei neputinţe confruntând crima? Crima cea mai oribilă, crima de stat, crima politică, asasinatul care-ţi asigură continuarea tiraniei. Sunt cei "cinci mari" din Consiliul de Securitate cu adevărat mari? La ce serveşte această tutelă mondială dacă este incapabilă să asigure, măcar în mod elementar, minimal, domnia legii şi a responsabilităţii morale în lume?

Suntem toropiţi de mediocritate, pe plan mondial. Fără Papa Ioan Paul al II-lea, Ronald Reagan şi Lech Valesa acest sfârşit de secol este tern prin absenţa unor mari personalităţi deschizătoare de noi orizonturi pentru omenire. Si climatul este atât de propice.

Rusia străbate un proces grandios de semnificaţie morală, politică şi militară. China oferă un deprimant spectacol de involuţie politică. Acolo nu dictatura contează, căci de veacuri Chinezul a fost oprimat, ci motivaţia ei. Motivaţie pe care a luat-o din arsenalul ideologic european. De aici senzaţia de hibrid atât pentru autohtoni cât şi pentru cei din afară. Masacrul studenţilor a fost şi el o "treabă internă"?

Nu se mai poate. Trebue să intervină forţa raţiunii internaţionale. Standardul umanistic elementar, obligator. Prin ce mijloace? Prin combativitate şi strategii alternative. Prin chemarea oamenilor de pretutindeni la meditaţie şi acţiune sub steagul ONU-lui. Deocamdată. Până se va găsi o cale mai complexă şi mai eficientă.

LA NAŞTEREA DOMNULUI

Urmare din pag.1
inumane în viaţa socială, culturală, economică, etc.

Astăzi, imperiul întunericului se declară învins de valorile evanghelice, de valorile umane, de valorile morale şi de umbra altarelor dărâmate. Imperiul întunericului se sfarămă în ţăndări cu sloganele lui, cu florile lui artificiale, cu aplauzele lui forţate şi ca prin minune, se deschide drum strigătului de libertate, gândului să zboare, spiritului inventiv să creeze şi ca prin minune omul este lăsat în pace să plângă, să viseze şi să râdă când vrea şi cât vrea.

Alianţele de altă dată se sparg, iar sferele de influenţă încep să devină ruşinea istoriei. Vremea reţetelor s'a dus.

Hristos şi Biserica înving cu atitudini şi mijloace dumnezeeşti. Inving cu iubirea de om, cu răbdarea, cu blândeţea, cu iertarea şi cu buna cuviinţă. Invinşii de ieri nu vor să mai învingă cu alte vărsări de sânge, cu alte torturi, cu închisori mai moderne şi cu mijloace mai satanice. Bisericile se deschid. In Basarabia şi Bucovina de Nord toate bisericile au fost redeschise. In Rusia mii de biserici au fost redeschise şi un vânt dulce de libertate îşi face loc în spaţiul întunericului.

Din cenuşă se ridică o lume spirituală, o lume a valorilor evanghelice, fără violenţă, fără răzbunare, fără denunţuri, fără sânge, o lume a Mântuitorului Iisus Hristos. Din fundul iadului Hristos deschide astăzi căi limpezi pentru rezidirea lumii după chipul lui Dumnezeu, după icoana împărăţiei cerului, cu "cei ce plâng... cu cei blânzi... cu cei ce flămânzesc şi însetoşează de dreptate... cu cei milostivi... cu cei curaţi la inimă... cu cei prigoniţi pentru dreptate... într'un cuvânt cu adepţii Predicii de pe Munte, cu fericiţii.

Este prima dată în amarul exilului nostru când sărbătorim Naşterea Domnului în lumină şi cu speranţă care se pare că se împlineşte, poate chiar şi pe pământul sfânt al României. Lumina Naşterii Domnului care se ridică spre cer cu venirea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu, este imposibil să nu deschidă căi noi de viaţă pentru un popor care a suferit atât de mult, care îşi duce crucea fără revoltă, fără violenţă şi fără strigăte de disperare şi care merge pe drumul neinterpretabil al Golgotei, spre sfânta Inviere, cu nădejde puternică în Dumnezeu.

Sfârşitul se apropie, nu este departe, este la o lungime de mână.

Să credem şi să nădăjduim. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Pr. Petre POPESCU

FIGURI GROTEŞTI DIN MASCARADA DEMOCRAŢIEI POPULARE

—— Nic. IONESCU ——

Democrația populară a fost și este o mascaradă odioasă, cu figuri grotești răsărite peste noapte ca ciupercile veninoase. Insuşi termenul de "democrație populară" este un pleonasm inventat de către semidocții comuniști care aveau nevoie de un cadru pompos pentru a abate atenția populației țării dela fărădelegile lor, menite să distrugă societatea noastră tradițională.

Odată "instaurată", democrația populară a dat naștere unei "generații spontanee" de oportuniști, care nu au avut nevoie de "reeducare" pentru a uita de unde vin și ce capacitate au, aceasta pentrucă aveau în sânge parazitismul și setea de parvenire.

Dar dacă s'a dovedit că apa nu face broaște, praful nu face purici iar scândura de brad nu naște ploșnițe, este un lucru de netăgăduit că democrația populară a produs în mod spontan, "organe". Organe de stat, organe de partid, organe de miliție sau de securitate, organe politice, culturale și alte organe destinate să conducă societatea în spre un viitor luminos. Căci funcția creează organul!

Aceste "organe" care aveau să aplice "linia partidului" în societate, proveneau dela orașe sau dela sate și ieșeau la suprafață ca gunoiul pe apă. Apăreau din golănimea mahalalelor care nu vroia să muncească sau să învețe și trăia din resurse dubioase, deci nu era în rând cu oamenii de treabă. Căci muncitorii din fabrici își făureau viitorul, fiecare în uzina unde lucra, iar unii, ca cei dela Reșița, de exemplu, erau chiar acționari ai întreprinderii lor. Cei proveniți dela sate erau dintre obișnuiții cârciumelor și dintre argații leneși. Slugile credincioase au stat la stăpânii lor până ce aceștia au fost "ridicați" de către "organele puterii populare" și nu rare ori au fost cazurile când foștii stăpâni, întorși dela închisoare sau dela Canal, au aflat ocrotire și adăpost la foștii lor argați.

In ordine ierarhică, cele mai importante organe sunt "organele de partid". "Organu' de partid" știe tot, căci are informatori și face tot, căci are câței. El "poartă întreaga răspundere" și de aceea trage la răspundere pe celelalte organe. El primește "sarcini", dar dă numai 'indicații", aplicând astfel "transpunerea în viață a democrației de partid". In interiorul "organizației" însă treaba se schimbă. Dacă unul vine și declară că a pierdut carnetul de partid, este "aspru sancționat" cu cel puțin un "vot de blam". Iar dacă pe la Sfântu' Nicolae îl găsește în buzunarul paltonului pus la naftalină, i se "ridică votul de blam", cu condiția să-și "ia angajamentul" să nu-și mai pună carnetul la naftalină. Intr'o vreme carnetul de partid era chiar comestibil. In cazul în care posesorul său avea ghinionul să dea ochii cu luptătorii anticomuniști din munți. Secera și ciocanul de pe prima pagină, bine mestecate, alunecau mai ușor pe gât. Mai greu treceau, însă, agrafele și fotografia...

Dar revenind la "organele de partid", cel mai mare este "Primu'" adică primul secretar. După care urmează "Prim'-al-doilea", adică adjunctul. Si coborînd tot așa, la vale, ajungem la prima noastră figură burlescă a "democrației populare", "secretarul BOB", adică al biroului organizației de bază. Si ce mai bază!...

Secretarul BOB este atotputernicul mandatar al partidului în unitățile economice cât și în cele din suprastructură. El taie și spânzură, adică aplică "linia partidului". Directorul însuși este obligat să execute "indicațiile" primite pe "linie de partid", chiar dacă acestea contravin, din punct de vedere tehnic, interesului producției. Dacă nu vrea să-i "sară pernele de pe scaun" și să fie trimis la "munca de jos". Cu atât mai grav este dacă un salariat, de exemplu un specialist, suflă în front. La prima reducere de personal sau "rotire a cadrelor", va "aluneca pe schemă", adică va fi concediat sau "promovat pentru întărirea" unității X, departe de casă și de familia sa, ca să demisioneze singur, "de bună voie și nesilit de nimeni".

Prin anii '60 tovarășu' Găvrilă era secretar BOB și potcovar într'o gospodărie agricolă de stat. Nu-i suferea pe "burghejii", adică pe cei cu școală. In schimb îl pasiona palinca, dela 60 de grade în sus. "Ca să simți pe unde trece", cum spunea dânsul, rânjind galben.

Altă treabă care nu-i plăcea erau ședințele tehnice, nu de alta, dar nu pricepea nimic. In timpul unei asemenea ședințe a intrat în biroul directorului, bine afumat și cu o furcă în mâini. Pentrucă nimeni nu i-a cedat scaunul, s'a așezat pe birou, de unde a declarat solemn: Poporul muncitor lucră iar voi, burghejilor, stați pe scaune! Vă iau mațele pe furcă! și a plecat victorios...

Cea mai "grea sarcină de dus" la îndeplinire, pe care o putea primi dela raion era să "prelucreze, adică să citească un material într'o "ședință lărgită", pentruca să poată începea și cei "fără de partid". Când mureau animale tinere și i s'a spus că microbul se transmite prin pășune, a făcut cercetări cu codiriștea biciului prin iarbă și a telefonat la raion că de fapt e "sabotaj", pentrucă el n'a găsit nimic. La masa festivă din noaptea de Anul Nou, când directorul a felicitat personalul unității, tovarășu' Găvrilă i-a întins un pahar de apă plin cu palincă și i-a spus rânjind: Dacă nu-l bei până la fund ești dușmanul clasei muncitoare!

Tovarășu' Găvrilă a murit beat, ca un câine, lovit de un camion pe șosea, fiind plâns de tovarășii lui de cârciumă. Păcat de șofer...

***

O altă figură odioasă, caracteristică mascaradei "democrației populare" este "șeful de cadre", adică șeful serviciului care avea rolul politic de a ticlui declarații, de cele mai multe ori tendențioase sau mincinoase, necesare "epurării", adică curățirii aparatului de stat de elementele ostile regimului, care nu erau "devotate clasei muncitoare" sau care, pur și simplu, nu făceau ochi dulci partidului.

Seful de cadre era teroarea salariaților. El se ocupa cu "anchetele de cadre, deci se "deplasa pe teren, la fața locului", adică unde s'a născut sau a trăit salariatul și lua declarații despre situația materială și politică a rudelor sale, până la părinți, moși și strămoși. Pe baza rezultatelor acestor anchete, care de cele mai multe ori erau premeditate, i se impuneau directorului măsuri arbitrare, cum ar fi concedierea unor specialiști, care însă au "origine nesănătoasă," clasificați ca "elemente chiaburo-popești". Adică fii de intelectuali, de proprietari de pământuri, de fruntași ai satelor sau de preoți. Aportul profesional era ultimul și cel mai minor criteriu în aprecierea unui salariat.

Iată deci portretul sumar al lui tov. Fane, șef de cadre în carne și oase.

Tov. Fane era scund, gras, foarte închis la ten și avea ochi răi și scormonitori. In "regimurile trecute" fusese crunt exploatat la magazinul Galeries Lafayette din București, unde muncea din greu pentru o pâine și un țoi de țuică, ca Lift-boy. Adică manevra ascensorul și primea bacșiș. De aceea fredona mereu cu nostalgie: Toată ziua'n ascensor, ori mă urc ori mă cobor, jos sus și iar jos" ...Odată cu preluarea puterii de către clasa muncitoare, "în propriile ei mâini", tov. Fane a fost "promovat" șef de cadre. Pasiunea dânsului era să fie foarte "popular", adică să-ți strângă mâna chiar de douăzeci de ori pe zi, dacă te întâlnea și să-ți spună, cu rânjetul lui negru: Noroc, tovarășele!

Mai albastru era când te chema la biroul de cadre și te invita să stai jos. Atunci aveai două șanse: ori te "mobiliza" la munca patriotică de curățat gunoiul de pe stradă, căci trebuia să treacă "tovarășul mare" ori îți punea în față cinci foi de hârtie, un toc și borcanul cu cerneală. Ca să scrii o referință despre tovarășul X, din punct de vedere politic, moral și profesional. Ridicând privirea ca să te gândești cum s'o cotești, îți apărea scris cu roșu, deasupra lui tov. Fane, pe perete: "V.I.Lenin - Cadrele hotărăște totul". Adică tov. Fane. Iar mai spre fereastră: "K Marx - Cadrele e capitalul de aur". Adică tot tov. Fane. Deci, n'aveai cum s'o cotești și te apucai de scris, sub privirea fixă a lui tov. Fane, în timp ce de sub birou venea așa, ca o adiere de zefir. Pasămi-te tov. Fane se descălțase.

Dacă cumva întrerupeai scrisul, tov Fane, vigilent, incepea să te ajute. La din punct de vedere politic trebuia să scrii dacă tov. X are "nivel ridicat", dacă este atașat clasei muncitoare și dacă răspunde la chemările partidului. La din punct de vedere moral trebue scris dacă tov. X are o atitudine justă față de femeie și dacă nu cumva are abateri dela "morala proletară" adică "relații ginecologice" cu tovarășele de muncă. Iar din punct de vedere profesional, dacă e fruntaș, evidențiat sau codaș în muncă. Altfel nu se egzistă! proclama tov. Fane cu convingere.

Dar și mai albastru era când spuneai, candid, că nu știi ce să scrii, căci nu-l prea cunoști pe tov. X. Atunci tov. Fane se încălța urgent și scoțându-și burta de sub birou, se scula în picioare și îți spunea răstit: Tovarășu', noi aicea nu vorbim discuții! Noi scriem fapte concrete ca să-l ajutăm pe tovarășu'X ca să se îndrepte!...

***

"Democrația populară avea mare nevoie de niște organe care să apere "cuceririle poporului muncitor". Așa s'au născut "organele de miliție". Organul de miliție este cel mai tare. Căci bate. Si mai e pe deasupra și tare de cap. Se spune că un bătrânel urca scările secției de miliție cu o hârtie în mână. Intâlnind un tânăr care cobora scările cam legănat, bătrânul îl întreabă: Aici se bate la mașină? Iar tânărul îi răspunde scuturând din cap: Nu, aici se bate manual...

Milițienii, selecționați dintre brute, erau învățați foarte greu să bată fără semne. Atunci, prin grija partidului și guvernului, procesul lor de muncă a fost mecanizat și automatizat. S'a introdus "mașina de bătut". Un dulap de fier în care "banditul" încasează lovituri moi, dar adânci. Si fără semne. Timp în care milițianul își fumează Kent-ul-ciubuc și își bea cafeaua. Nu fără a încuraja mașina, ca la fotbal: Dă-i! Omoară

Continuare în pag.6

SĂ FIM GATA

Urmare din pag.1

să fie 1990 ci doar pe undeva mai aproape, pentru noi tot curând înseamnă.

Trecând cu ochii peste tragedia Yalta ne oprim la reazemul pe care neamul românesc îl are în istoria lui milenară. Ca și întrecut și-acum, seva acestei istorii va fi din nou temelia pe care Românii își vor croi o altă soartă.

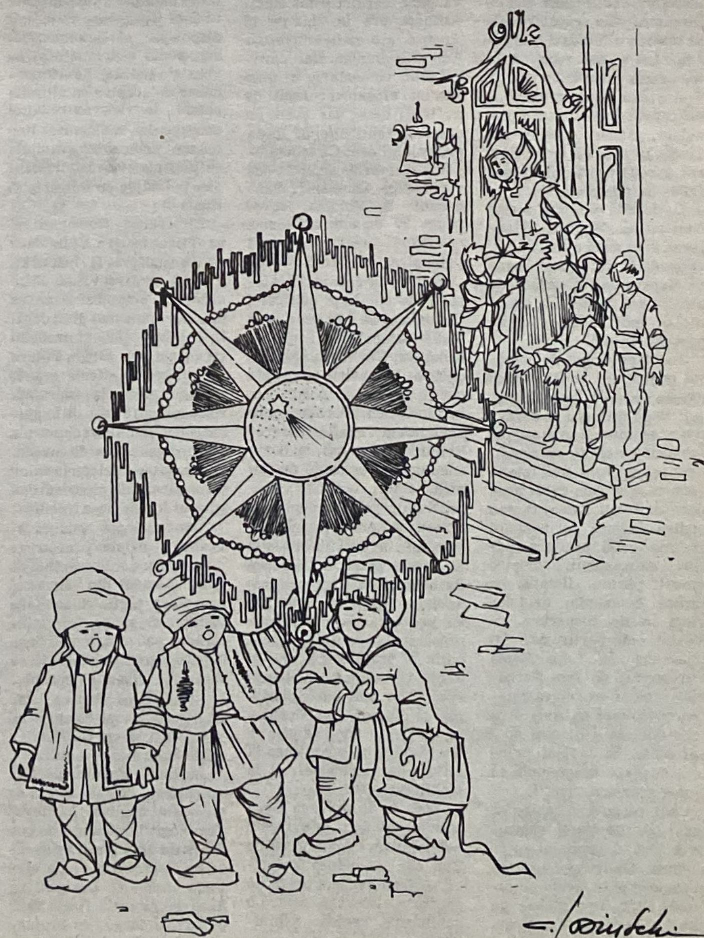
Cu siguranță că în tăcuta și mult incordata lor așteptare, ei încep să prindă din văzduh aerul libertății care-și face loc. Nouă celor din exilul pribeag, Dumnezeu ne dă lumina speranței că nu vom muri mai înainte de a ne putea întoarce acasă. Să fim gata s'o primim.

Din suferința Yalta se naște spiritul care va duce la biruința părții celei bune din destinul românesc. Să fim gata să ne întâlnim cu ea.

Dar să nu fie o participare cu suflet gol. Să ne umplem sufletul cu chintesența luată din patrimoniul spiritual al marilor vizionari ai neamului, luptătorii, oamenii politici și gânditori.

De acolo de unde acești vizionari zac, stinși în sinea lor cu ultimul gând la neam și țară, ei fac un apel la vrednicia noastră. Să fim gata să-l primim.

Traian BĂRCIAN

PARTIDA E ÎN TOI

—Mihaela RAICU TRANDAFIR—

Europa este azi o tablă de șah, pe care cei doi jucători - comunismul și capitalismul - își confruntă forțele. Jocul capitalismului - Albul - este un joc reținut, de așteptare, cu aproape toate piesele, joc de încredere și sinceritate, în timp ce cel al comunismului - Negrul - este jocul de panică, de pândă, jocul celui care a pierdut multe piese, joc de sacrificiu, de căutare a mișcării complicate, de neintuit pentru adversar, cu care să dea mat Albului.

Partida a început acum câteva luni și se desfășoară cu repeziciune.

Suntem azi martorii unor evenimente tot atât de însemnate ca și cele două războaie mondiale. Este greu de spus ce anume a provocat aceste evenimente, dacă ele au pornit din dorința sinceră de schimbări, refaceri, democratizare a lui Gorbaciov, sau din tendința de expansiune cunoscută, a Rușilor, de data asta, mascată; dacă intențiile au fost bune (doar și iadul este pavat cu intenții bune) sau dacă este un joc de-a șoarecele și pisica al Rușilor; or poate o dovadă în plus a devizei lui Lenin: doi pași înainte și unul înapoi; acesta reprezentând pasul înapoi, pentru pregătirea viitorilor doi pași înainte.

Indiferent din ce intenție a pornit, în momentul de față bulgărele de zăpadă ce a plecat la vale, crește și în căderea lui crează o avalanșă ce nu mai poate fi oprită. Dacă Gorbaciov nu a fost dominat de intenții bune - și noi, o bună parte a celor ce trăim în exil nu credem în "bune intenții" venite dela Ruși - înseamnă că a scăpat frânele și mașina eliberării, ale cărei frâne nu mai funcționează, prinde viteză.

Au căzut poate prea repede capete încoronate: Jaruzelski, Kadar, Hoenecker, Jivcov și sperăm că în viitorul apropiat și Ceaușescu... își va da "demisia".

O dovadă de bun simț? Nici vorbă. Moscova îi forțează unul după altul, pe toți comuniștii din vechea gardă să dispară de pe arenă. Sunt pionii care nu mai pot aduce nici un aport la întorsăturile partidei de șah.

Jocul este ușor de urmărit pentru cei ce au mâncat pâinea amară a comunismului. După faliment și dezastru economic, la care a ajuns întregul sistem comunist, Gorbaciov, mult mai inteligent și mai cult decât predecesorii lui care făceau ordine bătând cu pantoful în masă, își schimbă tactica expansiunii, folosind modul pașnic, liniștit, pe târâm economic; prin dorința sa de cooperare cu Vestul, de participare și integrare în Comunitatea Europeană, de fapt Gorbaciov vrea să-și refacă puterea economică cu banii capitaliștilor, să-i domine apoi economic, ca în final, printr'o mișcare neașteptată să le dea acestora "mat".

Căci ce guvern capitalist poate opri pe marii magnați de a investi capitalul lor în Uniunea Sovietică, unde se poate cumpăra acum pe nimic? Cine controlează pe cine? Guvernul american, de exemplu, controlează întreprinderea Ford, sau Premierul Canadei își exprimă regretul că a întârziat atât în a ajuta pe Gorbaciov să-și realizeze perestroica și ca recompensă invită pe Ruși să investească și ei în Canada, după bunul lor plac.

Ce vor Rușii? Să elibereze țările din Estul Europei din dragoste bruscă pentru sclavii lor? Nu. Rușii vor să se extindă pașnic, prin intermediul economiei, iar nu prin războaie sau lupte de guerilă, pentru care nu mai au nici putere, nici resurse.

Tot ce se petrece acum în Estul Europei are loc cu știrea și avizul Moscovei. Inclusiv desființarea gardului de sârmă ghimpată dintre Ungaria și Austria, trecerea unor refugiați prin Ungaria sau Cehoslovacia, iar mai nou dărâmarea zidului rușinii din Berlin. Dar aici ar trebui să ne oprim puțin. Desigur, când vorbim de dărâmarea zidului din Berlin, este vorba de fapt de a se trece dintr'o parte în cealaltă și atât. Ba chiar, în multe cazuri, trecerea definitivă a unor Germani din Est în Vest. Nu însă să se pună problema unificării Germaniei, deoarece acest lucru este periculos.

Spuneam cu ocazia "Zilei de Doliu Internațional" (Black Ribbon Day) anul acesta că "Ocupația sovietică a Europei de Est a început în urma semnării Pactului de neagresiune dintre Hitler și Stalin, cu Polonia și acum, după 50 de ani, eliberarea Estului Europei începe tot cu Polonia. Desăvârșirea ocupării a ținut atunci cca. 6 ani, eliberarea va dura cel puțin tot atâta. Aceasta era în ziua de 23 August a.c. Zilele trecute am citit într'un ziar canadian un comentariu al unui ziarist american, legat de aceleași date, dar având un sens cu totul diferit. Ideea articolului era: Ce se întâmplă cu Germania acum? Unde vor merge Germanii? Răspunsul: în Polonia, ca și acum 50 de ani. De teama renașterii unei Germanii puternice, dorințele atât ale Occidentului cât și ale Sovietelor de oprire a unificării Germaniei se întâlnesc la un nivel foarte înalt. In pofida acestora, Germania se poate unifica. Dar acest lucru, făcut în grabă, nu poate duce la nimic bun, ba chiar poate periclita o reușită viitoare. Printr'o unire azi, nu poate rezulta o Germanie puternică. Căci, cum să hrănești o populație dublă cu produsele rezultate într'o jumătate de țară? Germania ar trece printr'o perioadă de instabilitate economică, socială și politică; ea nu va prezenta în nici un caz un pericol pentru nimeni, cel puțin în următorii 10 ani. In acest timp însă, colaborarea pe de altă parte prodigioasă dintre Ruși și Germanii de Vest care-l admiră pe Gorbaciov, nu poate duce la înflorirea Germaniei, ci la stabilizarea Rusiei.

Aceasta în privința Germaniei. Apoi în ce privește celelalte țări din Europa de Est, cât și Uniunea Sovietică, acestea nu sunt pregătite pentru o eliberare, pentru o schimbare rapidă. Schimbările trebue să aibă loc încet și cu grijă, pentrucă omul educat în comunism și trăit acolo nu are noțiunea concurenței, a competiției și nici curajul începutului. El a fost creat ca "om nou" de tip comunist, pentru a fi condus, dirijat, iar nu să conducă. Nu se poate schimba o economie comunistă cu una capitalistă prin apăsarea pe un buton.

Economia capitalistă, libertatea și democrația trebuesc studiate, învățate și practicate. Cum să faci economie capitalistă cu personal educat în sistem comunist? Poate că mai era posibil acum douăzeci de ani, atunci când părinții noștri erau încă în viață, și încă apți de muncă. Ei erau cei educați în capitalism, trăiți un timp în capitalism, iar apoi în comunism și apoi ușor de întors înapoi la capitalism. Dar acum, după peste 40 de ani de comunism (în Rusia de peste 70 de ani), această generație a dispărut.

Schimbările trebuesc făcute lent, cu aportul tuturor, cu înțelegere și efort din partea celor ce au suferit și suferă încă și nu mai au răbdare. Cum spuneau niște Polonezi întrebați ce simt ei după instalarea primului guvern necomunist într'o țară comunistă: ei nu mai au nici putere, nici răbdare să mai aștepte. Le este egal cine conduce; ei vor mâncare. Aici este punctul critic care trebue depășit. Si aceasta este valabil pentru toate țările din Europa de Est. Inclusiv România, care pentru moment este liniștită. Dar apele liniștite sunt adânci și tulburi...

Probabil nu este momentul psihologic încă, sau poate că încă Ceaușescu n'a primit dispoziția să demisioneze. Sau poate a primit-o și nu vrea s'o execute. Se cramponează de sceptru cu ultimile puteri. In vederea reușitei congresului, a albanizat România, închizând granițele cu Ungaria și probabil mâine sau poimâine cu Bulgaria și Rusia.

Eliberarea României nu va fi prea ușoară. Chiar dacă Ceaușescu va fi înlăturat, judecat ca Jivcov, sau chiar asasinat, schimbarea se va produce mult mai greu decât în celelalte țări și probabil cu vărsare de sânge. Pătura creată ca o peliculă grasă, impenetrabilă la suprafața apei, nu va fi ușor de înlăturat, doar printr'o schimbare de conducător sau de guvern. Ea va opune rezistența celor ce nu au muncit niciodată dar au avut tot ce le-a trebuit.

Dar cu toată opoziția acestora, există precedente de eliberare a Românilor de sub dușmanul din interiorul sau afara țării, cu sau fără vărsare de sânge, prin înlăturarea sau moartea lui Ceaușescu, zorii eliberării se văd, ziua visată se apropie.

Si ca după fiecare luptă câștigată, ca pe vremea lui Stefan cel Mare, Românul va mai construi o biserică.

In toată această partidă complicată de șah, numai de Occident depinde înfrângerea Negrului, numai de puterea de anticipare a mișcărilor Negrului depinde victoria Albului. Desigur că până la victoria finală va fi o partidă lungă, cu prelungiri, în care când o putere, când cealaltă va fi în avantaj.

COLIND

Sculați, sculați feciori tari,
sculați voi Români plugari
și porniți colindători

noaptea pe la cântători,
Florile dalbe!

Pe furtună și pe ger
steaua voastră e pe cer
se înaltă și străluce
pentru neamu'ntins pe Cruce.

De pecingine adâncă
viața voastră-i plină încă;
lanțurile, zurgălăi;
securiștii răi dulăi
când vă latră când vă mușcă,
ori vă ard cu praf de pușcă,
dar colindul vostru viu
este mană în pustiu
așteptată la comând
de poporul cel flămând...

V'au scos morții din morminte
tartorul cel fără minte
cu zănateca-i soție
rușinată în chimie...
Satele vi le-au arat
și nimic n'au semănat,
dar din fostul vost' bordei
crește ura pentru ei.

Sculați, sculați legendari,
sculați voi Români plugari,
colindatul să vă suie
pe crenel de cetățuie,
peste plaiuri și coline,
peste vârfuri carpatine,
naștere de libertate
pentru țara din lăcate
și să-l ardă pe nerod
bâlbâitul de Irod!..

Sculați, sculați bărbați tari,
muncitori și cărturari,
spargeți prea copțul buboi
să'nflorească vremuri noi:
temelii de vreri creștine
pentru veacul care vine.

Zguduiți fără zăbavă
orânduirea bolnavă
că întreaga ei văpaie
n'a putut să vă'ncovoaie...

Să vă deie Domnul salbe,
zilele ca flori de nalbe
și un Moș Crăciun zâmbind
din Carpați până în Pind...

Zahu PANĂ

FIGURI GROTEȘTI

Urmare din pag.5

la bandit! Dacă te uită acolo și pleacă în pauza de masă, te găsește moale...

Organul de miliție mai e cel mai tare pentrucă este curajos și înarmat. De aceea, în afară de câini, este păzit în timpul nopții, pe stradă și de câte doi civili. Ca să nu-l sperie cineva. Căci rolul său este să-ți ceară "bolentinul de indentitate" și să constate dacă tu ești ăla de pe poză. Asta chiar când ține buletinul invers...

Că milițianul e tare de cap, asta o spun toate bancurile pe seama milițienilor. Dar și întâmplările autentice. Ca și următoarea, de care a râs tot târgul, luni de zile.

La o miliție de oraș erau, acum vreo zece ani, două exemplare tipice de milițieni: Zdrulea și Sălăjan. Săptămânal, șeful le "ținea școală", adică "instructaj la locul de muncă" pentru "ridicarea nivelului politic și profesional". Si iată-i pe cei doi protagoniști la ușa șefului. Intră Sălăjan. - Măi Sălăjane, ce e asta, mă?, întreabă șeful arătând spre o hartă. Să trăiți, o hartă. Ce hartă, mă? Gândește-te! Harta RSR. Măi Sălăjane, zice șeful enervat, asta nu e harta RSR, asta e mama ta, Sălăjane, ai înțeles? Am înțeles, să trăiți, mama mea. Ieși afară și-l chemi pe Zdrulea! Ies afară și-l chem pe Zdrulea, să trăiți!...Intră Zdrulea, care ascultase la ușă. Măi Zdrulea, știi tu ce e asta, mă?, zice șeful, arătând spre hartă. Stiu, să trăiți! Asta e mama lui Sălăjan!...

***

Mascarada "democrației populare" a creat și continuă să creeze specimene odioase și corupte care, din oportunism și lăcomie, practică un exces de zel, abuzând de puterea care li s'a atribuit într'un anumit sector de activitate, pentru a dovedi șefilor lor că sunt "eficienți".

Aceste specimene au fost pe nedrept comparate, de către unii, cu personajele pieselor marelui nostru Caragiale, și acelea oneroase și corupte, dar luptând împotriva adversarilor lor politici cu arme mult mai umane. Astfel, în piesele lui Caragiale adversarii politici erau "combătuți" prin oratorie, dela tribună sau șantajați prin diverse trucuri de mahala, ca scrisorele de amor sau bârfă. După alegeri, însă, totul se încheia cu bine, adversarii își strângeau mâna, iar învinșii își așteptau rândul să preia ciolanul la următoarele alegeri.

Spre deosebire de personajele caragialene, specimenele create de "democrația populară" folosesc tehnica comunistă de distrugere a adversarilor prin privațiunea de libertate asociată cu presiuni morale și fizice, ducând până la tortură și suprimare.

Prin acest sistem de "reeducare" urmărește orice regim comunist să creeze "omul nou" al "societății comuniste fără clase", un om supus puterii opresoare, fără nimic sfânt pe lume și mai ales fără nici un suport moral, pentru a putea fi manevrat cu ușurință în folosul consolidării "cuceririlor clasei muncitoare", adică a teroarei și a mizeriei morale și materiale.

Nic. IONESCU

"ULTIMUL CONGRES"

——Lucian CRUCIANU——

Poate că niciodată în existența lui, calendarul românesc, nu a fost atât de împovărat de evenimente dureroase și dramatice, ca în perioada acestor ultimi patruzeci și cinci de ani, cuprinși între doliul național din 23 August 1944 și situația catastrofală de azi a ROMANIEI.

Ziua cea mai neagră din istoria poporului român, a strecurat veninul în inima națiunii prin undele radio, atunci când fostul director al radio-difuziunii române, Vasile Ionescu, a lăsat cale liberă dela pupitrul de emisie și Regele Mihai I a proclamat pacea, anunțând încheierea armistițiului cu Aliații, în condițiile propuse de aceștia.

A fost un trăsnet peste Carpați !!

In aceeași zi se consumase o altă lovitură de teatru. Mareșalul Antonescu fusese arestat din ordinul Majestății. Momente de mare dramatism care au împietrit poporul român.

Tara incendiată de bombardamente și lovită mortal prin semnarea armistițiului, se zbătea în spasme. Inima României, Bucureștiul, se contracta greoi sub presiunea enormă a evenimentelor politice fulminante. Armata română nu pierduse războiul pe câmpul de luptă, ci o politică obtuză a învins o armată!

Profesioniștii unei politici demențiale și o parte nătângă a unei populații obosite și ignorante, țopăiau bucurându-se că s'a făcut pace, dar nu vedeau și nu înțelegeau marea eroare politică, ce avea să aducă în viitor, atâtea și atâtea nenorociri Românilor. Tricolorul României, sfâșiat de război, drapelul falnic și sfânt al libertății și eroismului românesc era coborît în bernă. Independența României era pe catafalc!

La această răscruce a istoriei, pe balansoarul dintre două lumi, se priveau trecutul și viitorul patriei noastre. Fața'n fața. Ne cunoșteam trecutul dar nu bănuiam ce ne rezerva viitorul.

Tragedia prezentului haotic începuse. Trupe rusești cu steau bolșevică la chipiu, năvăleau în dezordine pe drumurile deschise de armistițiu, în satele și orașele românești. Cizmele muscalilor călcau peste glia străbună, împrăștiind marasmul comunist, adus de "eroii' cu balalaicele la umăr. Jafuri, violuri, teroare, icoane sfărâmate și scuipate, lăcașuri sfinte batjocorite și valuri de umilințe și spaime, peste populația pașnică. Cohorte de "cioloveci" striveau pământul milenar făurit din demnitatea și curajul lui Decebal și Traian, călcau pământul sfințit de eroismul și credința Sfântului dela Putna și de martirul Constantín Brâncoveanu, călcau peste România Domnitorului Alex. I. Cuza, peste 'Dulcea Românie".

Cuvintele profetice ale aceluia care a fost Corneliu Codreanu, erau predestinate să răzbată prin timp și să se împlinească chiar în clipele de restriște ale neamului. El a spus: "Apropierea de Rusia, ar fi o trădare a poporului român față de Dumnezeu, față de ordinea morală a lumii și a popoarelor...

...Gestul nostru ar dezonora neamul nostru și va trebui să vărsăm mult sânge în viitor pentru a răscumpăra onoarea pierdută.

Dacă trupele rusești vor intra la noi, cine poate să afirme, cine poate să susțină că vor pleca dela noi, înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza?"

Din nefericire pentru poporul român, acela care rostise acest adevăr și care a fost un monument viu de patriotism și simțire românească, nu mai era printre noi. In 1938, Carol al II-lea, primește săpunul și ștreangul din mâna Elenei Lupescu (influențat de aceasta și ordonă executarea lui Codreanu. Noaptea dela Tâncăbești din 29/ 30 Noembrie, nu se poate uita.

La 6 Martie 1945, România, adaugă o filă nouă la istoria ei, odată cu primul guvern comunist instaurat. Petru Groza, boierul care și-a donat averea comuniștilor, doctor în drept la Budapesta și mare trăgător de sfori politice, este șeful noului guvern. Destinele țării, închise acum în lanțul comunist, puteau fi ușor anticipate.

Moscova, manevrează politica românească și la 30 Dec. 1947, Mihai I, rege al României, este somat să abdice. Armele conving și regii! VAE VICTIS! Dela semnarea armistițiului, trecuseră trei ani și monarhul decorat atunci cu "Ordinul Victoria" de către Sovietici, este tratat acum "tovărășește" și invitat să părăsească țara. Trenul special, se pune în mișcare, Regele Mihai I își ia rămas bun și România rămâne în urmă ca un vis frumos.

După optzeci și unu de ani de dinastie, ramura suabă a familiei de Hohenzollern, părăsea tronul României și poporul român, atât de generos în dragostea și supunerea lui.

Pe toată suprafața țării, încep să curgă binefacerile comunismului: naționalizarea, reforme peste reforme, arestări, torturi, înscenări și amenințări. Inchisorile rezervate până atunci infractorilor de drept comun, sunt pur și simplu "asaltate" de foști generali ai armatei române și alți ofițeri, de oameni politici de frunte ca Maniu și Brătianu și chiar de socialiști, ca Titel Petrescu și Lucrețiu Pătrășcanu sau de intelectuali de valoare, tineret universitar și legionari. Bărbații mai energici și mai curajoși, urcă munții și devin partizani iar alții - dacă reușesc - iau drumul pribegiei, oprindu-se în Occident.

Sfânta Biserică este hăituită. Credința în Dumnezeu, este considerată o...gravă vină politică!?

Preoți ai Bisericii Ortodoxe sunt schingiuiți, arestați și închiși. Episcopi și preoți ai Bisericii Unite, de asemenea închiși, torturați și uciși. Mieii blânzi ai lui Hristos sunt sacrificați!!

Troglodiții, analfabeții și lepădăturile sociale de tot soiul, îngroșau rândurile activiștilor, securiștilor și milițienilor. Securitatea, cel mai represiv organ al puterii comuniste, omoară pe unde poate: în închisori, în sediile securității din București și provincie, în fabrici, pe câmp și chiar pe stradă. Nimeni nu se justifică. Nu este cazul. Partidul comunist este mare și tare! Lasă să trăiască sau omoară pe cine vrea.

Gheorghiu Dej, taie și spânzură în partid și în țară. Cazanul fierbe. Bogățiile României pleacă către țara gruzinului mustăcios - Djugasvili - cel mai temut criminal al secolului. Deține un record greu de egalat.

"Ciracii' regimului comunist din țară, mulți dintre ei cumpărați, puțini dintre ei convinși și cei mai mulți forțați, fac propagandă și educă masele, în timp ce, cioclii defilărilor dela 1 Mai și 23 August, poartă pancarte și înalță portretele conducătorilor "iubiți", în vârful bățului. Așa au trecut anii.

In Martie 1965, Gheorghiu Dej, obosit, se urcă pe un afet de tun și pleacă definitiv, în urma unei "atenții" speciale din partea Moscovei. Dulăii politici,luptători pentru binele poporului român, comuniști prețuiți și stimați, se mârâie reciproc pentru putere și din acest "consiliu tovărășesc", iese triumfător Ceaușescu, marea "speranță" a Scorniceștilor. Noul histrion, își ia rolul în serios, "învață" să vorbească și asasinează radioul, televiziunea, presa și poporul, prin cuvântări mamut. In 1968, Ceaușescu salută "Primăvara dela Praga" și Moscova se supără, chemând la ordine "refractarul". Simpatiile cresc și noul lider acaparează toate funcțiile importante din partid și din aparatul de stat. Congrese, conferințe naționale, călătorii în țară și mai ales în străinătate, toate acestea sunt activitatea lui. Devine doctor în științe politice și doctor în economie în timp ce "tovarășa" obține doctoratul în chimie și pe deasupra cucerește lumea ca savant de renume în chimia polimerilor. Au trecut ani și ani, speranțele poporului român s'au spulberat, familia Ceaușescu a colecționat onoruri, titluri și averi. Băncile Elveției păstrează munca noastră, sângele nostru, și o parte din bunurile țării. Ceaușescu este miliardar!

Tara se ruinează, poporul geme. Nu avem drepturi, nu avem hrană dar avem teroare, persecuții și amenințări, securitate și închisori. Disidența se întinde, oamenii protestează.

Foamete, frig, întuneric, sate distruse, biserici dărâmate, cimitire pângărite. Ceaușescu are palate. Tările occidentale văd. Protestul internațional este viguros.

România plânge, copiii mor, bătrânii se sting. Cruzimea și-a dat mâna cu prostia și Danilă Prepeleac din Scornicești, ne-a adus în sapă de lemn. Am rămas un popor ce ține în mână o pungă goală. In timp ce în țările vecine marxiste, cad capetele "cesarilor" staliniști, în România "uzurpatorul" privește cu ochi injectați de sângele nebuniei, dezastrul apocaliptic pe care l-a provocat României și poporului român.

Ceaușescu, acest Nero rural capotin și perfid va trebui așezat în balanța judecății pentru faptele sale criminale. După pronunțarea sentinței care desigur va fi cea care i se cuvine, pământul nu-l va putea primi pentru odihna de vecie alături de martirii, eroii și nevinovații neamului românesc. Stârvurile satrapilor comuniști nu au loc; ne otrăvesc pământul. ■

ANTITOTALITARISMUL DE STÂNGA SAU DEMOCRAȚIA CU SENS UNIC

——Constantin MAREȘ——

Există mari națiuni care și-au făurit mari state, în care ideile generoase ale libertății și democrației s'ar fi implantat, așa cum ne asigură clasicii modernismului, de mult și ca rezultat al unui firesc proces social, politic și istoric. Se uită, însă, deseori, că în imperiul britanic un servitor hindus nu era egal în drepturi cu un membru al Camerei Lorzilor, că Franța, după ce descoperise deliciile libertății, egalității și fraternității, le-a descoperit și pe acelea ale ghilotinei, iar Statele Unite au fost până în a doua jumătate a veacului trecut, după modelul antic atenian, o democrație sclavagistă.

Există unii Români în exil, care suferind de inferioritatea națională congenitală, găsesc de cuviință să afirme că am fost și suntem o națiune lipsită de cultură politică, acea cultură ce trebue să o sorbim dela marile națiuni. Este drept că noi Românii nu am atins performanțele "îmbăierilor naționale" ale Marii Națiuni, că nu am avut un Disraeli, dar nici nu am atins performanțele pe care Shakespeare ni le-a descris în capodoperele sale dramatice, și dacă nu am avut un Goethe, nu am avut în schimb nici un Auschwitz. Iar dacă astăzi, o lume întreagă deplânge drama, patriotismul, liberalismul și orientarea (justă, măi tovarăși!) a lui Imre Nagy, rămân la părerea că Dinu Brătianu și Iuliu Maniu au plătit cu viața ideile lor de lideri democrați, fără însă a fi amintiți de vreun canal de televiziune occidental, având marea vină că au fost toată viața lor democrați consecvenți, dar fără a fi aparținut mai întâi partidului comunist.

In acest cadru nu este de mirare că în lumea liberă asistăm la dispunerea florilor politicii de culoare roză, pe acel sistem de axe ale unei minorități a exilului românesc, ce stabilește din înălțimea pretențiilor sale că face educația politică a pribegiei și a neamului, că antitotalitarismul este îndreptat doar împotriva dreptei, sau mai bine zis a ceea ce această mini-minoritate consideră a fi dreapta în eșichierul politic. Astfel s'a dat naștere inflorescenței democrației cu sens unic, idee propagată astăzi din Occident, uneori și pe unde scurte, cel mai adesea pe unde se poate.

Dacă termini cu bine facultatea de medicină, ți se eliberează diploma de medic. Dacă o termini pe aceea de arhitectură, capeți diploma de arhitect. Dacă absolvi facultatea de filosofie devii însă doar licențiat în filosofie, nu însă și în mod obligatoriu, și filosof. Din lipsă de diplome universitare, atât Socrate cât și Platon nu ar fi putut funcționa nici măcar ca asistenți universitari la secția de filosofie.

Tot așa nu se eliberează nici diplome de astrologi, de politologi sau de psihanaliști ori antitotalitariști. Antitotalitariștii, ca și chiromanții se autodeclară ca atare. Ghicitul în palmă se practica pe vremuri în România, atârnând la poartă o firmă cu un desen sugestiv. Pentru a fi consacrat astăzi antitotalitar în exilul românesc sunt necesare mai multe însușiri. Să trecem în revistă câteva din ele.

In primul rând nu poți fi antitotalitar dacă ai aparținut în țară la vârsta de 13 ani unui partid sau unei mișcări considerată de extrema dreaptă. Dacă ai fost comunist, nu ilegalist, ci fripturist, este cu totul altceva. Dacă ai fost secretar de organizație de bază, procuror, ziarist bine plătit la presa de partid în timp ce noi naivii, fleții lipsiți de simț de conservare ne înghesuiam în tineretul național-liberal și național-țărănist, aclamându-i pe Rege, Brătianu și Maniu, desigur că poți intra în oastea antitotalitarismului.

In al doilea rând, chiar dacă în țară ai fost liberal sau țărănist, chiar dacă ai trecut pe la Canal sau Aiud, dar în lumea liberă îți permiți să recunoști că l-ai votat pe Le Pen în Franța sau pe Schonhuber în Germania, desigur că nu capeți carnet de antitotalitar, în a cărui posesie intri însă dacă pe timpul lui Stalin ai fost utecist și dacă în Franța te afirmi ca trotzkist, sau în Germania votezi S.P.D. ai cărui membri la congrese răgușesc zbierând melodia și textul "Internaționalei", ori colaborezi cu pretinșii ecologiști, incapabili să se vindece de sindromul antiamerican și boala filosovietismului.

In al treilea rând, poți și trebue să devii antitotalitar dacă te ocupi în exil cu ceea ce se ocupau în țară "lucrătorii de securitate" și "lucrătorii serviciilor de cadre": să întocmești dosare, să demaști reacționarii și elementele de dreapta, să cercetezi și originea subiecților cercetate, pe care încerci să le transformi în obiecte de cercetare, să faci din polemică și atac bâtă și ciomag împotriva celor pe care îi consideri potențial de dreapta sau pur și simplu îi declari ca atare. Doar știm bine că în România, procesul-verbal alcătuit de milițian se bucură de o prezumție irefragabilă, atunci la ce să mai pierdem timpul căutând motivări?

Antitotalitarismul de stânga, această democrație cu sens unic, are avantajul că se încadrează tendințelor generale ale mass media din Occident, care în prezent impun noi concepte confuzioniste doar în aparență. Nu mai există comunism, ci doar stalinism, care trebue combătut. Până și un stalinist ca Georges Marchais se arată dispus la această schimbare la față, doar la față. Toți generalii KGB dela Liubianka, torționarii de ieri, se arată dispuși să treacă cu buretele peste propriul lor trecut. Să pună surdină expresiei de comunism, să sufle cu furie în trompeta anti-stalinismului, iar noțiunii de socialism să încerce să i pună semnul egalității cu liberalismul. Acestei ofensive sprijinită de ziarele, posturile de radio și mai ales cele de televiziune ale lumii libere., îi vin în ajutor și antitotalitariștii de ocazie care nu numai că se încăpățânează să creadă că marele pericol pentru România îl constituie profesorul A.C. Cuza, dar privesc cu binoclul pe autostrăzile germane, în căutarea tancurilor diviziilor SS, care ele, și numai ele atentează la suveranitatea democrațiilor occidentale.

Desigur, se poate pune întrebarea: ce este atunci acest antitotalitarism de stânga, o formă depășită istoric, o naivitate politică, sau un proces bine elaborat și care se află în fază ascendentă?

Dacă ne aflăm în fața unui amatorism rătăcit în politică, lucrurile nu sunt prea grave. Dacă ne aflăm în prezența unor elemente lipsite de cultura politică ce o neagă tocmai ele altora, de personalitate proprie ce îi sortește unei facile manipulări, lucrurile nu sunt încă prea grave.

Dar dacă amândouă aceste faze au fost depășite, și prin naivitate s'a trecut la manipulare și dela manipulare la manipulatori, atunci, într'adevăr lucrurile au început să fie prea grave, cu mult prea grave. ■

ANUL EMINESCU

IMAGINI DIN PROZA EMINESCIANĂ

——Georgeta CRAINIC——

Ridicat, în cultura românească pe un tron de "majestate" (cum scrie Horia Stamatu), Mihail Eminescu este continuu prezent în inimile Românilor, tineri și vârstnici, care, generație de generație s'au regăsit în opera lui și l-au ales adevărat stegar de "Scrieri politice și literare" îl arată un mare și adevărat apostol al românismului. Cu o poziție fermă în fața istoriei, el este cel mai autentic interpret al aspirațiilor neamului nostru.

De o profundă meditație, ades retras în umbrele adânci și întunecate ale codrului, frate și prieten, Mihail Eminescu pune în inima vastului său univers, chintesența valorilor fundamentale ale tradiției românești. In acest sens câteva rânduri dintr'un discurs al poetului ardelean Octavian Goga, sunt edificatoare:... "Eminescu e mai mult, e părintele ideologiei naționale moderne în evoluția noastră" ... "Mai mult ca oricare altul el a crezut în neam, l-a simțit în adâncime, l-a înțeles în misiunea lui istorică" ...Rămânând continuu în legătură trainică cu pământul natal, geniul lui Mihail Eminescu, conștient fiind de valoarea sa și-a însușit cunoștințe multiple și variate din întreaga cultură universală și în special, din cea vest-europeană. Descoperea astfel, lumea altor importante valori, în care sufletul său frământat și afundat în tragismul conștiinței sale, găsea noi deschideri pentru setea sa de cercetare și cunoaștere spre adevărul absolut.

Pasionat și îndrăgostit de frumos, de adevăr, de sublim, de libertate și de dreptate, universal prin cultura și întreaga sa creație, Mihail Eminescu a făcut parte din grupul scriitorilor romantici dela sfârșitul secolului trecut. Această filiațiune la școala romantică el o precizează direct și simplu în câteva versuri din poezia "Eu nu cred nici în Iehova": "Nu mă întoarceți nici în clasici, / Nici în stil curat și antic- / Toate-mi sunt deopotrivă / Eu rămân ce-am fost: romantic."

Pe această temă, Horia Stamatu, într'un paragraf din studiul său "Substrat religieux et religion chez Mihail Eminescu", precizează că marele nostru poet a avut... "la fel ca Novalis cultul nopții și setea de infinit, ca Hölderlin a avut în comun sensibilitatea profetică ..., ca Leopardi el a săvârșit miracolul de a capta inefabilul în vorbirea obișnuită."

Dacă șlefuirea titanică a diamantelor din poezia lui Mihail Eminescu ne încântă și ne vrăjește radiind lumină până în cele mai întunecate cute ale pesimismului său; materialul oarecum brut din proza sa literară, cu toată galeria problemelor metafizice ce le ridică, ne descoperă direct tragedia unei existențe superioare de geniu creator. Meditând astfel asupra operei create de Mihail Eminescu ai impresia că proza literară s'a născut în revărsare învolburată, din prea plinul concepției sale filosofice; revărsare ce sparge mereu aceleași maluri, aducând mai multă precizie ideilor sale de spațiu și de timp, mai multă claritate asupra existenței... unde: "Chiar moartea însăși e-o părere/ Si un vistiernic de vieți" (poezia "Cu mâne zilele-ți adaugi")

Din proza literară a lui Mihail Eminescu, pe lângă romanul "Geniu Pustiu" și basmul "Făt-Frumos din lacrimă", nuvelele "Sărmanul Dionis", "Cezara" sau altele numai fragment ca "Umbra mea" sau numai un început de nuvelă ca "Archaeus" (Scrieri politice și literare, vol. II), precum și alte scrieri, reprezintă întotdeauna un vast domeniu de cercetat. Ideile filosofice ale marelui poet sunt elucidate și redate cu mult discernământ. Ele par iluminate din interior printr'o minunată bogăție de imagini, o analiză amănunțită și ample motivări...

Un moșneag, plin de înțelepciune, cu ochi pătrunzători și o concepție filosofică bine precizată, într'un dialog antrenant cu tânărul poet, așezați la o masă la "Corabia lui Noe", caută să explice ceea ce este inexplicabil: ce este Archaeus. "Rămânând și mai departe la gândul de a explica literar migrația sufletului, identitatea în pluralitate în temeiul acelui idealism panteistic ce este caracteristic romantismului (scrie G. Călinescu în Opera lui Mihail Eminescu, vol. I). el umblă să aducă o documentație filosofică mai severă, să facă o nuvelă propriu zis metafizică". In nuvelele sale scrise în stilul pasionat atât de caracteristic al autorului succesiunea epică a evenimentelor este ades suspendată pentru redarea amplă cu multe detalii a unor stări sufletești excesive, de durere, suferintă, de extaz, de vis, de sublim...ce constituie de altfel specificul ultra sensibil al scrierilor eminesciene. Mihail Eminescu cercetează și descoperă mereu noi fațete ale unei lumi interioare frământate și chinuite încărcată de spaime și vedenii ce-și caută refugiu în visări liniștite pline de armonie și frumos, într'o lume serafică-ideală.

Născut din taina unei iubiri nefericite, Dionis, din nuvela romantică "Sărmanul Dionis", a petrecut primii ani ai copilăriei, legănat și ocrotit de mama lui care, atât cât a fost în viață i-a canalizat toată dragostea și admirația lui de copil, către portretul-umbră al tatălui lui, dispărut de mult. Dar anii au trecut și Dionis are acum înfățișarea unui tânăr frumos, singuratic și retras de lume, cu fața ca și "marmora în umbră", "o frunte netedă și albă" ... iar ochii mari "tăiați în forme migdalii". Mergând tot singur, prin ploaia grea ce parcă nu-l atingea atât era de absorbit de meditațiile lui; era în alte sfere, departe de noroiul bălților adunate peste tot, în străzile prin care trecea; el gândea la relativitatea percepțiilor noastre îndoindu-se chiar de realitatea obiectivă a existenței... "In faptă (își spunea Dionis) lumea-i visul sufletului nostru. Nu există nici timp, nici spațiu - ele sunt numai în sufletul nostru...". Filosoful romantic, tânărul Dionis era atras de fenomene mistice, de întrebări cu subtilități metafizice și avea o predispoziție naturală spre visare. Pentru el "visul era viață și viața un vis." Retras în singurătatea sufletului lui, se simțea "ca o frunză pe apă", iar camera lui era locuința unui pustnic unde, în perioade lungi, umede și friguroase de iarnă, gerul îi îngheța și pleoapele. Plin de tristețe și redus "la culmea mizeriei", în astfel de clipe aproape delirante, gândurile lui se transformau în "șiruri ritmice" în "vorbe rimate" ce se cereau notate pe hârtie. Dar într'o seară, la lumina foarte slabă a unei lumânări aprinse, deschide o carte veche și uzată de astrologie, cu gândul că poate în această carte va găsi semnul magic care să-l transpună în lumea atât de mult visată...

Si astfel, ca în poveștile fantastice din bătrâni, vedea răsărind "zâne îmbrăcate în aur și lumină care duc limpedea lor viață în palate de cristal". El visa la gloria și "cumințenia trecutului" strămoșesc, la epoca lui Alexandru cel Bun. Si găsește semnul, totul se'nvârtește în "centrul de jăratec al cărții" ... el nu mai era el, Dionis, și totuși era el, călugărul Dan, ce credea acum că se visase "mirean cu numele de Dionis" și că a trăit într'un alt timp, cu peste cinci sute de ani, în viitor.

Dan călugărul trăiește în plin ev mediu românesc și străbate o feerie de tablouri născute din dragostea lui Mihail Eminescu, pentru trecutul nostru patriarhal... Sunt străzile strâmte ale Iașului în lumina melancolică a apusului cu turlele bisericilor ce se văd de departe, oameni pașnici și senini prin ogrăzile curate și bine orânduite, casele frumos văruite cu obloane pe la ferești. "In 33 de ani de domnie", scrie Mihail Eminescu în studiul său rostit ca prelegere la cercul Junimei (1876), "Alexandru cel Bun organizează țara bisericește și politicește" ... Si mai înainte sublinia: "Cu secolul al XV-lea începe în sfârșit o domnie lungă și liniștită - a lui Alexandru cel Bun. Aici se văd rezultatele stabilității" (Scrieri politice și literare vol. I).

Eul absolut al eroului Dionis-Dan, se simte chemat să participe la atotputernicia divină, zdrobind orice noțiune de spațiu și de timp. "Vremea nemărginită este făptură a nemuritorului nostru suflet" afirma Dan într'o discuție cu meșterul Ruben, după ce mai înainte menționase: "Acuma sunt eu, călugărul, că sufletul călătorește din veac în veac, același suflet numai că moartea-l face să uite că a mai trăit." Tratând această temă, George Călinescu în volumul II "Opera lui Mihail Eminescu" (Filosofia teoretică) precizează: "Adevărul este că Eminescu pornește dela Kant, însă construiește în spirit schopenhauerian. Timpul și spațiul nu sunt numai cadre intuitive ale unei umanități concrete căci individul ascuns sub numele Zoroastru, Dan, Dionis, este un prototip. Ele sunt de fapt modalități ale unei substanțe în actul de a se realiza veșnic".

Un rol important în această nuvelă îl are profesorul de matematică și filosofie dela Academia dela Socola, Dascălul Ruben care îmbracă și atributele unui bătrân alchimist, cu care Dan se pierde în discuții febrile pe temă metafizică. Si aici povestirea se apropie foarte mult de intriga din Faust unde bătrânul savant își vinde inima diavolului - Mefisto - pentru a avea în schimb tinerețea cu toate atributele ei...

A trăi în trecutul sau viitorul sufletului nostru este posibil căci omul poartă infinitul în inima lui. "Câți oameni sunt într'un singur om? Tot atâția câte stele sunt cuprinse într'o picătură de rouă sub cerul cel limpede al nopții" - afirma Mihail Eminescu. Dar după reflecții succesive mânate parcă de un orgoliu nemăsurat, eroul metafizic al nuvelei, în setea lui de cercetare și cunoaștere, înțelegând mecanica universului, vrea să-și depășească rolul ce i s'a dat și să fie una cu Atotputernicia... Il urmărește mereu și ar vrea să descifreze semnul de deasupra portalului dela catedrala lui Dumnezeu, ceea ce era păstrat ca o enigmă chiar și pentru îngeri. Dar, nu ajunge să termine cutezătoarea sa cugetare și începe tragedia îngerilor căzuți în infern ... Deodată... "Dan se simți trăsnit și afundat în nemărginire". Trecând prin sinistre și cumplite faze de cataclism, Dionis se trezește amețit și epuizat de împletirea fantasticelor vise purtate în delir...

Motivul umbrei folosit atât de des în temele romantice e tratat de Mihail Eminescu, atât în "Sărmanul Dionis", cât și în "Umbra mea" (G. Călinescu, Opera lui Mihail Eminescu, vol.I): "Această despărțire a individualității mele se făcu izvorul unei cugetări ciudate, care mă făcea să fixez aspra și lungă umbra mea, astfel încât ea, jenată de atâta căutătură, prindea încet conture pe pereți până a devenit clară ca un portret zugrăvit în ulei, apoi se'ngroașă plastic din perete afară, astfel încât sări din cadru jos și mă saluta râzând..." Astfel dorința lui Dan se împlinește și devine o umbră adevărată și strălucitoare. El urmărea cu deosebit interes toată evoluția fenomenului atât de mult dorit și era conștient de despărțirea ființei lui într'o parte eternă și una trecătoare... O caută apoi pe Onda și o îndeamnă șă-și lase și ea umbra ei acasă, în locul ei și să vină, să se înalțe odată cu el, prin "ninsori de stele" și "prin ploi de raze", să fie numai ei singuri departe în lună să uite de pământul cel întunecat...

Portretul Mariei din "Sărmanul Dionis" este de o puritate absolută... "un înger blond ca o lacrimă de aur, mlădioasă ca un crin de ceară, cu ochii albaștri și cuvioși, precum albastru și cuvios e adâncul cerului și divina sa eternitate... Iubirea curată e purtătoare de noi energii și pe Dan îl umplea de geniu și de o putere nemăsurată. Si astfel, "fluturând o parte a mantiei, se ridicară încet, încet prin aerul luciu și pătruns de razele lunei, prin norii negri ai cerului, prin roiurile de stele, până ce ajunseră în lună". In lună natura însăși părea în veșnică sărbătoare... O oră din viața lor în lună era un secol pentru cei rămași pe pământ. Viața lor era atât de senină în mijlocul unei naturi fabuloase de basm și poezie încât acolo, fericirea edenică ce ei o trăiau părea vis și visul părea realitate. "Culcați în luntrea cea aurită" condusă de valuri, scrie Mihail Eminescu, "visam ceea ce aveam". Iubitei îi făcuse rochie de "gaz albastru", în părul ei blond punea "o citadelă de diamante" și se plimbau prin "umbroasele și bălsămatele dumbrăvi ale lunei" unde numai "privighetori cu glas de argint zburau cântând din creangă în creangă și umpleau aerul de note divine".

Căutând în cartea lui Zoroastru, Dan prefăcu pământul într'un mărgăritar și îl puse în salba iubitei lui, Maria. In luntrea lor "el își rezema fruntea încununată cu flori albastre de genunchiul ei, iar pe umărul ei cânta o pasăre maiastră". (Floarea albastră, simbol al fericirii este cântată de Mihail Eminescu, în versuri și proză, ea are întotdeauna daruri miraculoase și un farmec deosebit).

Si astfel fericirea lor în lună era sublimă. Dan și Maria, printre păsările cerului, se contopeau într'o fericire absolută...Somnul lor era legănat de visele fericirii lor, în timp ce în noapte... "stelele albe sunau în aeriene coarde rugăciunea universului..."

EMINESCIANĂ

Impreună, mereu împreună...
N'auzi cornul iubirii cum sună,
Cum răsună, stârnind prin păduri
Solitudini, în grele armuri?

N'auzi inima, gata să geamă,
Cum te cheamă, iubito, te cheamă?
Cum te strigă, prin noapte, să vii
Pe cărări cu luceferi târzii?

Nu vezi mâinile'ntinse, cunună,
Pe când cornul iubirii răsună
Pe sub strașini tăcute de brazi,
Ce-a fost ieri, amintindu-ne azi?

Impreună, mereu, toată viața.
Uită plânsul, iubito, și ceața.
Căci în gândul, în sufletul meu,
Sună cornul iubirii, mereu...

Sergiu GROSSU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

JULIA CARÂP

PAGINI DIN LIRICA BRAZILIANĂ

A traduce o operă literară, în special poezie, este mai degrabă munca unui grădinar care transplantează o floare dintr'o cultură în alta. De aici chinuitoarea muncă de a cunoaște exact cele două soluri lexicale, din care iei și în care plantezi, dar mai ales de a nu strivi nici rădăcinuțele firave și nici de a scutura polenul sau lacrima de rouă din somnul petalelor.

Sub titlul 'Pagini din lirica braziliană'' Julia Carâp ne aduce un adevărat florilegiu de poeți, publicat în Rio de Janeiro de editura ''Presenca'', 1989. De mare ajutor pentru cei mai puțin familiarizați cu poezia braziliană sunt notele biografice despre fiecare autor, precum și diferite note explicative din cursul volumului. In această prezentă ediție avem traduceri din: Goncalves Dias, Castro Alves, Olavo Bilac, Manuel Bandeira, Oswald de Andrade, Mario de Andrade, Cecilia Maireles, Vinicius de Morais, Carlos Drummond de Andrade și Mario Quintana.

ION SIUGARIU

SETE DE CERURI

Prin grija doamnei Lucia Soreanu a apărut acest volum de versuri în colecția literară ''Pașii lui Orfeu'', 1985 la Munchen.

Viața și opera lui Ion Siugariu s'a desfășurat între cele două războaie mondiale făcând parte din generația lui 1939. Prefața este semnată de Vintilă Horia: ''Dacă n'ar fi fost strâns cu atâta grabă dintre noi, Ion Siugariu ar fi devenit, alături de Ovid Caledoniu, poetul metafizician al generației dela 1939, înscris dela primele lui versuri pe linia Dante-Claudel-Rilke-Eliot, de care țineau aproape toți poeții dela ''Gândirea'', fiind desigur Nichifor Crainic cel ce cel mai mult a fost continuat de versurile din acest volum. ''Sete de ceruri'' este un titlu gândirist, dar și ''Paradisul peregrinar'', ca și multe din poemele adunate aici. E o poezie plină de soare, vreau să spun de el însuși . De câte ori ne vedeam, mă ruga să nu-l mai chem Ion, ci Soare. Mi se părea un nume păgân, în timp ce numele lui de botez îmi venea direct din Evanghelie și mă așeza alături de chipul interior al poetului. Abia acum îl înțeleg. A fi soare înseamnă a fi lumină, început, peste păgânism și creștinism, genetic adevărat. Astfel, Cuvântul se îmbina cu Lumina și devenea lume.''

VASILE MILITARU

STROPI DE ROUĂ

Volumul de poezii 'Stropi de rouă'' de Vasile Militaru a apărut prin grija materială și morală a unor ostenitori în grădina literelor românești, Nicolae Lupan și Grigore Scor.

Pe lângă ''Stropi de rouă'' au mai apărut volumele de poezii ''Temelie de veac nou'' și ''Poemele nemuririi''. Aceste cărți pot fi comandate la următoarea adresă: Grigore Scorochirjă, 154 Cajeput Dr., Naples, Florida, 33940, USA.

Dl. Grigore Scorochirjă are de asemenea în pregătire alte două volume ale lui Vasile Militaru: ''Vorbe cu tâlc'' și Psaltirea (Divina zidirii).

ROZARIUL

Rozariul este o colecție de rugăciuni (Crezul, Tatăl nostru...Prea Sfântă Născătoare...) și meditații din Noul Testament practicat de sute de ani în Biserica Creștină de Apus, dar folosit și în Biserica Creștină de Răsărit. A considera Rozariul ca fiind ceva numai catolic este o afirmație cu totul greșită, pentrucă rugăciunea Rozariului o găsim în slujbele ortodoxe și în cărțile de rugăciuni.

A nu rosti rugăciunile Rozariului (Crezul, Tatăl nostru...Prea Sfântă Născătoare...) în fiecare zi nu ne face mai ortodocși decât ortodocșii,după cum rostirea lor în fiecare zi nu ne face catolici. Izvorul comun al acestor rugăciuni este Noul Testament, carte la fel de sfântă atât pentru ortodocși cât și catolici.

(Cele două broșuri despre Medjugorje și Rozariul în limba română pot fi comandate de la adresa: 71 Vanier Dr., Apt. 201 Kitchener, Ontario, N2C 1J4. Distribuția gratuită. O donație pentru cheltuielile poștale de expediție este apreciată)

ROMANIAN FREE PRESS AGENCY

Nr. 5, 1989

Doamna Ing. Mihaela Moisin din Hamilton vine cu o idee foarte originală în ziaristică și anume o publicație care să nu depășească o foaie de hârtie și în care să fie cuprinse cele mai importante știri despre Români. Fiind în limba engleză micro-publicația este de mare folos pentru străini, având rolul unei busole în problemele contemporane românești. ''Romanian Free Press Agency'' în ultimul număr cuprinde extrase din revista ''Newsweek'' (21 August 1989) despre foametea din România, știri despre Congresul Mondial Românesc, a 50-a aniversare a pactului de prietenie dintre Hitler și Stalin, declararea limbii române în Republica Moldovenească drept limbă oficială, felicitările lui Ceausescu adresate lui Jiang Zemin care a fost ales Secretar General al P.C. al Chinei imediat după sângerosul masacru al studenților care demonstrau pentru libertate și democrație, despre Săptămâna Națiunilor Captive și o scrisoare adresată Congresului Statelor Unite de Pr. Gheorghe Calciu în numele asociației ''Credință și Libertate'' despre situația deplorabilă a Bisericii Ortodoxe Române persecutată și terorizată de comuniști. In Mai Pr. Ionașcu din București a fost ucis, un preot și soția legați și bătuți în vreme ce în fața lor era violată fiica lor. In această teroare și nesiguranța vieții lor trăiesc următorii preoți din București: Pr. Constantin Galeriu, profesor la Insitutul Teologic, Pr. Ion Stanciu, Pr. Marinescu, Pr. Malciu, Pr. Gheorghe Ionescu și Prof. Alexandru Rusin care a făcut greva foamei.

Felicităm pe Mihaela Moisin și-i dorim succes în răspândirea adevărului.

GRIGORE SCOROCHIRJĂ

PĂMÂNT DACO ROMAN

Publicată de editura ''Nistru'' din Bruxelles în 1986 această broșură cu subtitlul ''Basarabia este pământ românesc'', ne face accesibilă conferința ținută de Grigore Scorochirjă la Munchen cu prilejul sărbătoriii celei de a 35-a aniversări a realipirii Basarabiei cu Patria-mamă România.

IEROSCHIMONAHUL IOAN IACOB

HRANĂ DUHOVNICEASCĂ

Dintr'o scrisoare a Părintelui Ioan dela Sf. Munte Athos am aflat viața acestui cuvios părinte care a fost declarat sfânt și ale cărui moaște au săvârșit diferite minuni. Sf. Ioan Iacob s'a născut în Moldova. La vârsta de 23 de ani, în 1933, se călugărește la Mânăstirea Neamțu. Merge la Ierusalim unde se închide din 1936 în Lavra Sf. Sava cel Sfințit făcându-se exemplu în ascultarea vieții monahicești. ''Si pentrucă dorea, cum scrie arhiepiscopul de Kiriacopoleos Aristovul, o viață mai singuratecă, cu binecuvântarea Patriarhului de Ierusalim, a venit și s'a așezat într'o peșteră din pustiul Sf. Mânăstiri Hozeva, nevoindu-se în post și rugăciuni, vorbind cu Dumnezeu, ziua și noaptea, peste 8 ani de zile, unde a scris aceste versuri lirice, Hrană Duhovnicească, înălțându-se sufletește către cele de sus, până când l-a chemat Domnul în anul 1960, fiind înmormântat în aceeași peșteră în care s'a nevoit din acel loc prăpăstios, de monahul și împreună viețuitor Ioanichie, fiind în vârstă numai de 47 de ani''.

Acest monah Ioanichie a adunat, editat și publicat la Ierusalim cele două tomuri de ''Hrană duhovnicească'' în 1968 și 1970. Subtitlul primului volum este ''Carte cu cele mai minunate și umilincioase cugetări care suie pe om cu sufletul la cer'', iar cel de al doilea volum este ''Carte cu vedenii înfricoșate și scrieri prea minunate care ajută sufletul să scape dela moarte''.

Apărute în condiții grele, cele două cărți de spirit filocalic românesc ar merita atenția unui editor din străinătate și un condei înzestrat care să scrie viața Ieroschimonahului Ioan Iacob, acest poet și sfânt de origine valahă.

ANTON CRIHAN

ROMANIAN RIGHTS TO BESSARABIA ACCORDING TO CERTAIN RUSSIAN SOURCES

Lucrarea profesorului Dr. Anton Crihan, de o deosebită valoare istorico-documentară, a apărut în editura ''Humboldt State University Press''din Arcata, California, 1986, prin grija profesorului universitar Dr. Ilie J. Smultea, care împreună cu Eugen Teodorescu a tradus cartea în englezește.

ANA MARIA MARIN

DESȚĂRAȚI

Poetă cu o voltaică trăire românească și multă sensibilitate artistică, Ana Maria Marin prin volumul de poezii bilingve ''Desțărați'' ne aduce o mireasmă amară ca albastrul cerului dintr'o geografie a spiritului rănit, unde ''Pământul din străbuni n'a mai dat rod,/Cufundat în glod''. Poeta sesizează acea tragedie sfâșietoare a sufletului când cugetul cu voie sau fără de voie este spurcat de ''Mincinoase și străine lozinci''. Cuvântul este scos din rădăcinile lui, firescul este exilat din cele ale firii, omul dezbrăcat de divin, de unicitate, demnitate și uniformizat după tipare biologice.

''Dela prima poezie, spune Ion Halmaghi într'o patetică introducere a cărții, lunecăm în cursul lecturii din realitate, în basm și legendă, din lumea finitului în aceea a infinitului, a permanențelor. Este vorba de basmul vieții românești, al unei țări mioritice, plină de dor și de plângeri, de haiduci și pribegie, de cruciați și trădare, de bocete și cântec, de credință și sânziene, de iconari și jertfe majadahondice, de sângerări cumplite în Noaptea Sfântului Andrei și omenie, de mânăstiri și toace, de morminte pângărite, fără cruci și candelă, țară în care visurile omului român străluceau ''ca soarele sfânt de pe cer''.

DUMITRU ICHIM

APARIȚIILE MAICII DOMNULUI LA MEDJUGORJE

Autorul face o prezentare despre Medjugorje, un sat din Iugoslavia, unde Sfânta Fecioară se arată unui grup de tineri din 1981 până în ziua de astăzi. Peste 10 milioane de pelerini din întreaga lume au vizitat acest sat și aproape 300 de vindecări au avut loc.

FLORICA BAȚU

BOLNAV DE CANCER ÎN MEDJUGORJE

Relatarea personală a unui bolnav de cancer care a vizitat Medjugorje în 1988 și trăirea luminii harice a prezenței Maicii Domnului în lume: ''Când spun Medjugorje spun căldură sufletească, spun pace interioară, spun rugăciuni. Nu știu dacă există un loc pe glob unde să-l simțim pe Dumnezeu mai aproape de noi ca în Medjugorje''.

Dumitru ICHIM

BRAȘOVUL DE CRĂCIUN-1987

Cu lacrimi înghețate ninge azi peste Brașov,
Mai sunt Români în țară și ei plâng.
La mesele sărace s'au adunat copiii
Să cânte cel mai drag și mai sărac colind.

Cântați copii, colindul românesc,
Brașovul,fruntea țării să-l asculte,
Să nu lăsăm Brașovul, cântați pentru Brașov,
Pentru Brașov sunt lacrimile noastre multe.

Sunt lacrimi, dar și inimi și minți înflăcărate,
Si brațe românești adevărate.
Să nu lăsăm Brașovul, veniți pentru Brașov,
Brașovu-i fruntea țării și cere libertate!

Brașovu-i fruntea țării, veniți pentru Brașov!
In fața lumii iarăși noi suntem azi ROMANI!
Să nu lăsăm Brașovul, să nu lăsăm speranța,
Să nu ne vindem inima la câini!

La mese înghețate s'au adunat Românii
Să cânte cel mai drag și mai sărac colind,
Deșteaptă-te Române, din somnul cel de moarte,
Brașovul, fruntea țării, coboară azi din mit.

Cu voievodul Stefan și Mircea și Mihai
iar nu caricatură blestemată !
Deșteaptă-te Române, e'n sânge fruntea țării,
Deșteaptă-te Române, ia armele odată!

Florica MITROI

ARON COTRUŞ ŞI UNIVERSUL NAŢIONAL ROMÂNESC

-28 DE ANI DELA MOARTEA POETULUI-

(2 IANUARIE 1891-1 NOEMBRIE 1961)

—Gheorghe RĂDULESCU—

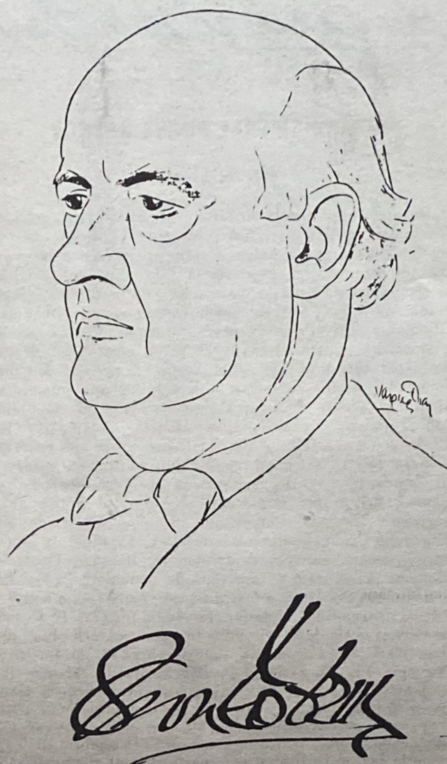
Dacă poezia moldovenească a lui Vasile Alecsandri este descriptiv-peisagistă, popular-patriotică şi sentimental-romantică, a lui Mihail Eminescu este meditativ-spirituală, metafizic-cosmogonică şi romantic-universală, a lui George Bacovia este meditativ-citadină, cu adâncimi telurice, social-simbolist-expresionistă, dacă poezia muntenească a lui Tudor Arghezi este exploziv-inovatoare, cu suişuri spiritual-metafizice, uneori violentă, suprarealistă, a lui Ion Pillat este paseist-tradiţionalist-simbolistă, a lui Nichifor Crainic este doctrinar-naţional-ortodoxistă, a lui Ion Barbu este modernist - hermetică, balcanică, astrologic-matematică, a lui Radu Gyr este transcendent-spirituală, vitalist-naţională, a lui Vasile Voiculescu este mitologică, religios-ortodoxă, poezia Transilvaniei a lui Lucian Blaga este carpatin-mioritică, transcendent-metafizică, expresionistă, a lui George Coşbuc, Octavian Goga şi Aron Cotruş este naţional-patriotică, cu izbucniri sociale de revoltă, de pătimire, vizionară, de eliberare, de unitate etnică, de transcendenţă naţională.

Aşa cum se poate uşor sesiza poezia românească este unitară pe întreg circuitul ţării, echilibrată, balansând între naţional şi spiritualitate. De altfel creaţia lirică românească conţine în ea substanţa spiritualităţii etnice, "Fiinţa" naţională, vitalitatea "Arheilor" lui Eminescu, cum remarcă Constantin Noica, o cosmogonie mioritică blagiană şi o forţă ardent-ereditară a sentimentului patriotic şi social ca în lirica lui Aron Cotruş.

In perioada dintre cele două războaie mondiale, poezia lui Aron Cotruş era în unele privinţe considerată de către Eugen Lovinescu (în Scrieri 6, Istoria literaturii române contemporane 1900-1937, Editura Minerva, 1975, pag. 121) şi George Călinescu (în Istoria literaturii române dela origini şi până în prezent, Editura Minerva, Bucureşti, 1982 şi 1985, pag. 842) drept socială cu tendinţe şi semnificaţii socialiste. Că poezia lui Aron Cotruş are o accentuată amprentă socială, este un adevăr ce nu se poate tăgădui, fiind o poezie cu profunzimi ancestrale social-naţională, neavând însă nimic comun cu ascunzişurile şi ipocrizia socialistă.

Cotruş n'a avut măcar curiozitatea să încerce deziluzia pe care a suferit-o André Gide, ca să scrie apoi ca confratele său francez "Retour de L'U.R.S.S." (1936) şi "Retouches a mon Retour de L'U.R.S.S." (1937) şi nici ca Panait Istrati să fie "Tente par le communism" şi să "se rendit en U.R.S.S.; il en revint amerement decu (Vers l'autre flamme)". Scriitorul adevărat, autentic îşi reprezintă epoca, cel puţin un aspect naţional, social, moral trebue să apară în opera sa.

Din antichitate şi până astăzi societatea omenească cu toate racilile, vicisitudinile şi binefacerile ei este inserată în operele scriitorilor de valoare. Eminescu, Coşbuc, Goga au note pregnant sociale şi politice în creaţia lor şi nu poate nimeni să spună că aceşti scriitori au fost socialişti. Cultura românească în general şi literatura în special sunt exponentele spiritului etnic, naţional cu profunzimi spirituale mitologice, sociale contopite în creştinismul nostru milenar ortodox. Prin urmare, poezia lui Aron Cotruş, aşa cum lesne se poate constata este o creaţie a dezrobirii neamului. Poetul cheamă forţele imprevizibile înregimentate ale poporului său să lupte împotriva asupririi de veacuri a Transilvaniei, împotriva nedreptăţii sociale, iar după anii celui de al doilea război mondial împotriva comunismului a tot-distrugător şi străin poporului român. Prin structura şi esenţa ei creaţia lui Aron Cotruş este creştină, naţională, socială, eliberatoare, fiind o poezie a sufletului curat românesc, o poezie a suferinţei, a revoltei şi biruinţei neamului. Născut la 2 Ianuarie 1891, Aron Cotruş este fiul preotului din comuna Hagaş din judeţul Sibiu.

Coincidenţă, Coşbuc, Goga, Blaga şi Cotruş sunt fii de preoţi, poeţi de un real talent şi conştiinţă naţională, toţi patru au crescut sub oblăduirea tatălui, dezvoltându-se în spiritul creştin, ei au înţeles de timpuriu menirea pe care o au, au înţeles că numai lupta dreaptă, unitară şi neînfricată poate să le aducă biruinţa dezrobirii şi înălţarea spiritului românesc. Urmează clasele gimnaziale la Blaj, dar din cauza poeziei "Tisa" antimaghiară publicată în revista "Ramuri" din Craiova, Cotruş este obligat să-şi continue studiile la liceul "Andrei Saguna" din Braşov, iar apoi urmează cursurile Facultăţii de litere din Viena. Este redactor prin 1913 la "Românul" din Arad şi prin 1915 la "Gazeta Transilvaniei" din Braşov. In timpul războiului de întregire a neamului din 1916-1918 sufere o condamnare în urma publicării unui articol cu un conţinut antimaghiar în "Gazeta Transilvaniei", este chemat sub arme ca soldat cu termen redus şi obligat să plece pe frontul italian. Ajuns însă în Italia se predă forţelor aliate care luptau împotriva Imperiului austro-ungar. Activează la Padova, în Comisia Interaliată de Propagandă din cadrul cartierului General al trupelor italiene, lucrează apoi la Legaţia României din Roma ca redactor al unui organism de presă până la sfârşitul anului 1919, când se întoarce în patrie cu ultimul detaşament al Legiunii Române din Italia.

In ţară este redactor la unele reviste şi ziare din Timişoara şi Arad, în 1920 devine membru titular al Societăţii Scriitorilor Români şi este ales preşedinte al Sindicatului Presei din Transilvania şi Banat. In anul 1929 la 1 Ianuarie îl întâlnim ataşat de Presă, întâi la Roma, iar în 1931 la Varşovia. Se întoarce în ţară în anul 1936 până în 1939 la 1 Mai când este numit ca secretar de Presă la Legaţia României din Madrid şi Lisabona, unde va activa pe toată perioada celui de al doilea război mondial. In anul 1944, în timpul guvernului Sănătescu este destituit din acest post datorită activităţii sale anticomuniste. După încetarea ostilităţilor se stabileşte în Spania ca refugiat politic, unde va rămâne până în anul 1957, ocupând funcţia de Preşedinte al Comunităţii Românilor şi director al ziarului "Carpaţii" din Madrid. In anul 1957 vine în Statele Unite, în localitatea Long Beach din California, unde trăieşte până la sfârşitul vieţii, 1 Noembrie 1961. Rămăşiţele pământeşti sunt transportate la Cleveland, unde este înmormântat.

Activitatea sa poetică se întinde pe o perioadă de peste 46 de ani, înainte de 1915 şi până în 1961. Dintre cele douăzeci de titluri care formează un volum de 483 de pagini, 11 sunt poeme de proporţii şi 9 cicluri. Din volum lipsesc poemul "România" publicat la Braşov în 1920 şi ciclul "Strigăt pentru depărtări" publicat la Timişoara în anul 1927, aşa cum relatează editorul volumului de faţă Nicolae Roşca, volum apărut în Editura "Dacia" din Madrid în 1978.

Dela începutul volumului, odată cu ciclul "Sărbătoarea morţii", Cotruş ne introduce într'un labirint grav şi dureros, unde moartea îşi coboară aripile asupra oamenilor bântuiţi de lupte, de urgii şi spaime, acolo unde nu mai există decât o continuă suferinţă şi disperare, acolo unde oamenii şi locurile iau înfăţişare de apocalips.

"Tărani îmbătrâniţi fără de vreme, /Cu ochi ca nişte plăci de întuneric, /Aleargă cu obrazul cadaveric.... /Ei vin şi trec cu feţele de ceară, /Sdrobiţi de nedreptatea milenară..." (Geamurile sângerii).

"In ţara morţii", poetul îşi declară întru totul adeziunea faţă de acei a căror viaţă este transformată într'un şir de suferinţe, faţă de striviţii sorţii, de adevăraţii eroi ai patriei: "Pe ger şi ploi, /In marşuri, la atacuri sdrobitoare, /Mi-e sufletul cu voi... /Iar când dormiţi, c'o dragoste rebelă, /Iubirea mea vi-i tristă sentinelă, /Si până la mormânt va fi cu voi, / Fraţi dulci, iobagi, iobagi şi fericiţi eroi!..." Câteodată însă cu accente triste paseiste, poetul schiţează liniar unele imagini simboliste ca dintr'un tablou de Bacovia ori Verlaine, accente ce amintesc de o dragoste pe care timpul şi suferinţele au strivit cu brutalitate orice licărire de speranţă şi viaţă. Cu toate acestea ca şi Goga poezia simbolică nu intră în preocupările şi cugetările lui poetice, el rămâne constant poeziei sale cu profil social-naţional.

Poezia de început a lui Aron Cotruş, este într'o continuă căutare spre un orizont spre care poetul simte o atracţie a fiinţei sale zbuciumate, încercată de întrebări şi năzuinţe ca în al 42-lea cânt din ciclul "Neguri albe": "Cine-a'nvăţat să plângă - ades în viaţă, / Să nu pornească spre'nălţimi, spre vid, /Căci sus pe piscuri lacrimile' ngheaţă/Si văzul îl ucid..." Estetica lui Aron Cotruş este personală şi liberă, poetul scrie în timpul când poezia se îndepărtează din ce în ce mai mult de tiparele vechi, dela versuri de factură clasică la construcţii pre-moderne şi moderne, versificaţia luând o altă tonalitate, atunci când logica şi sintaxa sunt într'o măsură modificate, poetul se apropie de formele prozodice ale lui Lucian Blaga, fără să excludă însă în mare parte clasicismul, o estetică în care îşi încadrează verbul răscolitor de multe ori violent şi categoric.

Cotruş este adeptul formelor poetice care se potrivesc mai bine cu poezia sa de esenţă naţional-socială, excluzând în mod hotărît versificaţia goală, fără semnificaţie, el oscilează între modern şi clasic, la fel şi cu ortografia, adoptă la început ortografia corect gramaticală, pe traseu însă se apropie şi de ortografia suprarealistă a lui Apollinaire. Uneori unele imagini sunt parcă trunchieri din natura vegetală şi animală, o faună şi o floră care au venit odată cu veşnicia şi pleacă odată cu ea, ca în poemul "Bivolii": Cu paşi trândavi, cu cozile pe spate, /păşesc încet, prin trestiile uscate, - / nostalgice, posace animale... /Sătui de streche, de zăduf, de muncă, / din când în când priviri piezişe-aruncă / peste pustia luncă... / şi'n ochii lor adânci, neghiobi, /se oglindesc mocniri pustii de robi;/ aprinse zări de-amiezi caniculare, /tristeţi şi' ntunecimi fără hotare..." Cotruş este un poet al mirării şi-al interogaţiei, dar şi al încrederii, al nerăbdării, al zilei ce va veni, trăind într'o continuă nelinişte, într'un continuu neastâmpăr: "De ce gându-mi mereu rămâne / cu aripi întinse peste ziua de mâine?... / de ce oare, / mi-e sete, mi-e foame, /de-ale gândului poame, /ca de apă şi de pâine / şi de soare?..." (De ce?!....) O simplă creionare, o frântură de tablou îţi aduce imaginea ţării ca'ntr'o poveste: "Si-acum, de asupra mesei negre şi străine /parcă-mi freamătă păduri bătrâne, româneşti, / iar noaptea, toată ţara-mi parcă doarme lângă mine!... (Pe un tablou).

Ca un preludiu, cu ciclul "In robia lor", Cotruş îşi pregăteşte poezia de revoltă, poezia în care sentimentele lui izbucnesc ca lava vulcanului, poezia sa naţional-socială, ca în "Minerul": "Aici în munţii noştri de-aur nu-i decât un animal de muncă... / Se sbate, cu plămânii sdrenţuiţi de trudă şi otrăvi, în noaptea minei blestemate, / Pentru trântorii, pentru risipa Sesului, / Pentru - oraşele mişelnice, despotice, / îmbelşugate, / Dar tiranii muncii celor mulţi, / Din aur, lui doar tina i-o aruncă /....../ Vede mulţimi nenumărate, ridicate de cuvintele-i de fier/ Cum se răzbună şi cum pier?.../ Cum ard oraşele cu flăcări pân'la cer?..." Cu ciclul "Mâine" pătrundem într'un nou şi vast univers al poeziei lui Aron Cotruş.

Odată cu maturitatea, poetul îşi modifică ţinuta, poezia sa coboară din înălţimile transcendente cu o puternică şi profundă dragoste pe pământul ţării, îşi împrăştie forţele sufleteşti peste tot ce-i românesc, ca un propovăduitor şi prevestitor oracular viziunea sa descoperă drumul pe care neamul său îl va urma: "Din belşugul tău: doar aspra pâine, / din timpul tău: ziua de mâine /Cu gândul departe merg făr's'obosesc, / calc slobod prin praf şi noroi românesc... / Cu vrere dârză, cu privire'ndrăzneaţă/învălui România zilei de faţă.../şi'n traista umbletului cu-a nădejdii pâine, risipindu-mă pe treptele veacului /Cu dărnicia fără măsură-a săracului, - cu tot belşugu-mi pământesc / trec, mă răspândesc /spre miile de Români de dincolo de mâine." (Mâine). Cu o neprecupeţită dragoste de ţară, Cotruş cântă munţii patriei, un sentiment puternic naţional respiră din fiecare cuvânt al poetului, o contopire a sufletului cu ţărâna românească se împrăştie ca lumina peste toate înălţimile munţilor, îmbrăţişându-le crestele. "Ai noştri sunt aceşti munţi /pletoşi, mănoşi, cărunţi, / căci noi ne-am căţărat pe ei spre cer, / noi le-am deschis adâncurile de-aur şi de fier/şi-am suferit prin ei pe ploi şi ger ./...../ In haiducie grea ori doinind domol după oi, / nimenea pe lume nu i-a cunoscut şi îndrăgit ca noi... / De-acest mănos pământ daco-român, / cine-ar putea, mai mult ca noi, să spue/c'al lui e ?!.../Cine l-a apărat mai dârz de-al năvălirilor puhoi, / şi l-a adăpat de-atâtea mii şi milioane de-ori, /cu sânge/ şi sudori ca noi?!" (Ai noştri sunt aceşti munţi).

(Continuare în Nr. viitor)

CENTENARUL ION CREANGĂ

1837-1889

Zahu PANĂ

Anul 1989, marcând 100 de ani dela moartea poetului Mihail Eminescu, a concentrat toată atenția asupra celui mai mare poet al Românilor. S'a trecut aștfel de luna August fără a se pomeni de împlinirea a 100 de ani dela moartea Veronicăi Micle, care oricum ar fi privită de critica literară și de istorie, ea a jucat un rol în viața lui Eminescu și la timpul ei era printre puținele femei care au scris poezii.

Intrând în ultima lună a anului și păstrând aceeași făclie aprinsă la comemorarea lui Eminescu, aprindem încă una în amintirea celui care a fost Ion Creangă, dela a cărui plecare în lumea dreptilor, se împlinesc la 31 Decembrie 1989, 100 de ani.

Mihail Eminescu, Veronica Micle, Ion Creangă. Anul 1889 a secerat prea mult în cultura românească. Se încheia cu doliu la poarta bojdeucii din Ticău, în bocetele Tincăi și în lacrimile normaliștilor care se găseau la Iași în acea vacanță a Crăciunului.

A-l defini pe Creangă într'un anume fel este o eroare, pentrucă el este povestitor și moralist, stilizator de folclor și umorist, diacon și învățător, autor de manuale școlare și naționalist înflăcărat, sentimental și dur până la brutalitate, om de cultură și țăran neaoș, enciclopedist rural și antireformator. El este cum îl numește un biograf: "poporul român însuși, surprins într'un moment de genială exprimare."

Sugubăț cu el însuși, ignorând actele oficiale scrise, Ion Creangă n'a pus prea mare preț nici pe datele personale. El știa că s'a născut și asta îi era îndeajuns. Din cauza aceasta data lui de naștere după propria-i mărturisire este 1 Martie 1837, deși după atestatul prezentat autorităților bisericești, data de naștere este 2 Martie 1837 și a fost botezat la 7 Martie, iar după o mitrică găsită apare data de 10 Mai 1839. Dacă ținem seama că pe timpul acela se puteau elibera acte de stare civilă fără prea mare verificare, data, în general acceptată de istoria literară, este 2 Martie 1837, deși lui Creangă i-a plăcut pentru simplificare, începutul de lună, 1 Martie 1837.

Strămoșii dinspre mamă ai lui Creangă au venit din Ardeal în Moldova, cam pe la 1788. David Creangă, bunicul, s'a așezat în satul Pipirig pe apa Neamțului, nu departe de Valea Bistriței. El își mărită fata, Smaranda, pe la 1836, cu Stefan a Petrei, fiul lui Petrea Ciubotariul, descendent dintr'o familie de ardeleni așezați în Moldova. Primul copil al Smarandei și al lui Stefan a Petrei este Ion. Cum căsătoriile se făceau la vârste fragede, se crede că Smaranda să fi avut vreo 17 ani la căsătorie, iar Stefan - după cum era obiceiul - să fi fost cu 10 ani mai mare ca Smaranda.

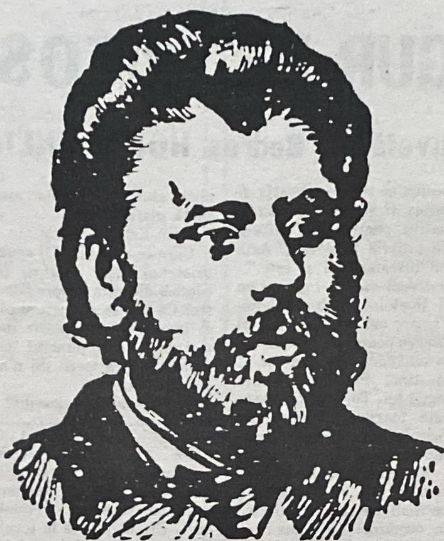
Tatăl lui Creangă își avea părerea lui despre învățătură, că este un fel de a te duce bou la Paris și a te întoarce vacă de acolo, dar Smaranda își avea ambiția ei să facă popă din Ion și nimic n'o putea opri din voința ei. Popa se bucură de respect, primește dela toți și e om cu stare, iar Părintele Ioan din Pipirig lăsase a înțelege că ar putea să-l lase pe Ion în locul lui și să-l însoare cu fiică-sa Smărăndița.

Scoala propriu zisă, nu i-a plăcut niciodată lui Creangă exceptând două cazuri : când părintele Isaiia Duhu îi ademenea pe copii la învățat, dându-le acadele, zmeură și alte lucruri de ale mâncării cumpărate din banii lui, si ca student al "Institutului pedagogic dela Trisfetite din Iași" înființat de Titu Maiorescu, unde Creangă obține premiul I.

Adevărata școală a lui Creangă a fost lumea în care a trăit, satul românesc, cu toate comorile lui de cultură orală, trecute din tată în fiu, din timpurile cele mai vechi de când s'au format așezările de oameni pe străvechiul teritoriu al României de azi.

Impins de ambiția mamei, Ion începe școala la vârsta de nouă ani învățând slovele după metodul lancasterian, spânzurate de bete, cu bădița Vasile a Ilioaei dascălul bisericii din deal, dar Vasile este prins cu arcanul la oaste și școala se închise. Prin 1848, popa numi pe dascălul Iordache, un bătrân fărnâit și cu darul beției, să continue școala, dar în Moldova bântuie holera și îl scapă de dascăl. In timpul holerei, Creangă, lacom la mâncare, merge pe la toate pomenile morților și vine încărcat de covrigi, colivă și altele deale mâncării. Speriați, părinții îl trimit la o stână în munți, dar holera îl ajunge și acolo, însă Ion este mai tare ca holera și scapă cu viață. In iarnă, bunicul David Creangă îl ia și-l duce, pe cheltuiala lui, împreună cu fiul său Dumitru, la școală la Broșteni, lăsându-l în gazdă la Irinuca cea cu capre râioase. Caprele îi comunicară râia și școala este din nou întreruptă. In iarna 1849-50, mai merge la dascălul Fosa din Tg. Neamț, dar Stefan, nemaiavând sorcoveți de plătit, Ion întrerupe școala trei ani de zile, devine torcălău pe la șezători și se gândește la însurătoare.

La 1 Iunie 1853, când Ion avea 16 ani, se deschide noua "Shola publică" din Tg. Neamț și Ion intră în clasa a III-a pe care o va termina în 1854. Aici are coleg pe Vasile Conta care era în clasa I-a. La această școală îl are profesor pe vestitul Isaiia Duhu, adică ieromonahul Isaiia Teodorescu. In toamna anului 1854, Smaranda îl trimite la "fabrica de popi" din Fălticeni, unde Ion care figura până acum în scriptele școlilor cu numele de

Ion Stefănescu, își schimbă numele după bunicul David, devenind Ion Creangă. Cursurile au ținut până la Paști, dar Creangă neavând mare gust de carte, ca și ceilalți colegi, se ține mai mult de "chileală" și de chefuri. Dela Fălticeni vine la Iași și se înscrie la seminarul dela Socola și după trei ani de studii, în 1858 obține certificatul de absolvire a cursului inferior de patru ani, recunoscându-i-se anul dela "fabrica de popi".

In acel an, 1858, la sfârșitul lunii Iunie, tatăl lui Creangă, Stefan a Petrei Ciubotariul, moare pe moșia Făcuți din Jud. Iași. Creangă, ca frate mai mare, devine capul familiei, pretext de a renunța să mai urmeze și cursul superior dela seminar și hotărăște să se facă diacon. Totuși în Septembrie 1858, se înscrie la "școala preparandală" pe care însă n'o urmează.

In iarna anului 1859, se întâmplă un eveniment deosebit în soarta țării la care Creangă rămâne indiferent. La 24 Ianuarie are loc Unirea Principatelor și alegerea Domnitorului Cuza. Creangă, care se afla la Iași simte o plăcere de viață nouă, face politică, participă la întruniri, atacă pe adversari cu ironia lui și se simte alt om. Vrea să-și creeze și o situație materială și caută o fată de măritat. Diaconul nu se însura din dragoste. Vroia o slujbă și pentru asta trebuia să fie însurat. Fata i-a fost găsită de preotul Ivanciu, cu care a băut aldămașul. O chema Ileana, fata preotului Grigoriu dela Biserica Patruzeci de sfinți și cununia cu mireasa care avea vreo 15 ani, are loc la 23 August 1859.

Socoteala de acasă nepotrivindu-se cu cea din târg, la câteva săptămâni după căsătorie, Creangă făcu jalbă la Mitropolie că socrul nu se ținuse de cuvânt, că-l înșelase la zestre și altele. Autoritatea bisericească a hotărît însă ca ginerele să fie "arestuit" la Dicasterie și după câteva zile Creangă iese de acolo împăcat cu părintele socru. In același an, în a doua zi de Crăciun este hirotonisit diacon și slujește la biserica socrului. Peste numai un an, la 19 Decembrie 1860 se naște primul și unicul său fiu, Constantin.

La 26 Octombrie 1860, are loc la Iași solemnitatea deschiderii Facultății de Teologie. Creangă se află în primul grup de 14 studenți care frecventează facultatea, se plictisește repede de studiu, nu mai vrea să urmeze cursurile, nici facultatea nu merge prea bine și se desființează. Abia la 8 Octombrie 1863, când Titu Maiorescu, în vârstă de 23 ani, profesor la Universitatea din Iași și director al Liceului Național a fost numit director al școlii preparandale, Creangă se înscrie din nou la școală. Această școală preparandală era un fel de institut premergător școlii normale care dădea o pregătire pedagogică oarecare, viitorilor dascăli. Cursul dura doar un an. Maiorescu nu este mulțumit de organizarea și programul școlii, o desființează și la 8 Ianuarie 1864 deschide cursurile Institutului pedagogic dela Trisfetite din Iași. Este prima școală pe care Creangă o urmează cu plăcere și datorită lui Maiorescu și metodei lui, Creangă își capătă încrederea în valoarea sa, își dă silința la învățat și la 29 Iunie 1864, în fața Mitropolitului Calinic Miclescu și a lui Florian Aaron, delegat al ministerului, în Palatul Administrativ din Iași, lui Creangă i se înmânează Premiul 1. Pe baza acestui examen, este numit prin decret domnesc din 2 Noembrie 1864 institutor la clasa I-a Secția a II-a a școlii primare Trei Ierarhi.

Invățător și diacon. Visul Smarandei de a-și vedea feciorul popă a fost realizat și întrecut, dar nu mai știm dacă Smaranda a apucat să se bucure de aceasta, pentrucă dintr'un act datat în vara anului 1865, aflăm că ea era moartă, iar Creangă se simte îndatorat să-și ocrotească familia, fiind fratele cel mai mare.

După mai multe peregrinări între casa socrului, Biserica Bărboiu și Biserica Patruzeci de Sfinți, Ion Creangă și nevasta lui Ileana se instalează la 14 Februarie 1866 în ograda vestitei Biserici Golia, ctitorită de Vasile Lupu. Perioadă fierbinte care coincide cu silirea Domnitorului Alexandru Cuza să abdice la 11 / 23 Februarie 1866. In Moldova are loc o conspirație separatistă mică, la care ia parte și Mitropolitul Calinic Miclescu, unde se pare că era amestecat și Creangă, care nu-i suferea pe munteni. Răscoala începută la 3 Aprilie, este înăbușită de Lascăr Catargiu. Mitropolitul este urmărit dar este salvat de Creangă și Gh. Ienăchescu, care îl ascund într'un poloboc dintr'o crâșmă.

La vreun an după ce se mută la Golia, tânăra nevastă îl părăsește și Creangă rămas singur, cu un copil de 7 ani, își caută o țiitoare pe care o găsește în Ecaterina Vartic, Tinca, se pune pe trai țărănesc și cu ea va conviețui până la moarte.

Supărarea lui Creangă îl duce spre răzvrătire. Se duce la teatru, încălcând canoanele vremii, trage cu pușca în ciorile de pe turla bisericii și-și tunde părul scurt, fapt scandalos pentru clerul de atunci. Toate acestea au atârnat prea mult împotriva diaconului care ceru despărțirea legală și de nevastă și se spune că ar fi trimis potcapul și anteriul la Mitropolie, cu vorbele: "Dela această biserică mi s'au dat, la această biserică le dau" și pentru a nu mai hălădui prin locuințe străine, își cumpără o casă în ulița Ticăul de Sus la numărul 4, care a rămas cunoscută în literatură ca "bojdeauca din Ticău."

Cu Ion Creangă, începe epoca marilor prozatori români. Moș Nichifor Coțcariul este considerată întâia mare nuvelă românească cu erou stereotip, iar apropierea de Rabelais, este valabilă numai parțial, pentrucă în opera lui Rabelais sunt copleșitoare citatele savante în timp ce erudiția lui Creangă izvorăște din știința și literatura rurală, exprimată în proverbe și zicători scurte, cizelate în decursul timpului de înțelepciunea și talentul poporului anonim. Creangă este un observator exclusiv al naturii umane. El nu descrie natura ca Hogaș sau Sadoveanu. La Creangă totul este uman. Capra din povestea Capra cu trei iezi, gândește ca o țărancă moldoveancă pornită să plătească cu vârf și îndesat hainului care i-a omorît copiii: "Ei las' că l-oi învăța eu! Dacă mă vede că's o văduvă sărmană și c'o casă de copii, apoi trebue să-și bată joc de casa mea? și pe voi să vă puie la păstramă. Nici o faptă fără plată"... Nu este aici anticiparea hotărîrii Victoriei Lipan din Baltagul? Femeile dela munte au altă structură și au învățat să lupte cu viața.

Cu aceste calități înăscute era dela sine înțeles că cel mai bun prieten al lui Creangă dela "Junimea", să fie Eminescu. Prietenia legată între ei nu s'a desmințit niciodată. Creangă îl ducea la bojdeucă, unde Tinca îl ospăta cu mâncările făcute după rețetele moldovenești care erau pe placul celor doi. Acolo, pe prispa bojdeucii, Eminescu îi citea din versurile lui și Creangă asculta cu religiozitate. Când Eminescu a plecat dela "Curierul de Iași" la București, Creangă a rămas nemângâiat. Sensibilitatea lui de țăran zdravăn a cedat numai atunci. "Vino, frate Mihai, vino, căci fără tine sunt străin," îi scria poetului care pornise pe drumul sfârșitului. Au apărut la Creangă și crizele de epilepsie din ce în ce mai des. Erau zile când avea câte două-trei leșinuri. Curele de apă dela Slănic nu l-au ajutat prea mult. Se simțea destul de rău când dela București veni o veste ca de trăznet: "Eminescu înnebunise și a fost internat la spital", și la mijlocul lui Iunie a venit grozăvia: Eminescu a murit! Sufletul lui Creangă a fost zguduit ca niciodată. A plâns adânc și a adormit cu cartea de poezii a lui Eminescu, udată de lacrimi. N'a supraviețuit decât jumătate de an și în ultima zi a anului, ca o înfrățire cu Eminescu să nu treacă în alt an, a adormit întru Domnul, în bojdeuca din Ticău. Vreme de iarnă rea, ploua de două zile și la înmormântare au venit puțini dar printre ei se aflau tinerii N. Iorga și A.C.Cuza.

Au trecut de atunci o sută de ani și Creangă este tot mai viu în viața zbuciumată a neamului său. Puține case de Români sunt acelea unde nu se află poveștile și Amintirile lui. Literatura română are prin el încă un reprezentant în lumea culturii, pentrucă Ion Creangă este după cum spunea Ibrăileanu, un "Homer al nostru". Opera lui Creangă este epopeea poporului român. Creangă este un reprezentant perfect al sufletului românesc între popoare; al sufletului moldovenesc între Români; al sufletului țărănesc printre moldoveni; al sufletului omului de munte între țăranii moldoveni".

Scutit de orice influență străină, măreția lui Creangă constă tocmai în faptul că a scris în cea mai curată și frumoasă limbă românească, rămânând "intraductibil", floare unică, ce nu poate fi răsădită pe pământ străin. Si va trăi el fără de moarte veacuri nenumărate, așa cum a scris despre un erou al său.

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

CAL SINGUR PE AUTOSTRADĂ

Nuvelă de Bedros HORASANEIAN *

Incercam să adorm stând în pat şi învelit cu două cuverturi moi, de lână. Era întuneric şi târziu, trecuse de ora două. Noaptea. Mă gândeam la viaţa mea şi nu reuşeam să dau de nici un capăt. Imi era frig. Mă ghemuiam mai tare şi credeam că am să mă încălzesc meditând. Evident, era o metodă stupidă şi ineficace, oricine şi-ar fi putut da seama că era absurd să sper aşa ceva.

Poate nu era vorba neapărat de frig.

Prin minte se plimbau idei şi imagini, de parcă aş fi stat în faţa unui televizor. Adevăr, libertate, fericire, amar, neputinţă, speranţă, destin, toate aceste noţiuni, uneori atât de plictisitoare şi inutile se învolburau, se amestecau, se ciocneau unele de altele. Incercam să le leg, să dau o continuitate ideilor, dar nu reuşeam.

Voiam să dorm şi nimic mai mult. Să faci pe marele gânditor întins în pat, de ce să nu recunosc că era bine, mi se pare acum puţin exagerat. Fiecare lucru are locul lui anume. De ce ar trebui să le amestec?

Nu poţi medita asupra lui Bergson cu mâinile pline de ulei, reglând jiglerul dela automobil.

Oameni. Oamenii. Mă izbeam de ei, îi doream, apoi îi uram cu aceeaşi intensitate. Nu puteam concepe viaţa fără ei şi totuşi de multe ori, de foarte multe ori, mă izbeam de ei ca de un zid de care îmi zdrobeam pumnii.

Fusesem într'o vizită la un prieten din tinereţe. Am stat acolo ore întregi şi am ascultat muzică..............

....

Camera îşi schimba dimensiunile.

Cred că amândoi eram puţin obosiţi. Poate fiecare din alte motive, dar oricum obosiţi. Mă impresiona tot ce avea el acolo, mii de discuri, magnetofon Philips, pickup şi amplificare "Tehnics", boxe "Marantz", casetofon "Siemens", căşti, mai ştiu eu cum se numeau, toate mici minuni ale tehnicii. Orice electronist le-ar fi invidiat şi poftit cu înverşunare.

Si totuşi, stând în pat, gândindu-mă la acele ore, ajungeam la o concluzie, poate greşită, poate formulată prea simplu: omul era singur. Prietenul meu cu un început de ulcer şi chelie, cu zâmbet nobil şi vastă cultură, era un om singur. Acea grămadă de experienţă şi ştiinţă ultramodernă nu valorau nimic pe lângă o banală, umilă, nevrednică, neputincioasă fiinţă umană. Cu carene şi sânge, cu simţuri şi forme capabilă de un sentiment bun sau rău, de dragoste sau de ură, dar totuşi de un sentiment. Poate şi el se gândea uneori la asta. Nu ştiu. Fiecare om are viaţa lui şi e greu de pătruns în forul lui interior.

Dar parcă atât de abătut nu l-am văzut niciodată. Nu, nu s'a plâns, nu a pomenit nimic. Tăcerile, ca şi micile detalii, pot fi uneori sugestive. Un borcan cu gem pe masă, un pantalon aruncat pe pat, discurile risipite în neorânduială. Altădată nu era aşa ceva. Ce se întâmpla? Oboseală? Ce anume?

Prietenul meu e un om prea inteligent ca să nu-şi dea seama de schimbare. Chiar dacă ea nu ţine de inteligenţă? Indiferenţă? Zădărnicie? Plictis? Oboseală de viaţă?

Mi-a vorbit entuziast despre ce planuri are, ce idei, ce lucrare nouă pregăteşte. Dar nu m'a convins. O făcea, parcă, în virtutea unei obligaţii sau necesităţi. Nu a unei adevărate pasiuni. Ceva era tulbure. Ce anume? Nu-mi puteam da un răspuns satisfăcător. De ce era singur? Fiecare om ştie mai bine, poate, decât ceilalţi de ce e singur. Sau de ce nu e singur. Ceilalţi speculează. Aşa cum făceam şi eu, stând în pat, gândindu-mă la el, poate şi la mine.

Mai demult avusesem o discuţie aprinsă despre viaţă. Eu îmi exprimasem opţiunea pentru străinul fericit al lui Camus, el mă contrazisese opunându-mi greaţa lui Antoine Roquentin. Incercasem să-i demonstrez, puţin înflăcărat - eram şi mai tineri pe atunci - că dincolo de viaţă nici o filosofie nu face două parale. Aici, aici pe pământ, printre oameni, cu Dumnezei personali şi nu atât de abstracţi, era şi este destinul nostru. Imi replicase logic şi elegant, arătându-mi toate punctele slabe ale unei astfel de atitudini. "Puţin exaltată", îmi spusese el. Absurdul şi revolta lui Camus, tragicul văzut prin prisma vieţii cotidiene sub semnul unui fatalism iraţional i se păreau neconvingătoare.

"Bun dar ce oferi tu în schimb, dă-mi o minciună mai convenabilă..." Aveam toată bunăvoinţa.

"N'am ce să-ţi dau în schimb. Suntem amândoi prea lucizi ca să nu-ţi dai seama ce-ţi ofer. Creaţia ar putea fi o şansă, o alternativă pentru a te elibera de propria ta povară. Asta nu înseamnă că şi este."

"Vezi tu, nu toţi putem fi Dostoievski sau Tolstoi. Fiecare om este el însuşi şi face ce poate. De fapt eu ţin la amândoi, aşa cum ţin şi la tine. Fiecare om are legile lui. Tu, eu, toţi. Asta este foarte important, ca fiecare om să aibă legile lui."

Nu am ajuns la nici un rezultat. Nu mi-l imaginam pe Sisif fericit. Luciditatea în neputinţă nu putea duce la fericire. Sisif credea că are o şansă, la fiecare urcuş îşi putea pune în joc ispita speranţei. "Dacă... poate..." Această speranţă a lui nu mă convingea. Totuşi, contradictoria construcţiei de idei a lui Camus îmi era mai necesară decât renunţarea.

Prietenul meu meloman a obosit.

A obosit, locuind comod în propria-i ataraxie. Aşa cum mi se părea naiv să-l cred pe un scriitor contemporan de mare succes, care încerca să mă convingă cu marile lui nelinişti şi revolte consumate într'un fotoliu din piele, moale şi încăpător. Citindu-i ultima carte, avusesem senzaţia că fusesem minţit ani în şir. Toate suferinţele lui, toate speranţele şi melancoliile lui mediteraneene mi se păreau pline de un confort burghez şi cuminte, pregătite anume pentru a fi servite cu şerbet şi apă rece. Poate mă înşelam, dar era dreptul meu să-mi exprim opinia. Chiar şi în pat, noaptea, după ora două, când nu eram în stare să dorm, când îmi era frig, nu-mi mai era frig..............

Si deodată m'a apucat o mare furie împotriva acestui om. Imi vorbea despre adevăr şi speranţă, îmi vâra pe gât lacrima unui fir de fericire posibilă, când în viaţa cea de toate zilele ştiam cine e şi ce face. De ce să-l cred? Cum să mă convingă de adevărurile acestea mari, nimic de zis, frumos prezentate, elegant ambalate, pe care le tot vântura de şapte-opt ani în tot atâtea cărţi?... Aş fi vrut să deschid geamul şi să strig: Oameni buni, dânsul minte! Si să-i arăt numele pe coperta unei cărţi, dacă nu m'aş fi temut că s'ar găsi un vecin care să ciocăne în conducta dela calorifer: "Linişte! Este ora trei!" Linişte! Să dorm. Trebuia să dorm ca să mă scol şi trebuia să mă scol ca apoi să dorm. Asta era toată viaţa mea.

Era? Este.

Oare ce mi-ar mai fi spus prietenul meu, dacă aş fi deschis discuţia despre Sartre? Că Sartre a murit şi că el însuşi şi-a schimbat de mai multe ori punctul de vedere asupra vieţii. Si n'a dovedit nimic.

Dar Camus ce-a dovedit?

....

Ce voia să spună "căderea" lui? Cu trei luni înainte de moarte începuse un nou roman, "Primul om". Era dispus să ia totul dela capăt. Probabil, dacă îl considera pe Sisif fericit.

Stând în pat, încercând să adorm, nu mi-l închipuiam pe Sisif fericit în nici un fel. Nici pe prietenul meu. Nici pe Sartre. Poate nici eu nu eram.

In drum spre casă, când deja era noapte şi lumea se culcase, lăsând străzile pustii, fumam şi păşeam alene cu o singură certitudine în suflet: mă voi culca. Eram atât de sigur ca şi cerul pătat cu nori, ca şi luna rece şi inertă - niciodată nu am înţeles de ce i-a atras acest astru pe poeţi cu o asemenea intensitate - când mi-au ieşit în cale două perechi ţinându-se de braţ. O ea, un el, o ea, un el.

Se clătinau, râdeau, vorbeau tare, mergeau, se opreau, râdeau iar, se desfăceau, se luau iar de braţ şi se bucurau atât de sincer, încât mă simţeam jenat să le tulbur această stare. Ii urmam păşind egal, încet, raţional, cumpănit, cu siguranţă, ca o logică rece, implacabilă, de parcă raţiunea însăşi ar fi ieşit la plimbare. Cei patru păreau nişte copii care abia învăţau să meargă. Erau nepăsători în faţa "marilor contradicţii ale universului", cum ar fi spus prietenul meu, animale sănătoase şi puternice, având certitudinea tuturor posibilităţilor. In deschiderea lor ar fi abordat cu destul curaj orice imposibil, având convingerea că orice imposibil poate fi atins. Sau chiar doborît.

Iată cum însuşi spiritul îşi arată propriile-i limite. Am traversat pe celălalt trotuar, ca un om care se teme să treacă printr'o turmă de elefanţi.

Nu am avut noroc. Am fost văzut. Unul dintre tineri m'a arătat cu degetul, celălalt a râgâit. Au izbucnit cu toţii într'un râs violent.

Nu am întors capul şi am grăbit paşii.

Să fi fost asta încă o dovadă că prietenul meu avea dreptate? Nu, nu mă puteam lăsa doborît aşa de uşor.

Să dorm, să dorm, eram obosit, toată fiinţa mea dorea odihnă şi nu eram în stare, trupul se revolta împotriva minţii, voia să se odihnească, voia să-l ajut.

"Lasă-mă să mă culc şi-ţi voi fi la rândul meu de folos, ai să vezi că după un somn bun, o să gândeşti altfel..."

Nu ştiu când am adormit. Am avut un vis ciudat, eram un cal singur pe o autostradă, încurcam circulaţia, şoferii claxonau, mă înjurau, eu nu ştiam ce să fac, nechezam şi încercam să fug, să scap şi nu ştiam cum, până în clipa când dintr'o maşină a coborît o femeie, s'a îndreptat spre mine fără să-i fie frică, m'a privit în ochi, m'am liniştit, şi bătându-mă uşor pe grumaz m'a condus spre câmp. Acolo, la marginea drumului, ne-am despărţit, eu am luat-o la goană spre o pădure de pini şi ea...

Nu mai ştiu ce s'a întâmplat cu ea. Când m'am trezit era deja Duminică. O sonerie a rupt pecetea odihnei mele. "Cine o fi la ora asta?..." Soţia şi copiii erau plecaţi la munte. M'am sculat încet, m'am uitat la ceas, era trecut de nouă, afară soarele se străduia să prindă puteri. Mi-am pus un halat pe umeri, m'am dus să deschid uşa.

Bună dimineaţa...

Bună dimineaţa...

Aşa am aflat că sunt invitat să ies la muncă patriotică în jurul blocului şi c'o să se facă prezenţa.

*)NUVELA (FRAGMENTE) A FOST EXTRASA DIN VOLUMUL "CURCUBEUL DELA MIEZUL NOPTII", APARUT IN ED. "ALBATROS", BUCURESTI, 1983. VA FI REPRODUSA INTR'O ANTOLOGIE A NUVELEI ROMANESTI CONTEMPORANE, ACTUALMENTE IN PREGATIRE (ED. "CAIETELE INOROGULUI").

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

JOURNAL OF THE
AMERICAN ROMANIAN ACADEMY
OF ARTS AND SCIENCES

nr. 12 1989

Ion Manea, Editor
Opritsa Popa, Assistant to the Editor

ADVISORY BOARD

Mihai Botez (Hoover Institution, Stanford)
Matei Călinescu (University of Indiana, Bloomington)
Andrei Codrescu (Louisiana State University, Baton Rouge)
Alexander Groth (University of California, Davis)
Constantin Eretescu (Brown University)
William M. Hagen (University of California, Davis)
Glanville Price (University of Wales, Aberystwith)

Davis, California
1989

A.R.A. PUBLICATIONS

Romania and the Romanians – Octavian Bârlea
Los Angeles, 1977 .... $6.00

Clash over Romania – Paul D. Quinlan
Los Angeles, 1977 .... $7.00

The Tragic Plight of a Border Area: Bassarabia and Bucovina
– Maria Manoliu-Manea, editor
Humboldt, 1984 .... out of print

Istoria Românilor de la origini pâna în zilele noastre
– Vlad Georgescu
Davis, 1984 .... out of print

Romanian Artists in the West – Ionel Jianou, editor
Paris, 1987 .... $35.00

The United States and Romania: American-Romanian Relations during the Twentieth Century
– Paul D. Quinlan, editor.
Woodland Hills, 1988 .... $17.00

Modern Romania: The Achievement of National Unity 1914-1920
– Emil Turdeanu
1988 .... $17.00

Periodicals

Libertas Mathematica – *Annually since 1981*
Constantin Corduneanu, editor
The 1987 Issue $30.00

A.R.A. Journal # 11 – Ion Manea, editor
Davis, 1988 .... $12.00

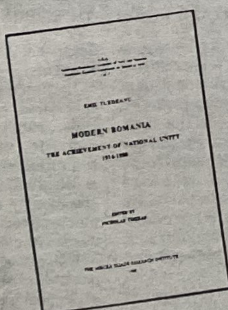
AMERICAN ROMANIAN ACADEMY OF ARTS AND SCIENCES
The Mircea Eliade Research Institute

EMIL TURDEANU

MODERN ROMANIA

THE ACHIEVEMENT OF NATIONAL UNITY
1914–1920

(ARA Vol. 7 — Nicholas Ţimiraş, Editor)

This volume deals with the struggle of the Romanian people during WWI for the realization of Great Romania. The book consists of six chapters: Armed Neutrality; On the Eve of Hostilities: Potential and Deficiencies; The Great Battles (1916-1917); An Islet of Honor; Romanian Victories; Peace. A bibliographic apparatus completes the volume. This publication has been made possible by a generous gift from Mrs. Irène Bie Corsani and Dr. Raymond Alexis Comnène in memory of their father, Nicholas Petrescu Comnène, a renowned Romanian diplomat of the inter-war period (1918-1939). Nicholas Petrescu Comnène served as Minister of Foreign Affairs and Ambassador of the Romanian Kingdom to various European courts.

The book (155 pages, priced at $17.00 and $1.00 for shipping and handling) may be ordered from Mr. Miron Butariu, Secretary of the Academy: 4310 Finley Avenue Apt. 6, Los Angeles, California 90027.

AMERICAN ROMANIAN ACADEMY OF ARTS AND SCIENCES

Romanian Artists in the West

[Volume V. Ionel Jianou, Editor]

This book documents for the first time the existence of a culture in exile. It is a testimony to the work of 170 artists who sacrificed everything for liberty.

Although scattered over countries and continents such as Australia, Brazil, Mexico, Argentina, Venezuela, Western Europe, the United States, Canada, or Israel, these artists and their works represent an important synthesis of the artistic values of our time.

The Anthology *Romanian Artists in the West*, edited under the auspices of the American Romanian Academy of Arts and Sciences, foreword by Professor Maria Manoliu Manea, was compiled by Professor Ionel Jianou in collaboration with Gabriela Carp, Ana Maria Covrig and Lionel Scanteye. This reference work constitutes a meeting ground for all those who are interested in contemporary art. Published in an English and a French edition, the volume is being distributed in 19 countries of the free world.

Romanian Artists in the West, Ionel Jianou, Editor. 188 pages, 500 reproductions (mostly in color), clothbound, dust jacket. Cost: $49.00. Please address all requests to: Miron Butariu, 4310 Finley Avenue, Los Angeles, California 90027.

In aşteptarea viitorului buletin cititorii sunt rugaţi să ne precizeze prin comenzi titlurile operelor pe care le doresc

HYPERION
4 R, DU GEN.H.BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:
☐ ocazionale periodice ☐
a cărţilor româneşti care m'ar interesa.

(2) Prefer lucrările:
☐ literare istorice ☐ ştiinţifice ☐

(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori
☐ îmi sunt cunoscute nu-mi sunt cunoscute ☐

NUMELE.. SEMNATURA:

ADRESA..

ISTORIE, DAR NU PREA

(Pe marginea unui articol)

Romania! Oh, land of my adoption!
Land of my hopes, of my joys, and my sorrows...

Queen Marie

Prof.Nicolae ILIESCU

Pentru cei care au trăit în perioada dintre cele două războaie, şi pentru mulţi care s'au născut mai târziu, deceniile 1920, 1930 au devenit sursă de nostalgie şi de întrebări. Evocând profiluri şi imagini din acele timpuri ne găsim, spectatori retrospectivi, urmăriţi de emoţiile cu care am participat ca actori sau figuranţi în fabula existenţei consumate. Intr'un fel ne reculegem profesând mărturie personală dar, fără voie, ne surprindem alăturând, din amurgul trecutului, disparităţi de loc, de timp, de culoare, alunecând în domeniul imaginaţiei. Atâta timp cât anecdota se limitează la persoana proprie fragilitatea memoriei, devorată de timp, e scuzabilă: cui ce-i pasă!?

Dar ne pasă, când patrimoniul istoric-colectiv este deformat prin scrieri în care imaginaţia înlocuieşte realitatea, şi preciziunea este ostracizată. De aceea încercăm o penibilă decepţie când, în Jurnalul ARA (American Romanian Academy), NO. 12, 1989, la secţia ''History and Political Science'', găsim un articol semnat de D-na Angela Comnène, în care fantezia, informaţiile semi- şi pseudo-istorice, prezentate cu aer de autoritate certă, se sprijină pe o listă de indicaţii bibliografice care, după toate aparenţele, n'a fost utilizată cum trebue. S'ar putea bănui chiar că n'a fost decât răsfoită. Titlul însuşi nu corespunde adevărului ''The visit of Queen MARY of Romania to the United States and Canada''. Dece Queen MARY? Regina Maria, care venea din Anglia, ştia foarte bine că MARY era consoarta regelui George V al Marei Britanii. Este de neînchipuit ca ea să se preteze la astfel de echivoc, care ar fi putut fi considerat chiar o insultă în istoria familiei. Este, credem, o neiertată ireverenţă faţă de memoria Reginei României, care a intrat în istoria şi inima Românilor cu numele primit la botez, MARIA, transmis dela mama şi bunica ei din dinastia Romanov, şi cunosuctă cu acest nume pe toate meridianele globului.

Inainte de a intra în subiectul anunţat în titlu, Doamna Comnene schiţează un portret al reginei Maria reflectat doar prin optica Domniei sale. Autoarea se avântă în date biografice produse de o bogată imaginaţie inventivă. Dacă s'ar fi ostenit să cerceteze Istoria vieţii mele, de însăşi Regina Maria (pe care de altfel omite a o cita în lista notelor de referinţă), ar fi putut evita atâtea erori şi s'ar fi dovedit cercetător constiincios, calitate imperios cerută într'o comunitate care se vrea la nivel de academie. Chipul luminos al Reginei Maria, fixat în memoria contemporanilor şi a celor care au avut prilejul să contempleze portretele pictorului Lazlo, ''cu ochi albaştri şi părul auriu, cum numai în cărţi de poveşti se întâlnesc'' (''..with eyes as blue and hair as golden, as any story book might tell''), cum corect găsim scris în cartea Marie, Queen of Romania, de Mabel Potter Dagget, p. 14, e prefăcut, în viziunea Doamnei Comnène, în ochi albaştri-mauve şi păr brun.

Copilăria principesei Maria a Marei Britanii şi a Irlandei (şi mai târziu şi principesă de Saxa Coburg Gotha) şi a surorilor sale se desfăşoară la locul de naştere, castelul Eastwell, la Balmoral şi, în mare parte, pe insula Malta; iar mai târziu, când Ducele de Edinburgh, tatăl lor, devine prinţ domnitor al ducatului de Saxa Coburg Gotha, la castelul cu acelaşi nume. In Istoria vieţii mele castelul Dunrobin, din Scoţia, proprietate ancestrală a Ducelui de Sutherland, astăzi devenit o şcoală de mare prestigiu, frecventată de generaţia tânără a familiei regale britanice, nu este menţionat în nici o pagină.

In realitate, Principesa Maria nu a vizitat niciodată acest castel.

Povestea vieţii mele descrie cu amănunte anii

REGINA MARIA IN COSTUM DE CRUCE ROSIE

petrecuţi pe insula Malta unde tatăl ei, Ducele de Edinburgh, era comandantul flotei din Mediterană. Regele George V era, în acel timp, ofiţer naval sub comanda Ducelui de Edinburgh, dar castelul Caernavon nu intră în nici un fel în idila dintre principesa Maria şi Prinţul George, din acei ani.

Căsătoria principesei Maria cu principele Ferdinand de Hohenzollern a avut loc la castelul Sigmaringen, reşedinţa ramurei catolice a familiei Hohenzollern. Familia imperială, ramura protestantă, n'a locuit niciodată la Sigmaringen. Inimaginabil de energică, plină de suflet pentru orice activitate cerută, neînfricoşată de pericol, Regina Maria lucra de dimineaţa până seara, expunându-se la contagiuni în spitale, şi la bătaia tunurilor de pe fronturi. Doamna Comnène menţionează doar în treacăt vizita la bătălia dela Oituz, dar omite în întregime fronturile Mărăşti şi Mărăşeşti. Detaliile de familie sunt prezentate de-a valma: nici una din principesele regale nu şi-a celebrat căsătoria în biserica mânăstirii Sinaia. Principesa Elisabeta a fost măritată la mitropolia din Bucureşti; Principesa Marioara (Mignon) la Belgrad, şi Principesa Ileana în holul castelului Peleş.

Opera literară a Reginei Maria, pe baza căreia Academia Franceză a onorat-o cu titlul de Membru Corespondent, e redusă de D-na Comnène la două titluri, şi nu dintre cele mai importante, omiţând să menţioneze peste douăzeci de opere, în afară de vasta corespondenţă din care o însemnată colecţie se află la castelul Windsor, în Anglia, iar alta se găseşte la universitatea Kent din statul Ohio.

Vorbind de castelul Bran D-na Comnène îi atribuie stil gotic. Cine l-a vizitat n'a putut să nu-şi dea seama că nu are nici o linie din stilul gotic, iar încăperile nu aveau nimic auster. Reflectau însă, prin stil şi gust, personalitatea caldă a castelanei.

Revenind la subiectul anunţat în titlul ''Vizita Reginei Maria în Statele Unite şi Canada'', cititorul se găseşte dela primele rânduri în faţa unor afirmaţii eronate: Transatlanticul ''Leviathan'' nu s'a oprit la Boston, dar a ancorat la New York, unde primirea Reginei s'a desfăşurat într'o paradă triumfală, valurile de confete (ticker tape parade) inundând străzile.

In călătoria spre şi pe noul continent Regina Maria a fost acompaniată de Principele Nicolae, Principesa Ileana, două doamne de onoare, personal diplomatic şi personal pentru asistenţa necesară. Infanta Beatrice de Bourbon, sora Reginei, nu se afla pe vapor, iar Principele de Hohenlohe, nepotul Reginei, nu făcea parte din suită. El se afla pe vapor întâmplător, în călătorie de afaceri pentru o firmă germană.

In articolul de care ne ocupăm descrierea pe continent decurge în linii sumare, ca un itinerar de cale ferată fără nici o consideraţie pentru detaliile consemnate precis, zi de zi de Constance Lily Morris, prietena Reginei Maria, în volumul On Tour with Queen Marie (Robert M. McBride Comp., N.Y. 1927). La sfârşitul articolului notăm câteva nepotriviri pe care le relevăm pentru a fi corectate. Vila dela Balcic se numea Tehna Yuva, nume turcesc, şi care înseamnă Cuibul singuratic, adoptat, probabil, pentru a face plăcere mediului înconjurător, turcesc, fascinant şi respectuos faţă de regină. Stella Maris, aşa cum se ştie, e un atribut şi un nume al Fecioarei Maria, iar la Balcic era numele capelei construită în complexul vilei. Stella Maris era, deci, omagiul nepreţuit al unei Marii către cea mai nepreţuită Marie. Biserica Curtea de Argeş nu este catedrală dar, în spirit de umilinţă şi respect, i-am putea spune Panteon, fiindcă acolo odihnesc osemintele drept credinciosului domn al Tării Româneşti, Neagoe Basarab cu familia sa şi ale Regilor întemeietori ai independenţei şi întregirii României.

REGINA MARIA, IMPREUNA CU COLONELUL ANDERSON, SEFUL MISIUNII CRUCII ROSII AMERICANE, VIZITAND UN SPITAL PE FRONT

La jumătate de veac dela săvârşirea ei din viaţă (18 Iulie, 1938), când aripi de restrişte flutură asupra neamului, figura luminoasă a Reginei Maria răsare spectacular din paginile de glorie ale istoriei româneşti. România, dincolo de orice calcul personal, era parte din trupul şi sufletul ei şi, pentru ea, nici un sacrificiu nu a fost prea mare.

Ridicăm rugă fierbinte ca exemplul acestei Regine să fie, azi şi totdeauna, model activ de dragoste şi de sacrificiu pentru ţara şi neamul românesc.

REGINA MARIA CU GENERALUL EREMIA GRIGORESCU IN TIMPUL BATALIEI DELA MARASESTI

1 DECEMBRIE - ZIUA UNIRII TRANSILVANIEI

DESPRE UNIRE

—Alexandru NEMOIANU—

1 Decembrie 1918 reprezintă pentru Români ziua împlinirii unui vis milenar, anume acela de a trăi în cuprinsul aceluiaşi hotar. Această mare zi de 1 Decembrie a fost, şi este încă, umbrită de faptul că la 1 Decembrie 1948 vremelnica administraţie comunistă dela Bucureşti a emis odiosul decret 358 prin care se "dizolva" Biserica Greco-Catolică sau Unită.

Acel decret, în maniera tipic comunistă, avea de scop să murdărească şi să pervertească semnificaţia unei zile cu totul specială Românilor. In acelaşi timp acest "decret" avea să pună în mişcare una dintre cele mai brutale prigoane din istoria neamului nostru.

Această prigoană a lovit nu numai în trupul Bisericii Unite ci şi în Biserica Ortodoxă Română. Căci samavolnicia administraţiei comuniste, căreia din nefericire i-au stat complici şi conducători ai Patriarhiei Ortodoxe dela Bucureşti, a lovit crâncen în ceea ce are mai de preţ o ierarhie bisericească: autoritatea morală.

Este un trist adevăr istoric faptul că timp de secole Românii din Transilvania au fost subjugaţi stăpânirilor străine. In cuvintele lui Octavian Goga: "Ardealul, o mie de ani şi-a muiat desnădejdea în jale şi s'a mângâiat cu visul".

In toată această vreme de umilinţă şi privaţiuni Românii s'au mângâiat cu credinţa că ei sunt scoborîtori din strămoşi iluştri care odată au stăpânit lumea şi care au venit dela Roma.

Nu este deci de mirare că la finele veacului al XVII-lea auzind că nu cu multă vreme în urmă o revelaţie vestise că "Ego vobis Romae propitius ero" (La Roma vă voi fi sprijinitor) o parte dintre Românii ardeleni au primit să stea sub autoritatea Bisericii Romane sub îngăduinţa de a păstra vechile obiceiuri.

Unirea cu Roma a adus şi mult folos. Tinerii au fost trimişi să studieze şi s'au întors aducând noi mărturii despre latinitatea poporului şi a limbii române.

Sediul administrativ al Bisericii Unite a fost aşezat la Blaj care avea să devină un focar de cultură românească şi un centru de rezistenţă şi afirmare naţională.

Această uriaşă activitate a fost începută de către Episcopul Ioan Inocenţiu Micu - Klein şi apoi continuată de către urmaşi ai săi, Petru Pavel Aron, Atanasie Rednic, Grigore Maior şi Ioan Bob.

Sub îndrumarea lor s'au dezvoltat aşezămintele dela Blaj, a fost redactat "Supplex Libellus Valachorum" şi a înflorit "şcoala ardeleană". In toată această vreme şi după aceea Biserica Unită a promovat neobosit idealul naţional şi a colaborat cu Episcopia Ortodoxă. Este ilustrativ în acest sens că Adunarea Naţională din Martie 1848 de pe "Câmpia Libertăţii" dela Blaj a fost condusă de către Mitropolitul Ortodox, Andrei Saguna, şi Episcopul Unit Ioan Lemeni.

Vizitând Blajul câtiva ani mai târziu Eminescu a fost atât de impresionat încât l-a numit "mica Romă".

Acţiunile de colaborare dintre Mitropolia Ortodoxă şi cea Unită au continuat şi în a doua jumătate a veacului al XIX-lea şi prima parte a veacului XX pentru a sprijini lupta naţională şi interesele poporului român din Transilvania.

Ca expresie a acestei colaborări delegaţia care a prezentat actul de unire a Transilvaniei cu România avea să includă pe Episcopul Ortodox Miron Cristea şi pe Episcopul Unit Iuliu Hossu.

In anii dintre cele două războaie mondiale Biserica Unită s'a concentrat mai cu seamă în direcţia consolidării spirituale şi administrative. O specială atenţie s'a dat dezvoltării şcolilor dela Blaj.

In acest climat s'au format deplin un număr de oameni de excepţie. Din economie de spaţiu amintim doar pe Episcopul Ioan Suciu, administratorul apostolic al Mitropoliei dela Blaj, de o rară spiritualitate şi un excepţional orator, şi pe Episcopul, mai târziu Cardinal, Iuliu Hossu, de o vastă cultură şi un curaj extraordinar.

Aceştia, alături de Episcopii: Valeriu Traian Frenţiu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Vasile Aftenie, şi sute de preoţi şi credincioşi au stat neclintiţi în ceasul cel mai greu al istoriei neamului românesc şi au mărturisit cu sânge pentru Hristos şi dreptatea neamului lor.

Coborîtă în catacombe de către adminsitraţia comunistă, Biserica Unită continuă să trăiască şi să aştepte cu credinţă ziua în care i se va face dreptate. Semnatarul acestor rânduri este ortodox şi el nu ar schimba ortodoxia pentru nimic în lume. Dar este convingerea mea că ziua în care Biserica Unită va fi repusă în drepturi va fi şi ziua în care administraţiei comuniste din România i se va rupe şira spinării.

Să nădăjduim că acea zi va veni cu un ceas mai devreme: "ad maiorem Dei gloriam"!

ALMA

-UN SAT DIN TRANSILVANIA LA A 700-A ANIVERSARE (1289-1989)-

——Pr.Remus BLEAHU——

Deşi departe de locurile natale, ca fiu al satului Alma, mă simt obligat moral şi spiritual ca la a 7-a aniversare centenară să aduc un omagiu sincer celor care au fondat această minunată localitate, au trăit şi luptat secole de-a rândul în ea şi pentru ea ca şi celor care-şi duc traiul şi astăzi acolo.

Sper ca mesajul meu să dea curaj şi noi forţe mai ales celor care astăzi experimentează pe cont propriu una dintre cele mai dezastruoase crize care au lovit vreodată România.

Localitatea ALMA poartă un nume pur latin ce se traduce cu Hrănitoare sau Fecioară care peste secole a fost modificat în funcţie de influenţele politice ca: "Sas kisz Alma" în limba maghiară "Alma mică săsească", sau KUKULALMAS, păstrându-şi până azi numele original ALMA.

Oarecum acest nume apare ca o insulă latină într'o mare de nume topografice din jur influenţate de Slavi, Germani şi Unguri. Totodată contrabalansează şi suportă faptul istoric al latinităţii şi credinţei creştine a poporului român transilvănean încă din primele secole ale erei creştine dovedit de "Donarium" dela Biertan din secolul IV e.n.

Donarium dela Biertan poartă o inscripţie latină: "EGO ZENOVIUS VOTUM POSUI " EU ZENOVIUS MI-AM TINUT FAGADUINTA" plus că are şi monogramul Domnului Hristos (Vezi foto) zdrobind orice teorie şovinistă maghiară sau slavă de mai târziu împotriva latinităţii şi a increştinării Românilor încă din primele veacuri.

Deşi pe teritoriul satului Alma s'au găsit obiecte din epoca fierului (800 î.e.n. - 106 e.n.) cum menţionează analele muzeului Brukenthal din Sibiu, totuşi localitatea o găsim atestată documentar cu acelaşi nume latin abia pe la sfârşitul secolului XIII -lea, mai precis 1283 - 1289 într'un act de donaţie dintre doi oameni de seamă ai timpului, lucru ce nu exclude numirea satului de către soldaţii romani după cucerirea Daciei, singura explicaţie de ce numirea e latină. Localitatea Alma se găseşte în centrul Transilvaniei înconjurată de localităţi istorice ca: Mediaş, Bratei, Dârlos, Saros, Ernea, Biertan, Dumbrăveni şi Sighişoara, pe şoseaua naţională nr. 14 ce leagă Braşovul de Vestul ţării şi actualmente are o populaţie de peste 1000 de locuitori dintre care 2/3 sunt Români iar restul maghiari şi ţigani.

Situată pe malul drept al râului Târnava Mare această veche aşezare românească, parte a vechiului judeţ Târnava Mică (pentrucă era pe malul spre Târnava Mică), plasa Dumbrăveni, joacă un rol important în istoria locurilor transilvănene.

Legat de religie găsim aici la 1502 o biserică stil bizantin ca orientare, arhitectură şi fresce murale originale (acum acoperite de o spoială albă aplicată de enoriaşii maghiari reformaţi şi ocupanţi actuali ai edificiului). La 1710 când se presupune că biserica ar fi fost ocupată de Maghiari şi transformată i s'au adăugat un turn în stil gotic, o serie de contraforţi susţinători ai zidurilor, schimbându-i stilul în gotic ca şi acoperirea frescei interioare. Influenţa politică de atunci a făcut ca să rămână sub jurisdicţia Bisericii Reformate până azi. Totuşi Românii au continuat lupta de existenţă şi identitate naţională având altă biserică de lemn înconjurată de mormintele moşilor şi a strămoşilor lor. La anul 1903 a fost demolată şi pe locul ei ridicată una nouă cu hramul Sfântului şi Marelui Mucenic Gheorghe pe spesele avocatului Vasile Almăşan. In anul 1977 locaşul a fost afectat grav de către cutremurul abătut peste România şi mai apoi refăcut de cel care scrie articolul, pe atunci parohul locului. Trebue menţionat că în această biserică se afla o catapeteasmă de prin secolul XVII - XVIII pictată într'un frumos stil bizantin.

„Donarium" din bronz (secolul IV e.n.) descoperit la Biertan

Pe linie culturală la Alma se găsea în anul 1647 o şcoală românească menţionată într'o cronică locală care înregistrează cronologic de atunci şi până astăzi numele tuturor învăţătorilor perindaţi în sat, lucru aproape imposibil de menţinut sub stăpânirea austro-ungară de atunci.

Pe teritoriul satului au mai existat două castele (cu grădini şi pomi exotici cum ar fi stejarul de Cipru şi alţii) distruse parţial după primul război mondial ca după al doilea război să fie demolate complet şi grădinile devastate până la ştergerea existenţei lor. Au rămas totuşi câteva capiteluri şi vaze uriaşe de pe frontalul unuia, îngropate aproape total în jurul fostelor ruine.

Ca o minune a supravieţuirii a mai rămas până astăzi, în vatra satului, una dintre cetăţile ţărăneşti ridicate la începutul sec. al. XVI-lea în jurul unei construcţii din prima jumătate a sec. al XIV-lea, azi şcoală şi edificiu social pentru întregul sat. Din zidul cetăţii nu s'a mai păstrat nimic iar clădirea a fost modificată fără a se ţine cont de valoarea ei arhitectonică şi istorică.

Incă din vechime datorită zonei geografice subcarpatice cu dealuri şi păduri, cu o climă temperat continentală, cu câmpia Târnavei înspre Sud, locuitorii s'au ocupat cu agricultura incluzând creşterea cerealelor, pomicultura şi creşterea viţei de vie, ca şi cu creşterea animalelor de tot felul.

Populaţia a fost întotdeauna majoritară românească, 2/3, plus o treime Maghiari şi Saşi.

Documentele istorice ne aduc în lumină faptul că la 1726 judele satului Ion Vasile declara că pe moşia lui Sigismund Banffy iobagii (români) sunt "peste măsură încărcaţi cu slujbă iobăgească mai ales în vară când într'o săptămână nu li se lasă nici o zi să lucreze pentru bunul lor".

Manuscrisul lui Nicolae Morariu, un luptător local pentru cauza Românilor vorbeşte de crunta exploatare a ţăranilor iobagi din Alma, care s'au revoltat de mai multe ori ducând o luptă de rezistenţă încheiată în acel timp cu persecuţii şi mai drastice şi exploatări şi mai aprige din partea grofilor maghiari şi a bogătaşilor saşi. Aşa se explică faptul că-i găsim activi în toate mişcările sociale ale timpului ca: Răscoala lui Horia, Cloşca şi Crişan; mişcarea socială dela 1848 ca şi unirea dela Blaj din 1918.

Răscoala ţărănească a lui Horia, Cloşca şi Crişan dela 1784 aduce schimbări radicale în viaţa oamenilor din sat şi noi speranţe pentru viitor care de altfel nu s'au lăsat înşelate. După înăbuşirea răscoalei şi tragerea pe roată a capilor ei la Bălgrad Alba-Iulia aflăm că un căpitan din oastea lui Horia pe nume ONUL ALMASAN, originar din părţile Haţegului se refugiază pe hotarul Almei pentru a-şi pierde urma. Impreună cu familia lui, el ia şi câteva din familiile ostenilor apropiaţi formând astfel un sat nou numit Măgheruş. Zona aleasă era camuflată natural de valea Târnavei de-o parte şi de dealul împădurit de alta, oferindu-le o protecţie şi un ascunziş excelent, departe de locurile natale unde erau urmăriţi. De aici, după liniştirea situaţiei politice, aceşti oşteni revoluţionari încep o tacită ofensivă împotriva exploatatorilor locali din ALMA hărţuindu-i până la alungarea definitivă a Saşilor din sat. (Aşa se explica faptul că de atunci şi până la ora actuală satul Alma nu are nici o familie de Saşi deşi arhitectura caselor şi forma satului este pur germană şi toate satele din jur continuă să aibă Saşi în comunităţile lor).

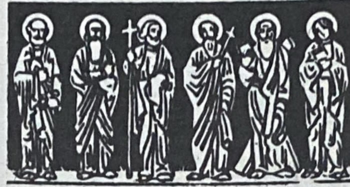
Ca o concluzie vreau să spun că vitregiile istorice şi faptele de bravură a oamenilor menţionate cu sărăcie în crugul vremilor au lăsat urme adânci în viaţa satului schimbând felul de viaţă al oamenilor nu însă obârşia şi caracterul simplu şi onest transmis din generaţie în generaţie. Grofii şi boierii au venit şi plecat, Ungurii şi Saşii s'au contopit iar cei care au încercat distrugerea credinţei şi a limbii strămoşeşti cum şi impunerea ideilor şi a filosofiilor străine ca şi a stăpânirilor nedorite au trebuit să se lase bătuţi şi să-şi recunoscă neputinţa.

Suferinţele, în loc să-i demoralizeze şi să-i dezarmeze i-au călit şi i-au înarmat şi după atâtea secole şi chiar milenii de zbucium şi răstrişti Românii au rămas şi azi Români şi ortodocşi aşa cum au fost întotdeauna şi vor fi până la sfârşitul veacurilor.

De câte ori soarta nemiloasă s'a abătut crâncen peste ei s'au strâns în jurul Crucii şi la umbra Bisericii Străbune invocând puterea Celui Preaînalt care întotdeauna le-a ajutat. Ca o coincidenţă fericită, anul 89 în care suntem se marchează prin planul Proniei Divine prin sfinţirea bisericii după renovarea totală şi împodobirea cu picturi murale ca o "Mireasă a lui Hristos". Pentru o localitate latină la această minunată aniversare, o urare latină: VIVAT! VIVAT! dela noi şi mai mult dela Bunul Dumnezeu.

BISERICA CREŞTINĂ

NAŞTEREA DOMNULUI

—Pr.Dr. Dumitru ICHIM—

Astăzi Hristos se naşte în Betleem. Păstorii coboară de pe dealuri şi găsesc Pruncul culcat în iesle aşa cum le-a spus îngerul. Craii din Răsărit i se închină aducându-i daruri simbolice. Peştera devine un colţ de paradis în care Iisus s'a întrupat. Dumnezeu s'a făcut om pentru ca omul să se îndumnezeiască. La naşterea Lui corurile îngerilor se aud din ceruri ca un cântec de lumină neapropiată: "Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ între oameni bună învoire!"

Ceea ce îngerii aduc lumii este o microevanghelie care ne-ar fi de ajuns ca să facem această lume o împărăţie a lui Dumnezeu. Mărirea pe care o aducem lui Dumnezeu este singura care ne îmbogăţeşte în dragoste şi lumină. Mărirea este recunoaşterea divinităţii, cunoaştere în dragoste, cugetare cu inima. In locul revoltei satanice, care întoarce spatele lui Dumnezeu, noi acceptăm starea noastră de creatură, Izvorul creaţiei noastre, obârşia noastră din Cuvânt şi astfel în noaptea de Crăciun lăsăm ca în inimile noastre să se deschidă porţile raiului şi împreună cu îngerii să cântăm aceluiaşi Părinte.

Mărirea "întru cele de sus" este imn de bucurie, cea mai frumoasă floare şi stea care aduce lumii "lumina cunoştinţei". Cei care slujeau stelelor dela stea s'au învăţat să aducă mărire lui Dumnezeu şi "să Te cunoască pe Tine Răsăritul cel de sus." Astfel îndemnul îngerilor ne arată un răsărit cu totul şi cu totul deosebit de cel al soarelui, un răsărit vertical, de sus şi până'n străfundurile inimii.

Axa strălucirii şi bunătăţii dumnezeieşti trecând prin mijlocul umanităţii se numeşte pace şi împăcare. Dumnezeu se împacă, prin adâncul dragostei, cu creatura sa care pornise pe panta urii, anihilării, revoltei şi distrugerii spirituale. Prin naşterea Fiului Său lumea se luminează, se face lumină în om. Intunericul nu mai poate cuprinde lumina pentrucă "Părintele luminilor" a venit să ne crească lumina inimii.

Cum ar putea fi paradisul altfel, decât o "bună învoire" între oameni? Ne imaginăm raiul ca o grădină, dar ce rai poate fi mai frumos decât inima care iubeşte? Si iată Maica Domnului răspunde cu toată inima ei lui Dumnezeu şi devine "rai de taină".

In această noapte a Nasterii Domnului, când "O, ce veste minunată" ni se arată din Betleem, când colindele tuturor copiilor din lume se întreţes cu colindele îngerilor parcă auzim glasul Maicii Domnului prin graiul unui părinte: "Cu mine, prea iubiţii mei fii, dăruiţi inimii Lui primul sărut. Simţiţi cu mine prima bătaie a inimii. Fiţi primii care priviţi în ochii Lui. Ascultaţi primul lui ţipăt de plâns, de bucurie, de dragoste. Numai mângâierea voastră el o vrea. El cere darul dragostei voastre. Infăşaţi-i mânuţele şi picioruşele în dragoste; El are aşa de multă nevoie de căldură! Toată răceala lumii îl înconjoară. Numai căldura dragostei poate să-l aline. Incă din acea vreme, în fiecare an Biserica reînnoieşte această taină. In această sfântă noapte, prea iubiţii mei fii, vreau să vă încredinţez Fiul meu vouă. Il culc în leagănul inimii voastre. Fie ca focul mare al dragostei voastre să sporească."

UNITATEA BISERICII CREŞTINE DUPĂ SFÂNTUL CIPRIAN

—Preot Dumitru MĂCĂILĂ—

Primul atribut fundamental al Bisericii creştine este unitatea, aşa cum mărturisim în Simbolul de credinţă. Unitatea Bisericii se află într'o relaţie de intrepătrundere cu celelalte trei însuşiri: sfinţenia, catolicitatea (sobornicitatea) şi apostolicitatea.

Vorbind despre unitatea Bisericii, Ortodoxia o prezintă sub forma unităţii de viaţă în acelaşi Hristos şi sub forma unităţii în păstrarea aceleeaşi credinţe dogmatice ca expresie a experienţei lui Hristos. Pentrucă cei ce se integrează Bisericiii, - trupului mistic al Domnului, - se integrează unităţii de trăire în iubire la care Hristos i-a chemat pe toţi cei dezbinaţi prin păcatul adamic. Căci pentru aceasta El S'a întrupat, a murit şi a înviat, să ne readucă la unitatea aceleaşi firi reînnoite prin extinderea trupului Său în noi, "ca toţi să fie una" (Ioan 17:21).

Hristos e unitatea noastră, El a dărâmat, prin jertfa de pe Cruce, peretele înstrăinării de Dumnezeu şi al vrajbei ce se durase între oameni. El ne-a învătat o limbă pe care omenirea n'o mai putea concepe, limba unităţii în iubirea infinită cu care ne-a cuprins.

Dezbinarea, disensiunea, sunt semne ale ruperii de unitatea lui Hristos, un nou turn Babel (Geneza XI) pe care-l înalţă diavolul în minţile împătimite ale celor ce vor să cuprindă adevărul divin mântuitor al Bisericii lui Hristos din afara unităţii de trăire şi credinţă în care trebue să se afle toţi cei ce au primit firea lui Hristos. Cel ce dă şi susţine unitatea Bisericii e Mântuitorul Hristos, Capul ei. Sfinţii Părinţi explică unitatea Bisericii prin prezenţa aceluiaşi trup jertfit şi înviat în toţi cei integraţi trupului tainic al lui Hristos, prin împărtăşire. In acest sens putem afirma că Euharistia menţine şi întăreşte unitatea Bisericii şi că numai unde e Euharistia e şi Biserica deplină, unitară. Iar dacă Euharistia desăvârşeşte unitatea Bisericii, făcându-i concorporali cu Hristos pe cei ce se împărtăşesc, ea e în acelaşi timp piscul la care se ajunge, trecând şi prin celelalte Taine prin care omul se uneşte cu Hristos prin Duhul Sfânt Cel aflat în Biserică.

Apoi, unitatea Bisericii rezidă în unitatea de doctrină ca experiere comună a lucrărilor lui Hristos prin Duhul Sfânt în fiecare membru al ei. Unitatea de credinţă bazată pe experierea comună a lucrărilor lui Hristos de către întreaga Biserică se află în strânsă legătură cu mântuirea ce se dobândeşte în Biserică. Apoi, unitatea Bisericii "constă şi în unitatea ei în Taine şi în investirea ei cu o ierarhie unitară, săvârşitoare a tuturor Tainelor, fără diferenţieri, şi propovăduitoare a aceleeaşi credinţe dogmatice". (Pr. Prof. D. Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. II, Buc., 1978, pp.265-266). Atât doctrina sistematizată dogmatic, cât şi Tainele Bisericii sunt un tot; altfel spus, unitatea Bisericii se manifestă în celei trei laturi ale Ortodoxiei: dogmatic, cultic şi canonic.

Acestea sunt doar câteva elemente, schiţate sumar, ale unităţii Bisericii, conform doctrinei ortodoxe. Ceea ce ne-am propus să prezentăm aici, în limitele spaţiului disponibil, e modul în care e privită unitatea Bisericii creştine de către unul din profunzii şi foarte prolificii Sfinţi Părinţi de expresie latină ai Bisericii, Sf. Ciprian (210-258), episcopul cetăţii africane Cartagina (248-258).

Poziţia lui în problema de care ne ocupăm e oglindită foarte plastic în cea mai celebră dintre operele sale, De catholice Ecclesiae unitate - "Despre unitatea Bisericii universale". Pentru prezentarea ei, vom folosi manualul de Patrologie, vol. II, Buc., 1985, pp. 85-158, al celui mai competent patrolog român, regretatul Păr. Prof. Dr. Ioan G. Coman (1902-1987).

Anterior prezentării principalelor idei ale acestui singur autentic tratat de eclesiologie transimis de antichitatea creştină, se impune să subliniem două lucruri: linia profund ortodoxă a poziţiei sale cu privire la unitatea Bisericii, definitorie şi reprezentativă pentru Biserica creştină primară, ca şi continuitatea acestei poziţii doctrinare, păstrată nealterat în Biserica Ortodoxă de Răsărit.

Sf. Ciprian scrie tratatul "Despre unitatea Bisericii universale" în vara anului 251, imediat după o altă lucrare remarcabilă a sa, De lapsis "Despre cei Căzuţi", în care se ocupă cu problema dramatică a creştinilor apostaţi în timpul persecuţiei lui Deciu şi care cereau să fie reprimiţi în Biserică. S'a ivit atunci o serioasă schismă provocată de un anume Felicissimus care a degenerat într'o periculoasă anarhie în sânul comunităţii creştine din Cartagina.

Pornind dela acea schismă, Sf. Ciprian îşi începe tratatul "Despre unitatea Bisericii universale" prin a afirma că ereziile şi schismele sunt opera şi armele diavolului. Biserica lui Hristos este una; dacă respectăm poruncile Lui şi dacă edificiul ei se află aşezat pe piatra credinţei (Matei 16:18), El ne- o păstrează unită. Structura unitară a Bisericii e redată de însăşi unitatea ei de origine. Pentru a reda mai plastic unitatea Bisericii, Sf. Părinte se foloseşte de prefigurări sau texte scripturistice: o singură porumbiţă (mireasă) în Cântarea cântărilor şi "un Domn, o credinţă, un botez" (Efeseni 4:5). Unitatea Bisericii e arătată şi de unitatea credinţei. Cine nu menţine această unitate, opunându-se Bisericii, nu se mai află în Biserică.

In continuare, Sf. Ciprian enunţă o idee ce şi-a păstrat o valoare nealterată în Ortodoxie: unitatea Bisericii rezidă în unitatea episcopatului, unul şi indivizibil. Episcopatul e unul, la el participând solidar fiecare episcop. Biserica e una, deşi ea se extinde printr'o mulţime de Biserici datorită rodirii cuvântului divin pe care ea îl propovăduieşte.

Aşa precum razele soarelui sunt multe, dar lumina e una, după cum crengile copacului sunt multe, dar puterea bazată pe o rădăcină solidă e una, după cum dintr'un izvor ies mai multe pâraie, dar acesta îşi păstrează unitatea de origine, iar dacă din corpul soarelui scoţi o rază, cu aceasta unitatea luminii nu se împarte, iar dacă dintr'un copac rupi o creangă, aceasta nu mai poate îmboboci, iar dacă din izvor izolezi un pârâu, acesta se usucă, tot aşa şi Biserica, răspândită prin lumina Domnului îşi întinde razele sale pe întreaga faţă a pământului.

(Continuare în Nr.viitor)

ÎNTÂMPLĂRI DIN ISTORIA NESCRISĂ A BISERICII ROMÂNE

-IV-

—— Pr. Gh. CALCIU ——

In capitolul anterior, am vorbit despre iminenta apropiere a clipei arestării maicilor, aşa cum le anunţase stareţa, ea fiind înştiinţată de Sfânta Fecioară şi aşa cum arătau toate semnele materiale.

Intr'o bună zi, credincioşii au fost opriţi din drumul lor spre mânăstire, pelerinii controlaţi şi sfătuiţi să se întoarcă pe la casele lor, mulţi din ei ameninţaţi. Câţiva din ei au reuşit să se strecoare până la maici şi le-au înştiinţat despre ceea ce se petrecea în jurul mânăstirii şi de pericolul grav care le pândea. Atunci au vorbit ţăranii din jur cu trăitoarele din mânăstire să tragă clopotele în clipa în care securitatea va încerca să le aresteze.

Intr'o noapte, armata şi securitatea au înconjurat mânăstirea cu arme automate, camioane şi megafoane, prin care cereau maicilor să se predea, sub pretext , că în mânăstire ar fi fost un depozit de arme.

In clipa aceea au alergat maicile la clopote, aşa cum am spus mai înainte şi le-au găsit cu limbile legate. O serie de agenţi se introduseseră în mânăstire şi făcuseră lucrul acesta, însemnând şi uşile maicilor care trebuiau arestate.

In mânăstire era o fierbere extraordinară: unele maici tinere, speriate, plângeau cuprinse de groază, altele mai curajoase protestau împotriva a ceea ce se petrecea acolo, dar aproape toate, conform poruncii maicii stareţe, au urmat pas cu pas pe agenţii securităţii care se strecurau prin toate colţurile şi lăsau în diverse locuri ascunse, pistoale, grenade, puşti. Măicuţele nu încetau să protesteze pe loc şi le spuneau cu umilinţă, dar, în acelaşi timp, cu multă hotărîre:

"Luaţi puştile, de ce le lăsaţi aici? Noi nu vrem să ne acuzaţi pe nedrept. Suntem gata să mergem la închisoare şi moarte pentru Hristos, dar nu pentru acuzaţii neadevărate. In felul acesta, ele au împiedicat securitatea în planurile ei şi nu au putut fi acuzate de deţinere ilegală de arme.

Cinci maici din Comitetul Mânăstirii au fost arestate şi preotul Ioan cu ele: Maica Stareţă Veronica, maica Mihaela, Iconoama şi alte două maici din comitet. Au fost încărcate în camioane, puse pe nişte bănci unele cu spatele la altele şi agenţii securităţii împreună cu o serie de ostaşi în termen le supravegheau. Astfel, spre dezolarea celor peste trei sute de maici, superioarele lor au fost luate şi ele au rămas dezorientate, singure, în lacrimi, ca o turmă fără păstor. Ele erau asemenea turmei al cărei păstor a fost bătut, de care vorbeşte Iisus:

"Bate-voi păstorul şi se va risipi turma" (Mt. 26:31)

Asemenea oilor părăsite, ele se adunară în biserică şi, plângând cu lacrimi, rugau pe Sfânta Fecioară să le aducă păstorul înapoi. Incă nu realizau dezastrul care începuse: lupul intrase în turmă şi nu se va lăsa până ce nu va mânca toate oile, sau până ce nu le va izgoni.

După arestarea Comitetului, maicile şi surorile rămase în mânăstire au fost supuse unei terori continue; agenţii securităţii le descriau în culori sumbre ce vor păţi cele arestate şi ce se va întâmpla şi cu ele dacă nu vor părăsi mânăstirea. Intenţia securităţii era de a le determina să plece de bună voie, spre a nu mai crea tulburare în satele învecinate. La Gheorghe Apostol soseau proteste ale unor ţărani, rude cu el şi acesta începea să înţeleagă că o iritare prea mare a sătenilor se putea solda cu conflicte care l-ar fi pus în situaţie dificilă pe el, care declanşase toată această acţiune. Măicuţele însă rămâneau neclintite în hotărîrea lor de a aştepta cu nădejde neostoită întoarcerea superioarelor lor arestate. Nici o măicuţă nu a părăsit mânăstirea.

De altfel, ceea ce a fost surprinzător pentru securitate, ca şi pentru patriarhie, era faptul că, după desfiinţarea mânăstirii, maicile s'au împrăştiat prin lume, sau pe la alte mânăstiri, dar niciodată nu s'au socotit deslegate de legătura lor cu Vladimireştiul şi, oriunde au trăit, ele s'au socotit ca fiind în mânăstirea lor şi şi-au păstrat canonul mânăstirii din care au fost silite să plece.

Securitatea şi armata au făcut un cerc uriaş în jurul mânăstirii, blocând toate drumurile, chiar şi câmpul împiedicând orice pelerin să ajungă la maici. Cei care stăruiau, sau încercau să pătrundă erau arestaţi şi trimişi în închisoare.

Gara era înţesată de agenţi care legitimau orice călător străin şi îl întrebau unde merge. Dacă spunea că merge la mânăstire, era pus înapoi în tren şi trimis acasă. Dacă spunea că merge în altă parte, i se dădea un ostaş, sau un agent care îl însoţea până la destinaţie pentru a se convinge că nu minţise.

Timp de o săptămână, mânăstirea a fost asediată de poliţie călare care se rotea neîntrerupt în jurul ei. Maicile nu aveau voie să meargă în sate să-şi cumpere alimente, rezervele se topeau văzând cu ochii, nu se întrevedea nici o speranţă de oprire a asediului.

In cele din urmă, asediul s'a terminat, poliţia a plecat, însă supreveghèrea nu a încetat de tot: agenţii rămaşi şi poliţiştii în uniformă au patrulat luni de zile, oprind orice pelerin să vină la mânăstire. Viaţa pentru maici era din ce în ce mai grea.

Un agent al securităţii binevoitor, maicile au crezut că voia să le sperie, a spus unor clăugăriţe în taină că la începutul lunii Februarie, poliţia va veni să le aresteze şi pe ele.

Arestarea a avut loc. Timp de o noapte întreagă, la aproape un an dela primele arestări, camioanele au cărat cele mai mult de trei sute de maici într'o cazarmă militară desafectată dela marginea oraşului Galaţi.!

Călugăriţa care mi-a relatat aceste fapte spunea ca unele maici au rezistat cu curaj la toate aceste brutalităţi, dar unele mai tinere şi mai fricoase au fost cuprinse de groază: cinci dintre ele au rămas mute de spaimă şi luni de zile nu au fost în stare să vorbească; unele au avut crize de sughit irezistibil, încât erau gata să moară sufocate, ne mai putând să respire; altele şi-au pierdut complet posibilitatea de a reacţiona şi executau ordinele poliţiei cu mişcări de automate, erau complet pierdute.

Agenţii de securitate şi poliţiştii le lăsau să înţeleagă că vor fi împuşcate şi groaza lor creştea prin influenţa reciprocă. Fiecare camion încărcat cu călugăriţe care pleca, lăsa un gol în suflet şi convingerea că nu se vor mai vedea niciodată, că merg undeva la moarte.

Este greu pentru un om care nu a trecut prin astfel de situaţii, să-şi închipuie starea irezistibilă de groază colectivă care se instalează în suflet în asemenea împrejurări, ca şi cum te-ai găsi în faţa unei morţi iminente.

Maicile au fost închise în cazarma respectivă şi, mai multe zile, s'au încercat presiuni asupra lor. Li se cerea să se desolidarizeze de comitetul de conducere care fusese arestat şi să declare că, într'adevăr, au existat arme în mânăstire, şi că o serie de partizani, luptători împotriva comuniştilor, fuseseră adăpostiţi în chiliile mânăstirii. Maicile au rezistat toate, fără nici o excepţie, toate au refuzat orice colaborare cu securitatea în încercarea de a se înscena un proces fals stareţei şi celorlalte conducătoare ale mânăstirii.

Securitatea, care primise ordin dela comitetul central să facă un proces în care mânăstirea să apară ca un adăpost de partizani, intrase în disperare. Un şir lung de încercări repetate au avut acelaşi insucces. In cele din urmă, maicile au fost puse pe tren sau pe autobuze, fiecare grup, dacă aveau aceeaşi direcţie, sau fiecare maică, dacă avea o direcţie singulară, având securişti, poliţişti şi ostaşi în termen şi transportate la casele lor, la părinţi, în general, la familie.

Mai întâi, fiecare a fost dusă la miliţia respectivă unde li s'a întocmit un dosar şi li s'a spus că, prin ordinul guvernului, mânăstirea a fost desfiinţată şi ele nu mai au voie să poarte uniforma de călugăriţe. In cazul că nu vor respecta ordinul, vor intra sub incidenţa legii, pentru port ilegal de uniformă şi vor suferi consecinţele neascultării. Maicile au luat act şi, bine înţeles, nici una nu s'a conformat dispoziţiilor securităţii. Ele aveau un alt stăpân mai înalt, acela pentru care renunţaseră la lumea aceasta şi se închiseseră în mânăstire şi în haina călugărească şi nu puteau abjura dela voturile pe care le depuseseră. nici măcar formal.

Interesant este faptul că nici chiar surorile, care nu depuseseră voturile monahale şi pentru care ascultarea nu era chiar atât de strictă, nu au acceptat acest compromis.

In fond, dacă se dezbrăcau, ele puteau duce viaţa de călugăriţe oriunde, fără uniformă, dar conştiinţa şi devotamentul lor nu le îngăduia nici un fel de abatere dela disciplina mânăstirească, chiar dacă fuseseră alungate dintre zidurile mânăstirii.

Atunci a început acel joc macabru, care a durat ani de zile: pe cuprinsul ţării, în satele şi oraşele în care trăiau cele peste trei sute de maici, ele apăreau pe stradă, sau la locurile în care munceau, îmbrăcate în rasa călugărească. Poliţia a început să le aresteze şi să le trimită în faţa tribunalelor. In funcţie de nişte criterii necunoscute nouă, tribunalele le condamnau la pedepse care variau între câteva luni şi un an.

Maicile mergeau la închisoare, executau pedeapsa primită şi apoi erau eliberate, cu care ocazie li se punea din nou în vedere să nu mai îmbrace rasa, pentrucă pedeapsa următoare va fi şi mai mare.

De îndată ce ajungeau în libertate, ele îşi reluau îmbrăcămintea de călugăriţe şi erau arestate din nou şi aşa, din închisoare în libertate şi din libertate în închisoare, s'au scurs anii până la venirea decretului din 1964.

Măicuţa care mi-a relatat aceste lucruri şi al cărei nume călugăresc este APOLINARIA, a fost condamnată pentru port ilegal de uniformă, deşi era o fată tânără. A preferat însă să intre în închisoare cu celelalte surori şi maici.

De altfel, pentru ele, această arestare repetată era participarea la suferinţele superioarelor lor pe care le iubeau şi voiau să ia parte la durerea şi suferinţa lor.

Mai târziu, s'a dus să lucreze la bucătăria unei mânăstiri de călugări şi a scăpat de arestări: Celelalte maici au tot intrat şi au ieşit din închisori, până la decret.

La mânăstire, înainte de desfiinţarea ei, ajungeau tot felul de ştiri contradictorii în legătură cu grupul arestat. Aceste veşti care urmăreau să semene confuzie în sufletul vieţuitoarelor din mânăstire, erau dirijate de securitate. Din fericire, parveneau şi ştiri reale, aduse de bărbaţi şi de femei care trecuseră prin închisori şi care aflaseră câte ceva. Au fost chiar şi unii din ostaşii în termen care participaseră la arestări şi care au venit personal, sau şi-au trimis părinţii să povestească maicilor ce se întâmplase în acea seară.

La arestarea celor din conducerea mânăstirii, securitatea şi poliţia s'au purtat foarte brutal cu maicile: le-au bruscat, le-au bătut, le-au insultat în modul cel mai trivial în faţa întregii obşti. Pe maica Mihaela, secretara mânăstirii, securiştii au lovit-o, au tras-o de păr, după ce i-au smuls culionul de pe cap, au lovit-o cu pumnii până ce a căzut jos. Apoi au început să dea în ea cu cismele, fără să aleagă locul unde loveau. După vreo zece minute de tortură în faţa celorlalte maici îngrozite, Maica Mihaela era plină de sânge, loviturile cu cisma date în gură îi rupseseră toţi dinţii din faţă şi toată figura îi era tumefiată. Tot aşa au păţit şi celelalte arestate, fără să fi fost bătute chiar aşa de crunt.

Celor arestate li s'au pus ochelari negri ca să nu poată vedea unde vor fi duse, acesta a fost procedeul securităţii tot timpul, prin care creau o stare de nesiguranţă psihică şi de spaimă, şi au fot încărcate în camioane cu prelată, cu poliţişti şi ostaşi printre ele şi au plecat în noapte. Un singur bărbat era printre cele arestate: părintele Ioan Iovan.

La un moment dat, maica stareţă a început să cânte "Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii", cântare foarte importantă pentru ele, deoarece Maica Domnului le era protectoare.

Agenţii au încercat să le potolească, le-au lovit cu paturile de puşcă şi cu cismele, dar cântarea lor nu a putut fi frântă. Maica MIHAELA, care fusese prevenită de stareţă, prin descoperirea sfintei Fecioare că va suferi cel mai greu, făcea antifonul.

EVANGHELIA EXILULUI (Decembrie 1989)

CEI POFTIŢI LA CINĂ

Sergiu GROSSU

In cea de a treia Duminică a lunii, Evanghelia se adresează fiecăruia dintre noi, Românii, dezrădăcinaţi şi împrăştiaţi pe toată suprafaţa globului pământesc, deoarece în "Pilda celor poftiţi la cină" (LUCA 14.16-24) se reflectă, în chip magistral, nu numai imaginea actuală a lumii creştine, a societăţii în care trăim, ci şi propriul nostru profil sufletesc. Cadrul ospăţului, descris în pericopa evanghelică sus amintită, este Biserica lui Hristos. Si în această Biserică, "un om a dat o cină mare, şi a poftit pe mulţi." Un OM, adică Domnul şi Mântuitorul nostru, Cel despre care scrie Ap. Pavel lui Timotei că "a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoşi" (1 TIMOTEI, 1.15).

Ca atare, şi pentru mine, şi pentru tine, cititorule, Iisus a pregătit o "cină mare" - a pregătit ospăţul Golgotei: un ospăţ sobru, dezagreabil, căci este vorba de ospăţul porţii strâmte şi al căii înguste, ospăţul jugului şi al jertfei. De unde întrebarea legitimă: în ce măsură luăm parte la cina cea mare a Domnului, la care suntem SI NOI poftiţi, întrucât ea reprezintă cina mântuirii noastre veşnice? Fiindcă, în acelaşi timp cu această cină mistică, supranaturală, pe care Biserica o reediteazǎ duminical, de-aproape două mii de ani, are loc, nu departe de noi (în localitatea în care ne-am stabilit băjenia, în biroul în care ne câştigăm existenţa şi, poate, chiar în propria noastră familie), OSPATUL LUMII, satanicul ospăţ al lui Belşatar, denunţat de proorocul Daniel, în care predomină dezmăţul şi se laudă nu Dumnezeul cel viu şi adevărat, ci "dumnezeii de aur, de argint, de aramă şi de fer, de lemn şi de piatră" (DANIEL, 5.1-31), respectiv idolii societăţii căreia aparţinem şi de legile căreia ascultăm.

Ce importă că "degetele unei mâini de om" au scris şi continuă să scrie "pe tencuiala zidului" conştiinţei noastre înstrăinată de Dumnezeu şi terfelită în toate băltoacele păcatului (ca altădată pe "tencuiala zidului palatului împărătesc" din Babilon), da, continuă să scrie cuvintele acestea stranii - cuvintele verdictului divin: MANE-TECHEL-PHARES! Adică: numărat, cântărit şi împărţit! O, dementa noastră, oscilaţie între două poluri opuse, între două chemări antagoniste! Intre chemarea lui Iisus ("Veniţi, căci iată că toate sunt gata") şi chemarea, invitaţia cu reclamă mincinoasă a lumii şi a păcatului. "Mi-e foame", strigi. Si lumea te cheamă la "masa dracilor". Te hrăneşte cu pretinse "mâncăruri alese", care nu sunt altceva decât "nădejdi înşelătoare, care nu slujesc la nimic" (IEREMIA, 7.8). "Mi-e sete", te vaieţi. Si lumea îţi oferă "paharul dracilor" (1 CORINTENI, 10.21). Un pahar plin cu oţet şi cu otravă. Plin cu oţetul amărăciunilor, al decepţiilor, al turpitudinilor josnice. Si debordând de otrava filmelor imorale, a cărţilor şi revistelor pornografice, a combinaţiilor politice anticrestine, capabile nu să împrospăteze, ci să tulbure şi să vânzolească apele sufletului nostru corupt şi ticăloşit de fărădelegi.

Marea, copleşitoarea noastră tentaţie este de a participa la ambele ospeţe, de a sluji la doi stăpâni, deodată: SI lui Iisus, SI lui Belşaţar; SI lui Dumnezeu, SI lui Mamona; SI Răstignitului, SI tâlharului Baraba, în infinitele lui ipostaze sociale. Ba ne-am permis, în pseudo-creştinismul nostru de fanfaronadă duminicală, să introducem "ospăţul lui Belşaţar" SI IN BISERICA. Astfel, în loc ca prin Biserică, spiritul lui Iisus să pătrundă în lume - punea degetul pe rană părintele Iosif Trifa, întemeietorul Oastei Domnului - , pentru a destrăma întunericul şi a demasca idolatria ei, a pătruns, din nefericire, spiritul lumii în Biserică, de parcă şi Golgota şi mântuirea s'ar afla în lume.

Aşa dar, o zi pe săptămână, duminica, mergem, conform obişnuinţei, la biserică, la cina cea mare a Domnului. Si şase zile pe săptămână (deci în toată perioada de care dispunem) dăm năvală, în mod liber, nesiliţi de nimeni, la marele ospăţ al lui Belşaţar, la ospăţul lumii şi al păcatului. "Judecata aceasta nu mă priveşte!", vor gândi, probabil, mulţi din cititorii "Cuvântului Românesc". De ce? Pentrucă noi n'am neglijat chemarea "Veniţi, căci iată că toate sunt gata". In fiecare Duminică, la ora 10 sau la ora 11 fix, luăm parte cu regularitate la liturghie sau la oficiul religios (dacă ne referim la creştinii neoprotestanţi), ca să nu ratăm ora ospăţului Domnului.

Oare acesta este adevărul? Participăm noi REALMENTE la cina cea mare a Mântuitorului? Sau, mai degrabă, luăm parte NUMAI cu trupul, iar cu sufletul, acolo, în tainiţele noastre lăuntrice, cumpărăm ogoare, întocmai celui dintâi dintre invitaţii din Evanghelie. Nu cumva, ori de câte ori venim la biserică, aducem CU noi şi în noi "ogoarele cumpărate" în tot cursul săptămânii, şi nenumăratele "perechi de boi" care alcătuiesc idealul trăirii noastre de toate zilele? Si nu cumva, în rugăciunea noastră cumpărăm şi vindem ogoare şi boi, bolborosind maşinal "aceleaşi vorbe ca păgânii" (MATEI, 6.7)?

Noi ne-am obişnuit să frecventăm biserica fie din interesul întâlnirii cu prieteni sau cu persoane de care ne leagă o oarecare afecţiune (ceea ce explică şuşoteala şi-acel du-te-vino din timpul liturghiei), fie închipuindu-ne că prezenţa noastră fizică este ilustrarea unei indiscutabile credinţe. Si nu ţinem seamă de ceea ce spunea Sf. Efrem Sirul (citez din memorie): "Dacă intrând într'o biserică nu devii tu însuţi biserică şi templu al lui Dumnezeu, participarea ta la slujbă este inutilă." Nu ne lăsăm străfulgeraţi, cu alte cuvinte, de invitaţia insistentă pe care o lansează Hristos Domnul întregii umanităţi: "Veniţi, căci iată că toate sunt gata."

Stăpâniţi de păcat şi nevolnici cu sufletul, ne dezvinovăţim refuzul zicând: "Am cumpărat un ogor", sau: "Am cumpărat cinci perechi de boi", sau: "Tocmai acum m'am însurat, şi de aceea nu pot veni." Căci nu putem, într'adevăr, lua parte la "cina cea mare" a mântuirii, câtă vreme ne macină plăcerile ieftine şi mediocritatea zvâcnirilor noastre cerebrale, câtă vreme suntem prinşi de legăturile unei vieţuiri culpabile şi ne simţim infirmi pe dinăuntru, incapabili să vibrăm la chemarea biblică: "Veniţi toţi, cei însetaţi, veniţi la ape..., veniţi şi cumpăraţi bucate... fără bani şi fără plată! De ce cântăriţi argint pentru un lucru care nu hrăneşte? De ce vă daţi câştigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultaţi-Mă dar, şi veţi mânca ce este bun, şi sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase" (ISAIA, 55.1-2).

Dacă oamenii cheamă la mesele lor numai pe cei bogaţi, pe cei puternici, pe cei cu funcţii înalte, Hristos Domnul S'a făcut trup şi a locuit printre noi, ca să aibă dreptul să cheme, la "Cina cea mare", pe toţi păcătoşii, pe toţi trudiţii şi împovăraţii pământului. Aşa cum ne-a chemat şi ne cheamă şi pe noi, împovăraţii şi trudiţii exilului românesc, ca să răspundem cu dragoste la chemarea dragostei Lui incomensurabile, pentru a ne smulge din mrejile unui creştinism sec şi protocolar pentru a renunţa la religia scuzelor şi a neputinţei. Pentru a ne apropia de El aşa cum suntem - "săraci, ciungi, orbi şi şchiopi" în interioritatea noastră fragilă --, devenind, prin lucrarea Duhului Sfânt, un "norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune" (TIT, 2.14).

Iisus ne aşteaptă, spre binele nostru, în slavă. Să nu-l dezamăgim aşteptarea....

MEDJUGORJE ŞI BISERICA ORTODOXĂ

Pr.Dr. Dumitru ICHIM

In ultimele sute de ani Maica Domnului şi-a făcut vizibilă prezenţa ei în istoria omenească atât în Biserica Ortodoxă cât şi în cea Romano-Catolică. E o intervenţie divină prin "apărătoarea Doamnă" de-a orienta omenirea spre Dumnezeu.

Subiectul fiind foarte vast ne vom opri numai la acest deceniu în care trăim. In ultimii ani ziarele au scris despre unele icoane ale Maicii Domnului, din mai multe locuri din Statele Unite, care plângeau. Sepcialiştii le-au analizat, le-au fotografiat, le-au filmat, au scris despre ele, dar nu s'a găsit o explicaţie a fenomenului. Mai târziu publicaţiile ortodoxe din America, printre care "Solia" şi revista Mitropoliei Ortodoxe Americane, au informat cititorii despre aceste întâmplări ieşite din comun fără a se pronunţa dând girul de autenticitate, sau îndemnând lumea la pelerinaj. Faptul că Biserica Ortodoxă nu s'a pronunţat în nici un fel nu înseamnă neapărat o negare, ci dimpotrivă prudenţă.

Ceva similar, dar nu identic are loc în Biserica Romano-Catolică, la Medjugorje, Iugoslavia, unde, din 24 Iunie 1981 şi până astăzi, Maica Domnului se arată unui grup de tineri. La fel, Biserica Romano-Catolică nu s'a pronunţat încă. Din punct de vedere medical tinerii au fost examinaţi de mai multe ori şi au fost declaraţi normali din punct de vedere fizic şi în deplinătatea facultăţilor mentale. Au fost filmaţi în timpul apariţiilor şi supuşi la cele mai diverse probe folosindu-se cea mai modernă aparatură medicală de un grup de doctori din Italia şi altul din Franţa. Astfel au fost îndepărtate orice suspiciuni că ar fi vorba de halucinaţii, sau ceva bolnăvicios. Ar fi un paradox ca cineva să delireze, sau să aibă halucinaţii timp de opt ani şi în acelaşi timp să fie în deplinătatea facultăţilor mentale. De asemenea, cu ajutorul psihologiei s'a studiat acest grup îndeaproape care prin varietatea lui de vârste, interese, temperamente, ar fi fost imposibil să reziste ca grup, în cazul că ar fi fost manipulat de cineva, pe un timp atât de îndelungat.

La toate acestea se adaugă semnele, minunile şi vindecările legate de Medjugorje şi "fructele" spirituale. Un pom rău, afirmă Mântuitorul, nu poate face fructe bune şi invers. Peste zece milioane de vizitatori au mers în Medjugorje până acum şi pentru foarte mulţi a avut loc o schimbare sufletească. Nimeni nu s'a întors cu mâinile goale dela rugăciunile făcute Maicii Domnului.

Ceea ce se întâmplă la Medjugorje e de însemnătate universală în istoria Bisericii Creştine. Maica Domnului se adresează tuturor, cu aceeaşi dragoste, în calitate de "mamă" şi "apărătoare Doamnă". Ea ne numeşte "dragi copii" şi în planul mântuirii ea spune că are nevoie de rugăciunile fiecărui credincios în parte. Toţi suntem importanţi pentru ea. Pentru toţi, ca în Cana Galileii, ea spune: "Făceţi ceea ce Fiul Meu v'a poruncit!"

Ceea ce ni se porunceşte la Medjugorje este să ne împăcăm cu noi înşine, cu aproapele şi cu Dumnezeu, să ne rugăm, să postim, să ne punem toată credinţa în Dumnezeu şi să-L primim prin Sfânta Impărtăşanie. Acesta este sâmburele şi esenţa spiritului de Medjugorje. A-l reduce numai la o parohie sau chiar numai la Biserica Romano-Catolică nu mi se pare a fi sănătos din punct de vedere duhovnicesc.

Intrebări puerile că dece Maica Domnului nu se arată Ortodocşilor izvorăsc din ura coclită de o mie de ani în sânul creştinătăţii. Trebue să ne maturizăm şi să vedem că "Pater noster..." şi "Tatăl nostru..." sunt acelaşi lucru, dar spus în două limbi. Noi Ortodocşii nu avem dece să ne fie frică de Medjugorje. Tezaurul nostru marianic e atât de bogat şi de frumos. Nici pe departe Medjugorje nu înseamnă să ne părăsim legea, să ne convertim la Catolici, ori ceva de genul ăsta. Dimpotrivă am putea spune că Medjugorje împinge pe Catolici să ne descopere ortodoxismul primar ca în cazul postirii, practică pe care Catolicii o abandonaseră, după cum "Ave Maria..." care este atât de "catolică" nu este altceva decât rugăciunea "Bucură-te Marie..." pe care o găsim în toate slujbele ortodoxe, rugăciune fără de care preotul nu poate sfinţi o icoană dedicată Maicii Domnului. (vezi "Molitfelnic", Bucureşti, 1981, p. 475-478, în special p. 477).

Medjugorje înseamnă că inima ta o faci trandafir Maicii Domnului şi lui Iisus Hristos. Inseamnă dragoste. Acesta e mesajul şi poarta mântuirii: Dra-gos-te!

DEFINIŢIE

Noi suntem triştii evadaţi ai României
Purtând pe suflet un îngheţ de moarte
Venit din resemnarea pribegiei
Si mucegaiul lagărelor toate.

Noi suntem doar cobaii mutilaţi
In comuniste faze de experimentare
Clocite migălos de-un paranoic
In comunistele laboratoare.

Noi suntem arşii Hiroşimei staliniste
Iradiaţi cu blasfemii şi injustiţii
Si schingiuiţi unui alt Ev-mediu
Reeditat de ceauşiste inchiziţii.

Noi, zdrenţuite umbre din infern
Trudim să ne refacem consistenţa
Sub dulcea umbră a "frunzei de arţar"
Ne ţesem pupa de convalescenţă.

Intâmpinaţi de-un grai străin dar liber
Vom re'nvăţa surâsul şi credinţa
Pe-o altă emisferă dar necurmat Români,
Ne vom clăti în unde limpezi fiinţa.

Dana ZANFIR

FARA ARMÂNEASCĂ

CU SIBEPEA A SĂRBATORILOR DI CRĂCIUN SI ANUL NOU, FARA ARMÂNEASCĂ VĂ UREADZĂ A TUTULOR TRI MULȚ AÑI!

PRIMA ŞCOALĂ ROMÂNEASCĂ ÎN MACEDONIA

Virgil PINDEANU

Aua şi ună sută ţisprivinghiţ di ani, la 15 di Octomvrie 1864, s'discllise prima şcoală românească tu Macedonia. Aestă şcoală fu discllisă di inimoslu ş'mintimenlu dhascal Dimitrie Atanasescu, tu hoara a lui natală Târnova, di ninga Bituli (Monastir), Macedonia jugoslavă.

Tu anlu 1860, la Bucureşti, s'bagă thimeallile a primlui "comitet macedo-român", din cari făţeau parte personalităţi avdzîte ca dacoromânilli Cezar Boliac, C. Rosetti, Generalul Tell şi alţi, pricum şi mulţî patrioţ Arâmni cari şi-u-aveau aştirnută tâmbarea di multu tu România Nică (Mică) ca Iordache Goga, Sideri, Zisu, Cazocovici, etc. Aestu "comitet" lansă un apel cătrî fraţlli Vlahi dit Ipir, Theasalie şi Machedhonie trî discllidearea di sculii româneşti, iu cilimeanlli a lor si înveaţă carte românească.

Tu chirolu aestu, Dimitrie Atanasescu se-afla la Constantinopol, şi ună dzuă deade di manifestul a "comitetului macedo-român", cari lli-arăsi idheea multu, vindu atelierlu di croitorie ţe avea şi la 20 di Iulie 1861 agiumse tu Românie, iu fu agiutat di primlu poet aromân Mihail Niculescu ca si înveaţă carte românească. Se înscrie la liceulu Matei Basarab, bitiseaşte trei clase şi s'duţe tu Machedhonie, tu hoara a lui natală Târnova, ca s'discllidă prima sculie românească, după ţe Guvernul român aprobă aestu lucru (16 Avgustu 1864), datorită cama multu a aromânlui Dimitrie Bolintineanu, cari tu chirolu aţel eara Ministru a Instrucţiunillei, şi a idhyiului gione Domnitor Ioan Cuza Vodă.

"Acesta este începutul. Dimitrie Bolintineanu ca scriitor şi ministru, Dimitrie Atanasescu ca apostol şi fecund autor de cărţi didactice, sunt ctitorii şcoalelor româneşti în Macedonia, scrie marele filolog macedo-român Theodor Capidan. ,

Fu ună ahurhită multu greauă, ma multu că Patriarhia Ecumenică di Constantinopol în loc si încurajeadză ahtări acţiuni culturale şi religioase, băga soi-soi di schinuri la Guvernul imperial turcu s'nu s'discllidă şcoli şi biseriţi româneşti, şi pitriţea dimândări la dhisputadzlli şi prefţîlli a llei dit Amirărillea turţească ca s'nu alasă pri Vlahi s'accepta şcoală şi bisearică românească, că "limba vlahă Dumnidzău u uzează maşi atumţea cându zburaşte cu Draclu", lă dzîţeau a fraţilor a noştri aeşţî reprezentanţî a Patriahiilei Ecumenice şi a culturăllei griţeşti.

Tute aeste închidicări, ameninţări, perescuţii, ca şi incendiile şi masacrările dit anlli 1905-1908 din partea a Greţlor, Dimitrie Atanasescu ca şi tuţ alanţî apostolli a macedo-românismului, li înfruntară cu bărbăţille.

Patriarhia dit Fanar şi guvernul di Athina şi-aveau băgată tute forţile ca s'u astingă aestă primă lunină românească di Târnova apreasă di D. Atanasescu, ma nu reuşiră. Cu cât Greţllí dădeau s'u astingă cu ahât ea se-aprindea ş'lunină cama multu. După un an, altă lunină deade cap la Vlaho-Clisura şi aşi cama diparte, că la anlu 1900 maşi tu-un interval di timpu di 36 di ani di la aprindearea a primăllei lunini, Vlahilli dit Peninsula Balcanică avură pri limba românească 113 di şcoli primare, 6 şcoli secundare şi cama di 50 di biseriţi.

La 9 Maiu 1905, prit un Decret imperial (Iradeauă), tră prima oară, Sultanlu Abdul Hamid al II-lea recunoaşte pri Armâni (Vlahi) ca minoritate etnică distinctă "cu dreptul ca s'uzează limba a lor tu bisearică şi şcoală, hiindalui liberi si-şi aleagă primari proprii şi si s'hârsească, în general, di tute drepturile civile şi cetăţeneşti recunoscute alântor naţionalităţi ni-musulmane dit Amirărille".

La Pacea di Bucureşti, 10 Avgustu 1913, după ayunirea Turchiilei dit Balcani, reprezentanţîlli oficiali a Serviilei, Vulgariilei şi Eladhăllei 'ş'loară angajamentul că va s'alasă şi în viitor funcţionarea a şcoalilor şi a biseriţilor româneşti dit regiunile ocupate ică anexate ulterior la Statile a lor.

Prima şcoală românească discllisă la Târnova, după ună existenţă di 50 di ani, ca şi tute alante şcoli şi biseriţi româneşti dit teritoriul anexat la Serbia, printră cari şi avdzîtlu liceu di Bituli, fură încllise di guvernul şovinist di Belgrad, profitândalui di războlu întâiu mondial, tu anlu 1914. Alante şcoli şi biserici româneşti dit Albania, Bulgaria şi Grecia, fură încllise, în mod arbitrar şi eale, în urma războlui al doilea mondial, călcândalui cu cicioarile tratate internaţionale, aşi că azî, în plin secol al XX-lea ş'cându la Organizaţia Naţiunilor Unite se proclamă solemn "drepturile a popoarilor şi a omlui", populu vlah, cu ună populaţiune di pisti doauă milioane di suflite, autohton şi milenar tu P. Balcanică, cari deade tut ţe avu cama scumpu cât şi sândze tră independenţa şi progresarea a tuttulor popoarilor balcaniţe conlocuitoare, din toamna a anlui 1944 se-află cu niţi ună şcoală şi bisearică românească. Tute îlli fură încllise cu forţa. Cu puţine zboare, Vlahilli, ca grup ethnic, suntu lipsiţ asândzî di aţeale cama elementare drepturi.

MUTRIȚI STEAUA

Ia-u ş'iarna! si-lli urăm: ghini vinişi!
Cadi neaua peani, peani ca tu carti.
Nu ştiu căţe îñi dzăc singur: auşisi
Constantine, cari ṽiñi di mult diparti.

Iasti noapti şi-i agiunlu s'ñerdzi, va poţi
ca s'culindzi cu steaua, ca tu ficiurami?
Vedzi, ti-aşteaptă, dzaţi, vecllilli a tăi soţi,
soţllii buñi di Pleasa, hoara ta cu nami.

Nu va căntă ghini fără tini, elli;
steaua nu va poartă s'luñineadză calea
şi-aco, pit uboari arburllii sănt belii,
beală iasti dzeana, beală iasti ş'valea.

Albi sănt sucăchili ş'neaua păn' di băr;
cari va poată calea, ti soţi s-u discllidă?
Cu suflit ca tini, di elli nu i văr,
ia mutrea: ICOANA LA ITE FIRIDA!

S'nă faţi samn, iea, ca s'nchisim, s'nirdzem
pi la iţe casă, că i NOAPTEA SÂNTA;
s'amintă Hristolu aco, Bitleem
căntă Constantine cu soţllii-a tăi, căntă!

MUTRITI STEAUA NAUA voi, lăi buñi criştiñi
iea-i semn că ază, iasti sărbătoari.
Scoală-ti OM, scoală ca s'ti duţi, s'ti'clliñi,
s'aducheşti că ază TIVA NU TI DOARI!

Că vini tu lumi Hristolu-Iisus
s'nâ scapă di rali, amârtii ş'slăbiţă;
căntă pi-ună boaţi şi-Anghillii din sus
şi-ascultă şi-alţi Anghilli, ñiţi, tu sărmâniţă.

S'amintă Hristolu cum dzăsi-un prufit,
tu pâhnie bollii lu'ncâldzără heamă,
lli-adusiră Maghili di la Răsărit
amalmă, smirnă, tu trăsticiu ş'thimñeamă.

Di la oi măraţllii, picurarllii şi-aelli
s'dusiră lilice, adunând, s'adară
nă câruna-dhoară, tu loclu di ñielli
s'la caplu-a Hristolu treillii'ndzănuclleară.

Hai Armâñi, cu steaua, aco iu v'aflaţi,
să-lli cântăm a Domnlui Hristos ca s'n'agiută.
Tănă-ne Iisuse cu vreari di fraţi,
cum ireau pâpâñllii, tuţi, di eta tută!

Hai ARMAÑI, cu STEAUA TI ARDI S'TI NOI
s'u ţinem aprinsă, ṽie ca s'nu'glleaţă`
Adu Doamne añllii diasmi nâpoi
să-lli triţem tu CARTEA DI MARI GHINEATA!!!

Constantin COLIMITRA

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

LUPTA BASARABENILOR PENTRU DREPTUL DE A FOLOSI LIMBA ROMÂNĂ

D. PĂSTOREL

Ca şi în alte republici sovietice, demonstraţiile şi lupta pentru obţinerea unor drepturi democratice au continuat şi în Basarabia. Luna August şi începutul lunii Septembrie, au reprezentat perioadele cele mai intense în curajoasa bătălie a Românilor basarabeni pentru obţinerea dreptului de a utiliza alfabetul latin, iar limba română "moldovenească" să fie recunoscută limbă de stat, deoarece după cum se ştie, în 1940 după ocuparea Basarabiei Stalin a impus ca limbă oficială limba rusă, iar alfabetul latin a fost înlocuit cu cel chirilic.

La 23 August mii de Români basarabeni s'au adunat în piaţa centrală a Chişinăului într'un miting de protest împotriva pactului de neagresiune germano-sovietic semnat cu 50 de ani în urmă de Ribbentrop şi Molotov, pact care a permis Germaniei să atace Polonia după numai 7 zile, şi Uniunii Sovietice să ocupe partea estică a acestei ţări, iar în 1940 să anexeze Statele baltice, Sudul Finlandei, Basarabia şi Bucovina de Nord.

Printre vorbitorii care s'au perindat la tribună, au fost şi reprezentanţi ai Fronturilor Populare din Estonia, Letonia şi Lituania, care au urcat pe scenă purtând steagurile lor naţionale.

Vineri 25 August, cetăţeni de naţionalitate rusă, ucraineană, găgăuză din Sudul Basarabiei, au protestat împotriva "naţionalismului extremist moldovenesc".

Duminică 27 August, 300.000 de Români basarabeni venind din multe sate şi oraşe s'au adunat la Chişinău într'o Adunare Naţională care s'a ţinut în centrul oraşului. Ei purtau drapele tricolore cu stema capului de zimbru al Moldovei, pancarte pe care era scris "Nu ne falsificaţi istoria", şi portretul lui Gorbaciov. La demonstraţie au participat şi reprezentanţi ai Statelor baltice, a republicii Georgia, şi ai Ucrainei. Manifestanţii au cerut ca limba română şi alfabetul latin să înlocuiască limba rusă şi alfabetul chirilic.

Atmosfera în care s'a desfăşurat mitingul a fost destul de încordată întrucât numai cu câteva zile înainte Comitetul Central al Uniunii Sovietice a dat un comunicat extrem de aspru de avertisment împotriva "extremiştilor naţionalişti care pun în pericol întreaga regiune prin cererile lor pentru mai multă independenţă. Totuşi manifestaţia s'a încheiat în linişte spre seară, cu dansuri şi jocuri româneşti.

Luni 28 August, "Izvestia" a criticat vehement "revendicările incendiare" ale mitingului de Duminică. Mişcarea "Unitatea" (Edinstvo), din care fac parte minorităţile care nu vorbesc limba română, a anunţat noi greve dacă limba rusă nu este adoptată ca limbă inter-etnică.

In faţa acestei situaţii, Secretarul General al partidului comunist al Republicii moldoveneşti Nicolae Grosu a chemat la telefon pe Mihail Gorbaciov aflat în concediu în Crimeea. Se pare că astfel a luat naştere compromisul în urma căruia la 30 August Sovietul Suprem al Republicii a votat cu 321 voturi pentru şi 11 contra, ca "limba moldovenească" să devină limbă de stat, iar alfabetul chirilic să fie înlocuit cu cel latin, stipulându-se însă că limba rusă va putea să fie folosită ca limbă de comunicaţie inter-etnică.

A doua zi, 1 Septembrie, a avut loc tot la Chisinău o demonstraţie a Basarabenilor care au protestat împotriva compromisului mai ales că s'au anunţat noi modificări pe această cale, în sensul că întreprinderile vor putea alege limba prin care să funcţioneze cu acordul autorităţilor oficiale, iar conducerile locale vor avea dreptul să-şi aleagă limba oficială pe care o doresc.

Situaţia în Basarabia continuă să fie încordată. Cetăţenii sovietici care nu vorbesc "limba moldovenească" sunt în greve de protest mai ales în Sudul republicii, în oraşe ca Tiraspol, Bender, Bălţi, Ribniţa şi Comrat, paralizând numeroase întreprinderi.

La 5 Septembrie a sosit la Chişinău o comisie a Sovietului Suprem al U.R.S.S. Ea a propus o plenară a comitetului central local care să dezbată din nou problema limbii.

Faptul că până în prezent au reuşit să obţină prin lupta lor curajoasă înlocuirea alfabetului chirilic cu cel latin şi recunoasterea "limbii moldoveneşti" ca limbă de stat, reprezintă un mare triumf care va avea mari repercursiuni şi în întregirea tezaurului cultural al Basarabiei.

CORRIERE DELLA SERA, 12 NOEMBRIE 1989

VIOLENTE CIOCNIRI ŞI STARE DE URGENŢĂ ÎN REPUBLICA MOLDOVENEASCĂ

Moscova - In timp ce lumea ţine ochii aţintiţi asupra zguduirilor din Estul european, dela periferia imperiului sovietic sosesc noi semnale de tensiuni grave. Cele mai alarmante vin din Moldova. Capitala republicii, Chişinău, a fost teatrul unor ciocniri de maximă violenţă în tot timpul zilei de Vineri 10 Noembrie şi este supusă în prezent unei legi de urgenţă care prevede între altele operaţia masivă de identificare de către poliţie a tuturor "indivizilor antisociali" Moscova a trimis un contingent militar pentru a întări menţinerea ordinei.

Agenţia Tass vorbeşte de baricade care au blocat centrul oraşului, de luarea cu asalt a clădirii Ministerului de Interne care a fost incendiat de bombe Molotov, lacrimogene şi împuşcături de avertisment. Au fost răniţi 83 miliţieni şi 46 demonstranţi. 30 persoane care fuseseră arestate au fost lăsate libere de poliţie după o dramatică tratativă cu capii revoltei.

Autorităţile supreme ale Republicii Moldova, unde partidul şi guvernul stau pe poziţii ultraconservative, au format o comisie extraordinară şi decretat "măsuri urgente pentru stabilizarea situaţiei": sunt interzise toate reuniunile şi manifestaţiile publice, este interzis traficul cu vehicule particulare, vânzarea de alcool şi uzul aparatelor de radio-transmisie, iar persoanele minore nu au voie să circule pe străzi după ora 8 seara. Forţelor de ordine li s'a dat un termen de două săptămâni pentru "adoptarea de măsuri preventive, identificând toate persoanele înclinate către un comportament antisocial". La originea acestor noi tulburări a fost arestarea unor demonstranţi care la 7 Noembrie au blocat printr'un "sit-in" parada pentru aniversarea Revoluţiei. In după amiaza zilei de Vineri (10 Noembrie) o mulţime de circa 2000 persoane s'a adunat pentru a protesta în faţa Min. de Interne cerând demisia guvernului şi eliberarea celor arestaţi. Poliţia a răspuns cu bastoane de cauciuc şi furtune de apă, iar demonstranţii la rândul lor au folosit pietre, bastoane şi sticle aruncate asupra poliţiei. Ciocnirile s'au extins rapid la tot centrul citadin în timp ce manifestanţii. tot mai numeroşi, au demontat gardurile şi tablele de afişaj din jurul teatrului "Eminescu", ridicând baricade pentru a opri miliţia. Bătălia a durat câteva ore. Circa 5-600 de demonstranţi, respingând forţele poliţiei, au luat din nou cu asalt Min. de Interne incendiind şi o maşină a miliţiei. Tot potrivit agenţiei Tass, mulţimea înarmată cu bastoane, răngi de fier, butelii Molotov şi torţe aprinse au spart toate ferestrele şi incendiat Min. de Interne din două laturi, distrugând şi numeroase vitrine din zona respectivă. Miliţia a răspuns cu o puternică lansare de gaze lacrimogene şi a tras în aer împuşcături de avertisment.

Numai după ora 11 noaptea, după ce au obţinut eliberarea a 30 de persoane ce fuseseră arestate în timpul ciocnirilor, demonstranţii s'au reunit în piaţa Victoriei cerând cu vociferări puternice demisia guvernului şi conducerii partidului. Cererea demonstranţilor, spune agenţia Tass, a fost susţinută de membri ai Uniunii Scriitorilor şi de 3 deputaţi locali aleşi în Sovietul suprem al URSS......

Corespondent
Ioana NICOLAU

PRIMUL SECRETAR AL PARTIDULUI COMUNIST DIN REPUBLICA MOLDOVENEASCA (BASARABIA) – SIMION GROSSU - A FOST DESTITUIT. IN LOCUL SAU A FOST NUMIT PETRU LUCINSCHI, BASARABEAN DIN COMUNA FLORESTI, CARE SE BUCURA DE SIMPATIA POPORULUI.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

ÎNCEPE NUMĂRĂTOAREA

Cântecele și veselia cetățenilor din Berlinul de Răsărit îmi reamintește de o altă dată și de un alt loc: București, 6 Septembrie 1940, când a abdicat Regele Carol al II-lea.

Si atunci, ca și acum în Berlin, un tineret vesel mergea cântând pe străzile Bucureștiului.

Si atunci, ca și acum, un neam rupsese lanțul tiraniei.

După schimbările din Rusia, Polonia, Ungaria, Germania de Răsărit, Bulgaria și Cehoslovacia etc., începe și Românul să numere zilele dinastiei ceaușiste.

Un alt semn bun ne vine de peste Prut:

Frații basarabeni, primii care au cerut Unirea cu Vechiul Regat, își cer drepturile sfârtecate de târgul dintre Hitler și Stalin:

"Nu ne falsificați istoria!"

Suntem Români!

ÎȘI CAUTĂ ADĂPOST?

Pe la biserici, pe la banchetele aniversare, etc., își fac din ce în ce mai des apariția diferiți reprezentanți ai guvernului comunist din București.

Cum magnetul comunismului și-a pierdut kilowații, eu cred că acești agenți se amestecă printre noi fără scopuri subterane de a ne "elibera" Biserica, organizațiile, etc. ci ca să-și scape pielea, ei își caută culcuș în caz că se dărâmă șandramaua ceaușistă.

Dar s'ar putea să fiu greșit!

AM PIERDUT UN PARIU

Am scris, acum câteva luni, că s'au făcut pariuri: câți din cei 45 de dansatori din echipa "Doina", ce-și anunțase un turneu prin Statele Unite, inclusiv o reprezentație la Kennedy Center din Washington, vor dezerta din trupă.

Trebue să recunoaștem că nici unul din cei 45 de artiști n'a dezertat. Toți sunt în țară și toți suportă realegerea tovarășului Ceaușescu la al XIV-lea Congres.

Unul din cele o sută de motive pentru care n'au dezertat este că nu li s'a dat voie să plece în turneu! Credem că nu mai e nevoie să înșirăm și restul de 99 de motive.

În locul lor, la Kennedy Center, a venit o echipă din Polonia.

TELEFON CU SENS UNIC

Sincere felicitări securității reseriste care poate afirma: n'avem nici un disident în pușcărie, ei stau acasă, păziți de furia poporului pentru c'au insultat pe "Fiul Iubit" și în plus, au telefon și sunt liberi să vorbească cât vor, când vor și cu cine vor.

O afirmație corectă dar puțin știrbită:

Ei au telefon cu număr neînregistrat la serviciul de informație al telefoanelor, și numărul lor de telefon, e atât de secret că nici cei din casă nu știu ce număr de telefon au!

O convorbire între "contra-revoluționari" este imposibilă.

La fel este imposibil să te cheme vreo rudă sau să primești un răspuns dela doctor ca să-ți comunice rezultatul unei analize, etc.

NEVASTĂ LOIALĂ

Din "Inf. Buc" --23 Octombrie -- "Sub președinția tovarășei academician doctor inginer Elena Ceausescu" a avut loc "Plenara Consiliului Național al Stiinței și Invățământului"..

Printre primele decizii ale plenarei a fost aceea de a trimite o telegramă de felicitare "Tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român".

Ea, lățită academiciană, l-a felicitat pe El. lățitul Secretar General, asigurându-l că întreaga galerie științifică din RSR, împreună cu prețioasa lui soție, și-au dat adeziunea "fierbinte la propunerea privind realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului."

MOLDOVA FĂRĂ MITROPOLIT

Istoria Mitropoliei Iașului se întoarce cu patru secole în urmă și niciodată Scaunul Metropolitan n'a fost vacant mai mult de câteva luni. Azi, Moldova, de doi ani de zile, n'are Mitropolit!

Cu toate cuvioasele mătănii și blagoslovenii, Ceaușescu n'a pus lampa verde ca Patriarhia să desemneze pe Mitropolitul Moldovei.

Se pare că evlavioșii lideri încearcă acum să câștige simpatia celeilalte jumătăți conjugale:

Mitropolitul Nicolae Corneanu, vorbind în cadrul Plenarei FDUS, reamintește despre "rolul stimatei doamne Elena Ceaușescu....savant de înalt prestigiu și recunoaștere internațională, înfăptuirea programelor de dezvoltare economico-socială a patriei, la înflorirea științei, învățământului, și culturii...."

Dacă nici tămâiala la savanta internațională nu va da roade, reamintim celor din Dealul Mitropoliei că Ceaușescu mai are feciori, frați, cumnați la care cuvioasele fețe pot să-și facă mătăniile.

TALPA IADULUI ȘI CURIOZITĂȚI DE-ALE EI

N. STOIA

Tocmai pe dos precum Moise și-a scos poporul din robie, Ceaușescu, diabolic inspirat, a înrobit în așa măsură populația din R.S.R. încât se poate spune că a adus iadul pe pământ. Cum și în iad există nivele și nivele, cel ales de fostul ucenic de pantofar e de fapt talpa iadului.

Putem fiecare sta și socoti lanțul slăbiciunilor ori cauzele care s'au combinat și succedat în nesfârșite relații cauză-efect pentruca să se fi ajuns la o asemenea situație disperată. Insă la ce ar mai folosi? Azi se cer soluții, remedii de urgență, și ele nu sunt.

O cunoștință din țară, aflându-se într'o călătorie în străinătate m'a sunat ca să mă informeze că "situația din țară e gravă și că singura soluție ar fi ca cei din Occident să întreprindă ceva". Era tocmai ce reușește să mă enerveze de fiece dată. Două generații și-au irosit viețile în speranțe deșarte că "dacă nu la întâi ale lunii ce vine, apoi la cincisprezece sigur, vin Americanii să ne elibereze!"

Chestia cu telefonul n'a venit așa din senin, ex abrupto. El a fost precedat de numeroase scrisori. Cam curioase, căci deabia ne cunoscusem fugar. Respectivul apărea ca un călător în străinătate, mereu invitat de prieteni cu nume sunătoare și cu poziții importante, cu reședințe în Europa. S'a întâmplat însă ca omul meu să epuizeze vizitarea Europei din colț în colț și așa deacuma să poftească America și Canada. Si ați ghicit!, nevoie mare să viziteze chiar neînsemnata mea urbe Iată-mă pe post de sponsor, bancher, gazdă.

La o atare cinste, ca omul prost și simplu, cutezai și eu una-două întrebări.

Cum se face că ți-se dă drumul așa de ușor să vizitezi după voie și plăcere străinătatea!

Mi-am aprins paie în cap.

Cum pot fi atât de prost crescut și suspicios? I se dă drumul fără probleme pentrucă "nu mârâie" ca alții și în definitiv asta ce-ar rezolva?... Când se va ivi însă o anumită situație, va catadicsi să ia atitudinea cuvenită....

Omul cu pricina nu e vreun fiește cine. Ci din "băieții Bucureștiului", din elita ce vorbește româna cu accent (graseiere) francez. Curios cum aceștia s'au conservat de a lungul comunismului tip Ana Pauker, tip Gheorghiu-Dej și tip Ceaușescu. De fapt mai cunosc câțiva din tagma asta. Unul își dă numele ca autor de romane (-cheie): I.V. Săndulescu. Colegi la Drept, bineînțeles la nivele diferite. Intâlniri întâmplătoare. Când e vorba de patrie, eu mobilizat, el "pe loc". Din nou, deacuma la Nicorești. Eu în etapă și apoi spre linia întâi a frontului dela Iași. El era, acolo la el acasă la conac, fiul marelui podgorean, tot mobilizat pe loc iar eu urma să-i păzesc moșia. Nici eu și nici cele două armate românești plus.trupele germane, n'am reușit întru aceasta. Piept soldaților roșii a ținut tot el, cu vinul din cramă.

In anii democrației populare noi doi ne-am mai văzut. Am fost chiar împreună în lagărul de tranzit dela Ghencea. Dar și aici nivelele erau diferite. Eu la brigada de muncă, el adăpostit la infirmerie și supra-alimentat, că deh! VIITORUL!

Anii au trecut... și I.V. (că așa era numit între amici) era trimis la Paris să își revadă prietenii. Si s'a întors, și acuma scrie romane gâdilitoare pentru Ceaușescu! Altul, din Grupul Ghencea, C. Dimitriu, a emigrat prin 77. Fixat la Paris, bineînțeles. Ocupația? Consiler juridic la Ambasada Română pentru acapararea unor moșteniri care pe drept ar trebui să ajungă la rude din țără, dar... Cu aceștia să defilăm!

ROMÂNIA

-VICTIMA UNUI EXPERIMENT SATANIC-

Ioan A. COMAN

Nu mai există nici o îndoială că România este victima unui experiment satanic. Ceaușescu nu lucrează singur. Manevrat de un grup și manevrând pe alții, distruge biserici, cimitire, sate. Dar în mod deosebit biserici. Cimitirele și satele sunt distruse pentru a sustrage atenția dela principalul obiectiv: distrugerea bisericilor. Se distrug satele și monumentele de artă, în mod auxiliar, pentru ca străinătatea să nu observe principalul obiectiv: dărâmarea bisericilor

Le stau bisericile în gât.

Care e soarta bisericilor rămase? Bisericile care au mai rămas sunt înconjurate de blocuri, nu din dragostea pentru popor ci pentru a avea un "motiv" să se oprească trasul clopotelor. Bisericile din București NU MAI AU VOIE SA TRAGA CLOPOTELE. Au fost ridicate construcții între biserici și liniile de tramvai pentru a nu mai fi zărite de credincioși.

S'a căutat lovirea în însăși inima bisericii ortodoxe: spovedania și împărtășirea. Teroarea domnește pretutindeni în asemenea hal încât apare întrebarea legitimă: câți oameni mai au curajul să meargă la spovedanie și împărtășanie?

Infometarea Românilor este o doua armă folosită de sataniști împotriva creștinismului. România a fost și este o țară bogată. Grupul de sataniști au creat o foamete artificală similară celei din Ucraina anilor 1932-1933.

Toată recolta merge "undeva" în afara țării, copiii Românilor murind, practic din cauza subnutriției.

Atunci apar sataniștii: renunță la religia ta ortodoxă și primești un pachet de mâncare dela sectele din Apus. Renunță la Fecioara Maria și primești făină și grâu să dai copiilor tăi să mănânce. Leapădă-te de legea strămoșilor tăi și vinde-te. Si copiii plâng de foame și bietele mame renunță la Fecioara Maria, se leapădă și își vând conștiința pentru o feliuță de pâine. Dar copiii sunt mereu flămânzi, pâinea se termină repede, iar mamele sunt puse să renunțe mereu și mereu la Maica Domnului. Si uite așa unii se felicită între ei că pot să distrugă ortodoxismul atât de discret și de subtil încurajând și dând mână liberă la o adevărată ciupercărie de secte, justificate "ecumenic" în vreme ce Biserica Blajului nu este îngăduită nici măcar ca o sectă.

Dar mai sunt mamele care nu renunță la Maica Domnului. Nu au ce să le pună pe masă copiilor lor și plâng cu lacrimi de sânge de mila pruncilor.

Si asta nu e destul. Mai e frica. Frica de poliție. Frica de securiști. Frica de turnători. De turnătorii știuți și neștiuți. Frica de frate și frica de soră și frica de mamă și frica de tată și frica de soț și frica de soție și frica de fiu și frica de fiică. Pentrucă nu mai știi cine este trădător și cine nu, în ziua de azi.

Culmea fricii este teroarea introdusă în rândurile tinerilor de liceu, după ce câțiva dintre ei, copii de 15-16 ani, au fost uciși și cadavrele lor au fost aruncate să înspăimânte semenii.

Nu nu găsim nici un cuvânt de optimism în încheierea articolului. Numai noi îi putem ajuta pe cei din România. Pentru oamenii conștienți sugerăm câteva idei:

- Nu vizitați România. In felul acesta arătați că nu sunteți părtași la crimele săvârșite împotriva lui Dumnezeu și împotriva poporului român.
- Nu vă trimiteți copiii în România. Nu vreți ca blestemele mamelor înfometate să cadă pe copiii voștri pentrucă voi vă faceți prieteni cu criminalii.
- Spuneți peste tot, oricând, oriunde, ori de câte ori aveți ocazia adevărul despre România. E bine să faceți astfel încât cât mai mulți cetățeni de alte naționalități, în special cei cu funcții importante, să afle adevărul despre distrugerea bisericilor și a poporului român.

ȘTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ACT DE CONSTITUIRE A REPREZENTANȚEI REPUBLICII MOLDOVENEȘTI (BASARABIA ȘI BUCOVINA) ÎN CADRUL NAȚIUNILOR CAPTIVE DIN SUDUL FLORIDEI

Azi Vineri, 27 Octombrie 1989, membrii Asociației Române din Sudul Floridei, ne-am întrunit la sediul Asociației, 1029 Euclid Avenue, Miami Beach, Fla., având ca ordine de zi examinarea situației în Basarabia și constituirea unei reprezentanțe a Basarabiei și Bucovinei (a Republicii Moldovenești, ca să folosim terminologia oficială) pentru Națiunile Capitve.

Asociația Română din Sudul Floridei a crezut de datoria ei să se solidarizeze în faptă cu frații Basarabeni și Bucovineni. In acest scop:

- a tradus în limba engleză și răspandit reportajul dela manifestația din 25 Iunie dela Chișinău,
- a trimis o scrisoare Președintelui Bush prin care își exprimă regretul că în proclamația dată anul acesta pentru Națiunile Captive nu a menționat și lupta Basarabenilor pentru independența, rugându-l ca în viitor să acorde aceeași considerație pe care o are față de Țările Baltice surori în suferință și unite în lupta pentru independentă.
- în cadrul organizației Națiunilor Captive, Asociația noastră a cerut ca Basarabia să fie trecută alături de Țările Baltice, Ucraina și Georgia între republicile sovietice care se zbat să obțină independența culturală și politică.

Pentru o mai efectivă contribuție a noastră la promovarea cererilor fraților basarabeni și bucovineni, în cadrul Asociației se constituie o reprezentanță a Republicii Moldovenești pentru organizația locală a Națiunilor Captive.

- Cu acest prilej adresăm fraților noștri basarabeni și bucovineni refugiați rugămintea de a se constitui și ei în reprezentanțe locale ale organizației Natiunilor Captive, care ne oferă o modalitate și o posibilitate de a acționa direct și mai eficace în numele provinciilor noastre de origine, contribuind astfel la recunoașterea cererilor lor legitime de independență culturală și politică.

Prezenți (în ordine alfabetică):

Nicolae Bojin, Nadejdea Golea
Moise Crețu, Traian Golea
Feliciana Ghindar, Romulus Radu
Grigore Scorochirjă

INTALNIRE CU CONGRESSMANUL FRANK WOLF DE VIRGINIA
In mijloc: deputatul Wolf; stânga lui: Episcop Nathaniel, dreapta lui: Pr.Gh. Calciu, în părțile extreme: Nicolae Dima (Vocea Americii), Andrei Calciu.

ÎN AMINTIREA PĂRINTELUI IOAN POPA

Ziarul UNIREA din Septembrie 1989, ne-a adus vestea trecerii la cele veșnice la 1 August, a Părintelui Ioan Popa. Nu mă îndoiesc că plecarea lui dintre noi a lăsat, ca și mie, un gol în sufletul multora care l-au cunoscut, mai cu seamă enoriașilor lui, cum spunea el "mihălțenii mei", că teiușeni nu prea sunt prin America.

L-am cunoscut de copil, ne jucam în țărână, eram vecini. Toată familia lui (surorile) era vecina familiei mele. Născut din părinți țarani, Ioan și Ludovica, vrednici, harnici și oameni de omenie. Singurul fecior și cel mai mic între cinci fete (Vinca, Ana, Vona, Maria și Savica), era fala părinților. Visau să-l vadă "popă", popă în satul lui natal, n'au avut această fericire, s'au stins totuși cu mulțumirea sufletească că fiul lor le-a realizat visul fiind preot.

Sârguitor la carte termină școala primară în Teiuș apoi Liceul Sf. Vasile la Blaj. Pleacă la Roma cu o bursă pentru a termina teologia începută la Blaj. Ducea cu el speranța împlinirii unui vis al părinților, realizată pe jumătate.

Născut în 4 Ianuarie 1920, în Teiuș jud. Alba, este hirotonisit preot în 6 Ianuarie 1948 la Roma, departe de familia lui dragă și tot lipsit de ea părăsește cele pământești pentru întâlnirea veșnică și nedespărțită.

In anul 1972, mânat de datoria filială și dragostea ce o purta surorilor, care-și pusese multă nădejde în rugăciunile lui, se întoarce pentru cinci săptămâni în mijlocul lor (20 Iulie-29 August), luând cu el Sfintele Odăjdii. Le celebrează Sf. Liturghie în casa scumpilor lui părinți și le ridică o cruce în marmoră neagră, în cimitirul satului unde se odihnesc.

L-am revăzut la Roma în 1949, luna Septembrie, unde auzind că mă găsesc cu soțul meu în lagărul de refugiați dela "Cine-Citta", a încălecat pe bicicletă și a venit să ne caute cu traista cu care a plecat de acasă agățată de coarnele bicicletei, plină cu dulciuri, ceva bani și printre toate ață, ace de cusut și foarfeci. Stia părintele că hăinuțele ne sunt rupte și că cele ce le vom primi prea mari vor trebui ajustate. M'am bucurat de ață și foarfeci.

De atunci luam noutăți unul de altul în fiecare an iar cu ocazia vizitei noastre la East Chicago, am avut fericirea să admir realizaările sale. Casa parohială depe Butternut, clădită cu mult suflet și abnegație de el și credincioșii lui, precum și Biserica Sf. Dumitru, reparată și infrumusețată. Atunci a celebrat pentru familia mea, la ora șase dimineața, cum făcea de altfel în fiecare zi cât l-au ținut puterile, Sfânta Liturghie, la care soțul meu i-a servit de cantor și crâsnic, făcându-se admonestat în predică pe bună dreptate, pentru lipsa sa de cunoștințe creștinești și bisericești. Tot atunci mi-a cunoscut băieții care erau mărișori și care admirau în el campionul atâtor trofee aurite câștigate la popice.

In primii lui ani, din Aurora Il., ne trimetea cu regularitate ziarul UNIREA unde citeam articole frumoase scrise în românește de Sfinția Sa. Scria de Blajul lui drag și de suferințele Episcopilor greco-catolici, îndurate prin închisorile comuniste. Era frământat de vremurile prin care trece biserica și credincioșii greco-catolici din România.

Rămân să-l plângă surorile și o mulțime de nepoți și strănepoți, cărora le-a dus dorul.

Părintelui Ioan Popa îi datoresc o mare recunoștință. Cum se găsea în satul nostru în momentul morții tatălui meu, i-a dat ultima binecuvântare preoțească și pentru a nu deranja serviciul înmormântării s'a retras discret, a slujit un parastas în prezența mamei mele în casa părinților săi, și i-a binecuvântât mormântul proaspăt!.

Mulțumesc frumos părinte Ioan Popa și Dumnnezeu să te primească la dreapta Lui, noi nu te vom uita iar în amintirea copilăriei îți spun, fie-ți țărâna ușoară Nuțule.

Vetuța POP

APEL

In curând Președintele Bush se va întâlni cu Gorbaciov pentru a discuta problemele legate de tulburările care agită lumea, în general, și lagărul comunist, în special.

Inima Românilor este cea mai întristată. In timp ce suflul nou al libertăților trece peste lume, regimul crud din România, familia Ceaușescu și comitetul central comunist continuă să oprime, să omoare, să înfometeze un popor dus până la limitele lui extreme.

In Basarabia, lupta, plătită cu lacrimi, a dus la unele libertăți dar vechii staliniști, cramponați pe pozițiile oficiale de altă dată, împiedică prin violență și viclenie realizarea doleanțelor românești.

Nimeni nu poate spera ceva dela regimul ucigaș din România, unde valul laudelor deșucheate aduse lui Ceaușescu și Elenei a atins paroxismul. Cu cât clipa scufundării este mai aproape și groaza tiranului mai mare, cu atât furia cu care oprimă poporul este mai criminală.

Românii din exil, organizații românești, biserici, asociații de cult și culturale, grupări religioase, asociații sindicale și persoane particulare.

Facem apel la toți să scrieți scrisori președintelul Bush prin care sa cereți să pună în discuție, la întâlnirea de vârf din Mediterană, problema României și a Românilor, a drepturilor umane și religioase în România, dreptul de liberă circulație și liberă asociație, alegeri libere, sistarea distrugerii satelor și a bisericilor, sindicate libere, drepturi cetățenești, eliberarea și independența Basarabiei, cât și revenirea la granițele din 1938. Charta Atlanticului a prevăzut revenirea la granițele din 1938. De ce nu se respectă o hotărîre luată de toate marile națiuni?

Adresați scrisorile dumneavoastră: Președintelului G. Bush, White House, Washington, D.C.

Faceți-o imediat, astfel ca, până la întâlnirea dela începutul lui Decembrie, scrisorile să-i parvină. Cu cât mai multe scrisori pe masa lui, cu atât mai eficace vor fi cererile noastre. Glasul nostru, glasul unui neam în suferință trebuie ascultat. Dumnezeu să ne ajute să vedem țara liberă și credința străbună reinstaurată, Românii buni, trăind iarăși fericiți pe meleagurile strămoșești.

Pr. Gh. CALCIU

DECLARAȚIE

Un grup de deținuți politici care au supraviețuit închisorilor de exterminare din România subjugată, în prezent exilați, declară următoarele:

1. "Imperiul răului", așa cum a definit marele președinte Ronald Reagan Uniunea Sovietică, se scufundă. Comunismul nu a adus omenirii decât imensele gropi comune și sărăcia lucie.

2. Odată cu imperiul răului, se scufundă și comunismul din țările satelite. Comuniștii polonezi și unguri au atâta oroare de cele ce au săvârșit, că nici nu mai vor să audă de numele de comunist. Ei au schimbat denumirea partidelor comuniste. Ei fac reforme care ne uimesc.

3. Doar Nicolae Ceaușescu mai propovăduiește victoria comunismului. El a construit un palat faraonic, pe bulevardul "Victoriei Socialismului". Dar tocmai construirea acestui palat contribuie la dezastrul comunismului din România și al lui Ceaușescu. Distrugând, cu această ocazie biserici și monumente istorice din București, și-a atras ura și disprețul întregii opinii publice din țările civilizate. Dărâmarea satelor a uimit întreaga lume.

4. După cum spunea Thomas Carlyle, "Chiar dacă minciuna ar trebui să se înalțe până la ceruri și să acopere lumea, va veni o zi când falimentul va trebui să o măture și să ne mântuie ca ea". Minciuna comunistă a ajuns la ceruri, iar falimentul ei este iminent!

Oamenii terorizați și oprimați de o infimă minoritate, aproape o jumătate de veac, într'o jumătate de Europă, își cer cu vigoare dreptul de a trăi într'o societate democratică, guvernată de un regim ales în deplină libertate.

In jurul României, popoarele au reușit să impună reforme politice și economice regimurilor comuniste totalitare care le conduc.

Lumea liberă așteaptă cu nerăbdare hotărîrea Românilor de a trăi liberi și este gata să-i ajute să iasă din dezastrul economic, să fie stăpâni pe munca lor.

Români!

Ajunge atâta umilință!

Cereți cu hotărîre drepturile care v'au fost în mod samavolnic furate!

Cereți, pentru început:

a. Legalizarea opoziției;
b. Alegeri libere;
c. Incetarea monopolului partidului comunist!

Studențimea generoasă, foștii deținuți politici, foștii militari, țăranii și muncitorii trebue să deschidă drumul! Cu Dumnezeu, înainte!

Semnează 39 foști deținuți politici

MICA PUBLICITATE

Anunturile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Licențiată, cetățenie germană, 43 de ani, doresc corespondență în vederea căsătoriei cu cetățean din România stabilit în Vest. Răspunsul la: M.T. Postfach 103 Brombach - D.7850 Lorrach, West Germany.

*Romancă, ortodoxă, 48 ani, 1,53 m înălțime, bună gospodină, policalificată, instructor de dansuri populare românești. Doresc cunoștință cu un domn serios. Căsătoria nu-i exclusă. Fotografia și adresa la redacția ziarului "Cuvântul Românesc", pentru Ileana.

*Doamnă, Romancă, prezentabilă, bună gospodină, în vârstă de 56 ani, fără vicii, cetățenie canadiană, vorbesc engleza,, maghiara, romána, stabilită de 8 ani în Canada, doresc cunoștință cu domn serios, român sau maghiar de vârstă apropiată. Scrisoare cu fotografie recentă pe adresa: Ligetfavi Franky, 65 Holborl Dr., apt.110, Kitchener, Ontario, Canada.

*Saran Ionel, 25 ani, 170 m, părul șaten, ochi căprui, absolvent al liceului, meserii practicate - mecanic auto și motorist mașinar îmbarcat pe nave comerciale. Sunt emigrat din jud. Bacău. Actualmente mă aflu în Austria, în așteptarea grea a azilului politic. Caut femeie în vederea căsătoriei, accept și dacă a fost căsătorită, dar dacă are copil să nu depășească vârsta de trei ani. Sau dacă este posibil, caut un sponsor pentru țările din Europa. Scrieți la: Pension Sonberg, RAX.22, 8380 Jennersdorf, Austria, tel. 03154.542.

*Romancă, stabilită pe continentul american, vârstă medie, nefumătoare, nealcoolică, gospodină, fizic plăcut, dorește cunoștință cu domn corespunzător, în vederea căsătoriei. Scrisori la adresa ziarului, pentru Martha.

ANUNȚ

Coafură, Manichiură, Pedichiură, Depilare

lucrează la domiciliul ei, în Hamilton

VIORICA

mutată recent din Toronto

Sunați la tel.

575 1328

CĂUTĂM

Traducator cu experiență literară ROMÂNĂ-ENGLEZĂ

Tel: (815) 741 3752

Domnișoara Kogălniceanu

Se împlinesc în toamna aceasta 15 ani dela moartea Domnișoarei Kogălniceanu, descendenta directă a marelui nostru bărbat de stat.

Locuia la Sinaia, pe strada Ioan Alexandru Cuza, nr. 5 In prelungire, la mică distanță de numărul 5, strada ia numele de Mihail Kogălniceanu, stradă pe care treceam zilnic spre casă.

Pe actul de deces, eliberat de Consiliul Popular al orașului Sinaia, medicul preciza cauza decesului: "Moarte prin inaniție".

Domnișoara Kogălniceanu, în vârstă de 72 de ani la data decesului, era deținătoarea a 3 licențe, dintre care una dela universitatea din Padova. Realiza un venit zilnic de 5 lei, din traducerile pe care le făcea pentru Academia Română.

Casa în care locuia îi fusese naționalizată, îngăduindu-i-se spre folosință o cămăruță. In întreg imobilul se introdusese încălzirea cu gaze, mai puțin cămăruța folosită de Domnișoara Kogălniceanu. In toiul iernii, era văzută întorcându-se din pădure, cu o mică sarcină de vreascuri, spre a se încălzi.

O făptură firavă, aproape o umbră, de o mare gingășie și delicatețe, gata oricând să ajute pe cei care i se adresau.

Iubită de sinăeni, nu accepta sprijinul material oferit de cunoștințe sau prieteni, dintr'un sentiment de adâncă demnitate.

In epoca numită de profanatorii istoriei și neamului nostru, cea a "anilor lumină" în epoca proclamată a acelorași "de aur", în regimul patronat de Ceaușescu, care se revendică istoric ca descendent politic al marilor noștri bărbați de stat, printre care și Mihail Kogălniceanu, descendenta directă a acestuia, moare de inaniție.

Orice comentariu îl socotesc inutil, cazul Domnișoarei Kogălniceanu constituind un sumbru avertisment, ce nu se poate înscrie în categoria "faptului divers" sau "izolat". Un avertisment provocator și cinic, adresat unui întreg popor, de către un regim politic impus, care s'a demonstrat de-a lungul celor 45 de ani de existență, dar cu deosebire în ultimii 25, înscriși sub zodia lui Ceaușescu, străin și dușmănos valorilor și idealurilor românești.

Livia S. MUSCULIU

ANUNȚ

Ziarul "Cuvântul Românesc" împreună cu Institutul Român de Cercetări Istorice din California, au luat inițiativa de a redacta un studiu istoric, politic, economic, cultural, social și etnografic, despre "Cadrilater", regiune cuprinzând cele două județe, Durostor și Caliacra, din Sudul Dobrogei.

In vederea completării documentației noastre, rugăm pe toți Românii care dispun de acte, cărți sau orice alte documente despre "Cadrilater", să ni le împrumute, sau să ne trimită fotocopii de pe acestea, spre a ne ajuta să facem un studiu cât mai complet despre această regiune românească, cedată Bulgariei în August 1940 de către Regele Carol al II-lea, în același an cu cedarea Basarabiei și Ardealului de Nord.

Rugăm a trimite documentațiile la adresa ziarului "Cuvântul Românesc":

P.O. Box 4217 Station D.
Hamilton- Ontario
CANADA, L8V 4L6

Vă mulțumim.

Redacția Ziarului

Ne scriu cititorii

*HANAU, GERMANIA DE VEST - Cunoscută fiind obiectivitatea CUVANTULUI ROMANESC, la care colaborez de 12 ani, am deplina convingere că veți tipări aceste rânduri. Publicația la care mă simt onorat că îi sunt colaborator, devenită - deși "tânără", cu tradiție, oferă un exemplu de presă liberă, necunoscând cenzurarea unor părți din textele publicabile. Astfel am fost tipăriți: național-liberali, național-țărăniști, legionari, toți anticomuniști dar completând o largă paletă politică, în absența unor socialiști, care, oricum, au cam lipsit și în țară, în afara afirmării cu remorcă a Partidului Comunist.

In numărul jubiliar ce l-ați editat la 10 ani după prima apariție, m'am definit ca un liberal-conservator. Noțiunea a apărut câtorva care nu au studiat politica Doamnei Thatcher, a lui Ronald Regan și George Herbert Walker Bush, ca ostentativă. Mai vinovați de platitudine au apărut cei care după ce au semnat în CUVANTUL ROMANESC m'au acuzat că rămânându-i și cititor și gazetar la orele mele, colaborez la o publicație de dreapta, uitând că Ion-Oni Brătianu și-a trimis din țară gândurile sale tocmai la CUVANTUL ROMANESC și că dacă de peste patru decenii asupra patriei noastre s'a abătut teroarea, sărăcia și dezastrul, se datorește stângii, și nu dreptei, ce oricum este mai dreaptă decât stânga.

Colaborator, dar mai ales cititor al ROMANESCULUI CUVANT, urmăresc și textele de ținută semnate de Domnul Ion Halmaghi, pe care nu am avut cinstea să-l cunosc personal. Am citit deci si articolul Domniei Sale din numărul pe Noembrie 1989, cuprinzând "Insemnări pe marginea cărții lui D.Bacu despre Pitești". Domnia Sa se referă și la Tineretul Național-Liberal, la activitatea acestuia dela finele anilor 40. Am impresia că Domnul Halmaghi nu cunoaște alte aspecte ale activității acestui tineret și pentru întregirea imaginii ce și-o fac cititorii, cred necesare câteva precizări:

- Am făcut parte din Tineretul Național-Liberal, în cadrul partidului preziдat de Dinu Brătianu. Am condus organizația național-liberală a Liceului Spiru Haret, care cuprindea marea majoritate a elevilor din cursul superior, am fost membru al Comitetului Central al Tineretului Universitar Național -Liberal și secretar al Circumscripției de Tineret (Sectorul I Galben) condusă de Vintilică Brătianu, am fost vicepreședinte al Organizației Elevilor Național-Liberali.

Am fost un apropiat al marii familii Brătianu. Inainte de a părăsi țara, cu Ion-Oni și Dan-Gheorghe Brătianu, fii ai lui Dinu Brătianu, am ținut în toamna anului 1976, să fac un pelerinaj la Florica, la leagănul și cripta Brătienilor.

- Domnul Halmaghi se referă doar la activitatea lui Fărcășanu (Mihail). Cel care ne-a fost președinte al întregului tineret a fost un mare om, politic și ca literat. Dar Domnul Halmaghi nu cunoaște alte aspecte ale activității noastre, a tinerilor național-liberali din acei ani.

- Vintilică Brătianu, fiul lui Vintilă, intrat în acțiuni subversive și condamnat în lipsă, a trebuit să fugă din țară în anul 1946. Dan Brătianu a făcut mulți ani de închisoare iar Oni Brătianu, după închisoare a continuat să protesteze împotriva regimului, trimitând peste hotare scrisori ce au fost publicate în CUVANTUL ROMANESC și transmise de către Europa Liberă și B.B.C. Cei trei Brătieni la care mă refer erau printre tinerii anilor 40.

- La marea demonstrație din 8 Noembrie 1945 - ziua Regelui Mihai - Tineretul Național Liberal a avut o considerabilă contribuție. Mă rezum la a cita câteva nume ale câtorva pe atunci tineri național-liberali, fie astăzi în lumea liberă, fie în cea a drepților, omițând la modul firesc, pe cei care îndură frigul și foamea în țară. Evoc pe Radu Câmpeanu, fost președinte al Tineretului Universitar Național-Liberal, mulți ani detinut politic, pe alți detinuti politici, astăzi decedati: Florin Bolțeanu (Seful propagandei Tineretului Universitar), Toma Capeanu (cu care am fost codeținut în 1952 la Ghencea), pe Gică Dobrescu, mort în chinuri în detenție, pe Laura Riga-Săulescu secretară a Președintelui Dinu Brătianu și mulți ani deținută politică, pe Radu Săvulescu și Dinu Dumitrescu, fosti deținuți politicii, pe Costică Pistol, fără a uita pe alții a căror înșiruire ar lua mult spațiu, deși ar merita-o.

- La finele anilor 40, deci exact perioada la care în mod special se referă Domnul Halmaghi, mai mulți tineri național-liberali ai vremii am inițiat înființarea unor cercuri de întâlnire și studii clandestine la care au participat atât membri ai Partidului Național-Liberal cât și alții care în acei ani și în acel mod, au aderat în clandestinitate. Concomitent, duceam în facultăți o activitate de opoziție fără nici un fel de echivoc, ceea ce ne-a atras multora dintre noi exmatricularea din unviersitățile statului ce devenise Republica Populară Română, rămânând celebre plenarele studențești dela Facultatea de Drept din București în 1949 și 1950, când securiști, activiști și oportuniști ne-au exmatriculat, noi tinerii liberali ai vremii constituind majoritatea celor ce după excludere aveam să luăm sau să reluăm detenția politică.

Cred, Stimate Domnule Director, că aceste rânduri completează atât informarea Domnului Halmaghi, căruia ca cititor îi acord o înaltă prețuire, cât și celor care urmărind CUVANTUL ROMANESC, vor afla, astfel, fapte trecute ce trebue ca prin prezent să le lăsăm viitorului.

Al Dumneavoastră cu stimă românească

Constantin Mareș

*VANCOUVER, CANADA- Evenimentele de săptămâna trecută din Germania de Est ne-au impresionat. Am văzut la televizor minunea secolului: "Zidul Berlinului" dărâmat, cu alte cuvinte speranța unei unificări a Germaniei. Desigur în acele momente de fericire pentru Germani, ne-am gândit la România: pe când o vom vedea liberă?

După cum ați văzut cu toții, și în Polonia, și Ungaria și Germania, lumea s'a adunat la biserică și s'au rugat împreună cu preoții să capete tăria de luptă. Vă rugăm, să vorbiți cu șefii bisericilor noastre, cu preoții de aici din exil, să oficieze slujbe speciale să ne rugăm pentru poporul nostru, să ne rugăm Domnului să rezolve problema țării noastre, liberalizarea ei. Dar mai important este să aruncăm peste bord orice ură, pizmă, gelozie și să facem loc dragostei, credinței și curajului, pe care răul nu le poate învinge.

Elena CONSTANTIN

*GERMANIA DE VEST - In ziua de 10 Noembrie a.c., a avut loc la "Oberlandsgericht" din Dusseldorf, cam.01, judecarea procesului intentat contra lui Augustin Olaru, fost cetățean român, acuzat de a fi lucrat pentru D.I.E. (serv. de spionaj român). Inculpatul a sosit în R.F.G. în anul 1976 și a obținut cetățenia germană în 1984 lucrând ca maseur la Geriaterkrankenhaus din Dusseldorf.

După obținerea cetățeniei RFG, susnumitul a întreprins mai multe călătorii în România spre a-și vizita fiica Veronica, rămasă în țară și pe care desigur că ar fi dorit să o aducă alături de el, de soția sa si de cea de a doua fiică, ce locuiau cu el în Dusseldorf. Cu ocazia uneia din aceste călătorii, în anul 1987, conform actelor aflate la dosar, inculpatul a fost contactat de D.I.E. prin intermediul unui oarecare Dr. Popa (pseudonim), care i-a oferit perspectiva unui pașaport pentru fiica sa, în cazul că ar fi fost dispus să aducă unele servicii D.I.E. Ca urmare, A.O. a mai făcut cunoștință cu alți doi agenți numiți conspirativ "Vasile" și "Bistriceanu", care i-au dat o serie de instrucțiuni și două numere de telefon din Mediaș și București, pentru contacte de urgență, noul "recrut" căpătând în noua sa "familie" numele conspirativ de "Gusti".

In cadrul acestor angajamente luate față de DIE, inculpatul a participat la un congres al "Românilor liberi "ținut la Paris în 19-20 Iunie 1987 unde a făcut fotografii și din exces de zel, depășindu-și chiar sarcina, a cumpărat o bandă video a congresului pe care le-a dat-o ulterior șefilor săi "Vasile și "Bistriceanu Primind drept speze de cheltuieli suma de 2.000 lei (cca.16 DM)!! Tot pe aceeași linie de activitate, A.O. a mai participat la un congres românesc din Frankfurt, la manifestația în favoarea "Tărilor captive" din Bon în 1988 și la un sinod ce a avut loc în Munchen, în Nov. 1988. La toate aceste manifestații inculpatul a făcut și fotografii pe care de asemenea le-a predat acelorași "Vasile" și "Bistriceanu" cu ocazia altei călătorii făcută în țară, când pe lângă aceste le-a mai oferit 15 ziare românești ale exilului și alte fotografii făcute de el anterior la căsătoria uneia din fiicele fostului rege Mihai, ce a avut loc la Lausanne.

Pe data de 5 Februarie ac. inculpatul a fost avertizat telefonic în limbaj convențional, de către șefii săi din România, să părăsească imediat Germania fiind urmărit!! Ca atare, A.O. a plecat către România încărcat de bagaje, printre care și 5 aparate video din care unul cumpărat pentru "Bistriceanu" dela care primise $300 cu ocazia vizitei sale anterioare.(?!). In trecere prin Viena, A.O. a avut o convorbire telefonică cu soția sa de acasă, care l-a informat că i s'a făcut o perchiziție domiciliară și că i-au fost confiscate unele materiale, așa ca să se reîntoarcă imediat în Dusseldorf.

Dând urmare apelului facut de sotia sa, A.O. s'a reîntors din drum și a fost arestat la frontiera R.F.G.

După cum reiese din dosar. ca și în fața instanței de judecată, inculpatul și-a recunoscut faptele și mai ales misiunea ce a avut-o de a face spionaj în cadrul exilului românesc, printre foștii săi concetățeni, cu speranța că va putea obține un pașaport pentru aducerea fiicei sale Veronica, dar a susținut că nu și-a dat seama că în acest fel încălca legile statului german al cărui cetățean este.

Vina fiind pe deplin stabilită, cu unele circumstanțe atenuante, inculpatul Augustin Olaru a fost condamnat la un an de închisoare cu suspendare, calculându-i-se și detenția de patru luni când se aflase sub anchetă, după care fusese pus în libertate condiționată pe baza unei garanții de 10.000 DM.

In motivarea sentinței, președintele completului de judecată a menționat că activitatea inculpatului contra exilului românesc leza ptrotecția oferită și garantată acestuia de către statul german; cât în ce privește pozele făcute de inculpat pentru DIE și ziarele de exil duse șefilor săi este ușor de presupus că aceștia nu erau neapărat avizați la asemenea informații pe care desigur că aveau ei alte mijloace mai eficiente de a și le procura...! In final, președintele a mai adăugat că nu crede în eventulalitatea ca A.O. să se sustragă legilor germane fugind în România, fiindcă este lesne de presupus ce l-ar aștepta acolo...!

Intrucât condamnatul și-a recunoscut vina și a declarat ca renunță la dreptul său de recurs, sentința a rămas definitivă!

Mihai DELCESCU

REVOLUŢIE MEDICALĂ?

—— Dr. Alexandru Mircea MUNTEANU ——

Depănarea amintirilor tinereţii... Incerc să-mi amintesc şi îmi reamintesc învăţăturile părinteşti ai anilor de facultate primite dela iluştrii noştri profesori ai şcolii clujene medicale: profesorul Academician Haţieganu, profesorul Papilian, Goia, Benetato şi mulţi alţii. Mă cuprinde mereu un sentiment de pietate, respect şi de recunoştinţă faţă de înalta lor calificare profesională şi atitudine didactică, spirit de umanitate, ţinută morală şi abnegaţie. Ei au ştiut să includă "arta medicală" în sfera ştiinţei medicale, lor le datorăm - generaţiile de medici - care încă mai suntem în viaţă - totala noastră recunoştinţă pentru consolidarea prestigiului medicinii româneşti în lumea medicală. Pentrucă principiile de gândire şi de activitate ale somităţilor medicale româneşti, din ţară sau aflaţi în străinătate, erau într'o totală contradicţie cu cele ale aşa zisei "revoluţii socialiste sovietice", care propaga "ura"; şi "minciuna", partidul comunist român a introdus în ţară - deci şi în Ardeal - o schimbare radicală în medicină şi în practica medievală.

Locul corpului didactic devenit liber, prin "grija p.c.r. ului" şi efectul "comprimărilor", a fost rapid ocupat încă din anul 1948 cu elemente devenite peste noapte profesori, şefi de lucrări etc., marea lor majoritate având o pregătire profesională insuficientă, având în schimb marea calitate de membru p.c.r. (încă din primele faze ale revoluţiei). Aceştia vor justifica mai târziu înscrierea grabnică în p.c.r. ca singură posibilitate de promovare profesională, sau de ştergere a păcatului "originii sociale nesănătoase", ştiut fiind că la început p.c.r. ul primea pe orişicine.

Nu s'a procedat întocmai ca în sectoarele industriale şi agricole, unde "revoluţia salvatoare" a instalat în funcţie de directori sau preşedinţi pe cele mai slabe lichele sau nulităţi, majoritatea lor fără şcoală elementară sau chiar analfabeţi. "Tovarăşul "Mihanciu Samoilă, devenit director al unei fabrici de lângă Sibiu semna prin punere de deget! Vă asigur că acest caz nu a fost un caz izolat! Dar ce să-i faci, "aşa e revoluţiile", iar cea pretins socialistă a inversat valorile şi continuă de a le inversa întorcând lumea cu capul în jos, oferind acesteia perspectivele viitorului prezentând părţile posterioare ale proletariatului - unit cât şi resturile sale prost digerate.

Postul de director al Spitalului C.F.R. Sibiu a fost încredinţat unui oficiant sanitar! Iată doar un exemplu!

Examenele de sfârşit de an la Institutul Medico-Farmaceutic" (noua denumire a Facultăţii de Medicină comasată cu ce a fostei Facultăţi de Farmacie) au devenit - în prima fază a revoluţiei medicale - numere reuşite de circ. Imi amintesc cum la examenul de histologie, profesorul Crişan - încă de neînlocuit de partid, dar ostil acestuia- un student a fost trecut cu adnotaţia din carnetul de note: "trecut la intervenţia M.A.I. ului. Mai târziu "colegul" a devenit director de spital şi comunist înfocat. Un alt coleg a apărut în salopetă de brigadier însoţit de doi muncitori în sala de examinare, zicând pe un ton revoluţionar: "vin de pe şantier, eu construiesc comunismul, dumneata ce faci? Paridul îţi ordonă încă odată să mă treceţi"! A primit nota 6 (minimă de trecere) cu înjurătura meritată, urmată de consecinţe grave pentru profesor. Mai târziu colegul a ajuns o personalitate nereuşită a unei ortopedii tragice şi vicepreşedinte de oraş, deşi avea o origine nesănătoasă (fiu de chiabur). Iată că "a mers şi aşa". Sau: "băeţii se descurcă"!

Evit a mă extinde cu numeroase exemple de tristă amintire ale noii elite didactice şi mai ales ale "mediului de tip nou". Dar nu pot omite introducerea unui nou sistem de medicină cu sacrificarea somităţilor medicale şi a studenţimii renitente, după eşecurile cunoscute ale revoluţiei în Rusia! în materie medicală. Corpul didactic universitar şi studenţimea nu au putut accepta dela început ideea unei revoluţii medicale, fapt concretizat în Ardeal prin vestitele greve studenţeşti dela Cluj din anul 1947 şi care au durat peste 3 luni, fiind conduse spiritual de majoritatea profesorilor ai Facultăţii de Medicină. Greva a fost spartă de către mici grupuri studenţeşti - "spărgători de grevă", majoritatea constituindu-o elementele slab pregătite şi care fiind restanţieri, obţineau din oficiu note de trecere. Mulţi dintre aceştia au devenit ulterior informatori în furnizarea materialului studenţesc, care în mare parte a ajuns în "camera 14 Piteşti" la cheremul bestialităţilor lui Turcanu şi al grupului său.

Nici profesorii noştri nu au avut o soartă mai bună, mulţi au fost arestaţi, maltrataţi sau în celmai bun caz pensionaţi-fără pensie, trăind adeseori din mila foştilor pacienţi: prof. Haţieganu, Buzoianu, Stoichită, Iuliu Moldovan şi alţii. Elocvent a fost cazul profesorului Teposu care refuzând ordinul p.c.r. ului de a lua locul profesorului de chirurgie Pop a preferat să se sinucidă.

Noua protipendadă profesorală a introdus imediat după instalare o metodă "materialsită": corupţia la examene, începând cu cea dela examenul de admitere (prin primirea de sume fabuloase care variau între 10.000 şi 30.000 lei, sau în valută forte, pe lângă mici cadouri de ţigări şi băuturi străine, alimente, relaţii amoroase) şi mergând până la examenele de sfârşit de an.

Ar fi incorect de a susţine că nu au existat şi excepţii ale corpului didactic profesoral cu "înaltă atitudine marxistă" în ceea ce priveşte cinstea şi pregătirea lor profesională.

Ceva mai târziu, revoluţia medicală a introdus la examenele de admitere metoda selecţiei celor cu "origine sănătoasă", în defavoarea candidaţilor cu "origine bolnavă", creindu-se o accesibilitate de 85-90% pentru cei dintâi, deoarece se considera că numai aceştia posedau în sângele lor calităţile necesare aplicării medicinii de tip nou, revoluţionar! Văd din păcate o asemănare a acestei selecţii, cu teoriile "rasei pure" ale lui Hitler adoptate la teoria "clasei proletare pure". Astfel au fost preferate progeniturile celor cărora prin incapacitatea lor au rămas în coada societăţii, dar aveau în schimb în sângele lor germenul revoluţionar transmis prin cromozomi! Iată un exemplu de "salt cantitativ" fără "cumulări calitative", ultimele urmând de a fi completate prin introducerea orelor de "marxism" în facultăţile de medicină, deoarece o primă condiţie a unui medic bun o constituie baza politică marxistă. El nu va mai fi "domnul Doctor", ci se va chema "tovarăşul medic" şi va trebui să accepte fără echivoc sau logică toate inepţiile şi marile absurdităţi ale marxismului şi ale comunismului, dintre care şi teoria "luptei de clasă", deşi el însuşi urma să devină ca viitor intelectual o victimă a acesteia, cu un salariu de mizerie, aidoma unei spălătorese.

Au existat şi există, însă şi salarii substanţiale retribuite medicilor cu funcţii de răspundere, directori de spitale, de secţii judeţene sau raionale, etc., în funcţie de activităţile lor politice revoluţionare, apartenenţă politică (membru p.c.r.) dar mai ales în măsura respectării angajamentelor luate de aceştia faţă de partid sau securitate. Acestora li se acceptă diferite abuzuri ca: nedreaptă luare, luare de mită, de cadouri, etc., fapte care pentru un medic "nemembru p.c.r." prezentau acte delicte, sau motiv de recrutare ca informator al securităţii, în schimbul netrimiterii acestora în faţa instanţelor judecătoreşti Treptat şi în general această categorie a medicilor şefi sau directori a început să facă parte integrantă cu massa protipendadei comuniste, cu care au intrat într'o relaţie de reciprocitate, ginecologii având trecere de prim rang, urmaţi de membrii comisiilor de pensionare (adesea prematură), etc din motive uşor de înţeles... Ilegalităţile comise din motive de interese reciproce, şi abuzurile au cimentat acest conglomerat care a dus adesea la realizarea intereselor comune de centralizare a puterii de vârf, mergând până la nivel de judeţ sau de stat. La un moment dat soarta Judeţului Sibiu era hotărîtă de: prim secretarul de partid, de şeful securităţii şi de medicul şef al judeţului. Ferească Dumnezeu să fi intrat vreun medic sau cetăţean oarecare în disgraţiile vreunuia dintre aceştia. Când a căzut unul, au urmat şi ceilalţi doi...

Apogeul deservirii şi supunerii l-au atins însă medicii angajaţi ai M.A.I. ului, în special cei ai securităţii. Ei purtau cu mândrie uniforma kaki cu lampas albastru subţire la pantaloni şi nu rareori erau recrutaţi din rândul minorităţilor pretins persecutate de regimurile trecutului?! Ei, au devenit "medici ai imposibilului", asemănători cu medicii experienţelor pe oameni ai lui Hitler. Aceştia - de obicei cu slabă pregătire profesională - erau angajaţi fără concurs, cum prevedeau legile sanitare, dar semnau în schimb un contract de colaborare nelimitată în toate direcţile cu securitatea, devenind părtaşi la toate atrocităţile comise împotriva deţinuţilor politici, excelând prin neacordarea asistenţei medicale a acestora în caz de îmbolnăvire şi mai ales în stările grave ivite în urma torturilor organelor de anchetă a securităţii. Adesea dozau posibilităţile de tortură şi limitau graniţa acestora, deţinutul nu avea voie să moară până nu i se storceau toate semnăturile declaraţiilor luate cu forţa şi tortura "cuvenită" - iar în caz de deces falsificau cauza morţii nenaturale într'una "naturală"!

In timpul anchetelor, medicii M.A.I. ului contribuiau la mizeria condiţiilor de viaţă prin aport alimentar total insuficient, igienă corporală total redusă, lipsă de aer şi lumină, inversarea somnului (cofeină seara şi brom ziua) în scopul nevrotizării şi voinţei de luptă sau a rezistenţei deţinutului în perioada anchetei. In cazuri de îmbolnăviri care nu se datorau torturilor se aplica un tratament mai mult formal, după înscrieri repetate şi disperate ale bolnavului deţinut. Doctorul Cahane a fost un astfel de exemplu în perioada anchetei mele din beciurile direcţiei generale ale securităţii din URANUS. Aceşti medici s'au făcut vinovaţi de complicitate la crimele împtoriva umanităţii executate de organele de anchetă ale M.A.I. ului, săvârtşite în special în perioada anchetelor, de către securitate.

Ar fi de neiertat dacă am trage o concluzie falsă în legătură cu atitudinea generală a majorităţii medicale şi a cadrelor sanitare medii privitoare la achitarea obligaţiunilor care le reveneau în materie de asistenţă medicală. Marea majoritate a acestora au rămas fideli jurământului lui Hipocrate şi conştiinţei lor, refuzând adesea printr'un "nu" categoric sau prin motive mai mult sau mai puţin plauzibile înscrierea în partid, sau colaborarea cu securitatea. Acestora îmi permit a le adresa omagiul meu personal pentru fidelitatea şi conştiinţa lor profesională care nu au nimic comun cu bacilul "revoluţiei medicale".

Era cunoscut faptul că în special medicilor "nemembri" li se înscenau procese politice sau de drept comun, în funcţie de necesitatea creată în lagărele de muncă forţată, unde se simţea nevoia unei asistenţe medicale la faţa locului în scopul exploatării optimale a celui "mai de preţ capital: OMUL"!

Continuare în Nr. viitor

CUVANTUL COPIILOR

RUGĂCIUNE PENTRU COPIII DIN ROMÂNIA

Doamne
ai milă de copiii din România,
de mame,
de taţi
şi de bunici.

Dă-le, Doamne, mâncare,
fereşte-i de boli
şi apără-i de cel rău,
Amin.

NOUĂ AZI...

Nouă azi ne-a răsărit
Domnul Isus Hristos
Mesia Cel mult dorit
Domnul Isus Hristos.

Din Fecioară S'a Născut
Domnul Isus Hristos
Dumnezeu Om S'a făcut
Domnul Isus Hristos.

In scutece S'a 'nfăşat
Domnul Isus Hristos
şi în iesle S'a culcat
Domnul Isus Hristos.

Cum e robul S'a smerit
Domnul Isus Hristos
şi pe noi ne-a mântuit
Domnul Isus Hristos.

O BRAD FRUMOS

O, brad frumos, o, brad frumos
Cu cetina tot verde,
Tu eşti copacul credincios
Ce frunza nu şi-o pierde.
O, brad frumos, o, brad frumos
Cu cetina tot verde.

O, brad frumos, o, brad frumos
M'ndemni să fiu ca tine
Statornic, drept şi credincios
Si făcător de bine.
O, brad frumos, o, brad frumos
Mă'ndemni să fiu ca tine.

O, brad frumos, o, brad frumos
Verdeaţa ta îmi place.
Ori când te văd, mă simt duios
Si vesel iar mă face.
O, brad frumos, o, brad frumos
Verdeaţa ta îmi place.

ABECEDAR CREŞTIN

Acum vreo câţiva ani Maica Domnului s'a arătat unei fetiţe din Medjugorje, un sătuleţ din Iugoslavia. Pe atunci Elena Vasili avea 10 ani. Iată cum povesteşte Elena întâlnirea cu Maica Domnului:

Câteva zile înainte de Crăciun rula în Citluk filmul "Ben Hur". Se spunea că Iisus era menţionat în el, cum s'a născut şi cum a suferit. Filmul începea la 7 pm. Mirjana şi eu mergeam la biserică în fiecare seară pentrucă Maica Domnului a cerut aceasta dela noi, iar după Liturghie urma rozariul şi rugăciunile. Din cauza aceasta tata mi-a spus că nu pot să văd filmul. Din acest motiv eram foarte supărată.

Atunci Maica Domnului mi-a zis: "Nu fii supărată. De Crăciun o să-ţi arăt cum s'a născut Iisus." (In acele zile de Crăciun un înger mi-a apărut ca şi anul trecut.) Iată cum a decurs vedenia: Văd un înger. Apoi dispare şi văd întuneric. In acel întuneric văd pe Sf. Iosif. El ţine un baston în mâinile lui. In acel loc este multă iarbă, pietre pe drum şi puţine case împrejur. Maria este pe măgar. Se pare că plânge, dar nu. E tristă. Ea spune, "aş fi bucuroasă dacă cineva ne-ar primi peste noapte pentrucă sunt obosită." Iosif spune, "iată casele. Vom întreba." Si ei bat la uşi. Maria stă în faţa casei. Iosif ciocăneşte la uşă. Oamenii deschid uşa şi când văd pe Iosif şi pe Maria o închid. Asta se repetă de două, sau trei ori. Când pornesc spre alte case luminile se sting înlăuntru. Ei sunt supăraţi. Iosif spune: "Acolo, acolo-i o casă veche; desigur nimeni nu doarme în ea. Desigur că-i părăsită." Si ei merg acolo. Inlăuntru e un măgar. Pun măgarul lor lângă iesle. Iosif strânge surcele şi fac focul. El pune nişte fân pe el şi focul îl arde într'o clipită. Aşa că Maria e încălzită mai mult de măgar. Maria plânge şi este foarte întristată. Iosif aţâţă focul. Deodată văd pe Iisus în faţa Mariei. Zâmbeşte ca şi cum ar fi de un an. E vesel şi pare că vorbeşte. Face semne cu mâinile. Iosif vine la Maria şi Maria spune: "Iosife, această zi de bucurie a venit, dar ar fi mai bine să ne rugăm, pentrucă sunt oameni care nu îngăduie ca Iisus să se nască." Aşa că ei se roagă.

Deodată văd numai o căsuţă. E luminată niţel. Si atunci, deodată, devine complet luminată ca în timpul zilei şi stelele sunt în ceruri. Văd doi îngeri deasupra staulului. Ei ţin un prapur mare şi pe el este scris: "Te mărim pe Tine, Doamne!" Deasupra e ceva ca un cor mare de îngeri. Ei cântă şi preaslăvesc pe Dumnezeu. Apoi văd păstorii. Is obosiţi, osteniţi şi vreo câţiva chiar dorm. Câţiva se plimbă. Oile şi mieii sunt cu ei. Un înger se apropie de ei şi le zice: "Păstorilor, ascultaţi vestea cea bună! Dumnezeu s'a născut! Il veţi găsi dormind în ieslea din staul. Să ştiţi că eu vă spun vouă adevărul." Deodată un cor mare de îngeri se alătură lor cântând.

Părintele MITREL

MESAJUL MAICII DOMNULUI ÎN ZIUA DE CRĂCIUN 1988 MEDJUGORE

Dragi copii,

Vă chem la pace. Trăiţi-o în inima voastră şi peste tot în jurul vostru, astfel ca totul să cunoască pace... Pacea care nu vine dela voi, ci dela Dumnezeu. Micuţilor, astăzi este o zi foarte mare. Bucuraţi-vă cu mine, preamăriţi Nasterea lui Iisus prin pacea pe care v'o dau. Pentru pace am venit ca Maică a voastră, Regină a Păcii. Astăzi vă dau binecuvântarea mea deosebită. Duceţi-o întregii creaţii aşa ca toată creaţia să cunoască pace.

Vă mulţumesc că aţi răspuns la chemarea mea.

DESPRE IISUS

Iosif avea grijă de Iisus. Tatăl lui Iisus era Dumnezeu. Ingerul Gabriel a venit şi i-a spus Sfintei Fecioare Maria că o să aibă un băiat şi numele lui o să fie Iisus.

D. Constantin, 5 ani

DE CRĂCIUN

De Crăciun Iisus s'a născut într'o iesle. Si animalele suflau ca să facă căldură. Si au venit păstorii. Si au venit craii. Si au adus aur. Si au adus smirnă şi tămâie.

Elisabeta, N., 7 ani

Crăciunul înseamnă fericire, veselie şi multe daruri. Toţi ne bucurăm şi cântăm colinde.

Marcel B. 8 ani

PAGINA "CUVANTUL COPIILOR" ESTE REDACTATA DE DOAMNA FLORICA BATU
71 VANIER DR. APT. 201, KITCHENER, ONTARIO, N2G 1J4, CANADA

O, CE VESTE...

O, ce veste minunată
In Betleem ni s'arată,
C'astăzi s'a născut
Cel făr'de'nceput
Cum au spus Prorocii

Că la Betleem Maria,
Săvârşind călătoria,
Intr'un mic locaş
Din acel oraş
Naşte pe Mesia.

Păstorii văzând în zare,
Din ceruri lumină mare,
Ei fluerau,
Ingerii cântau
Si cu toţi se bucurau.

Pe Fiul cel din vecie
Ce l-a trimis Tatăl mie,
Să se nască
Si să crească
Să ne mântuiască.

CU STEAUA...

Eram micuţ şi'mi amintesc
Cum aşteptam colind ceresc
In noaptea sfântă de Ajun
Si-apoi să vină Moş Crăciun.

In zori de zi o stea luam
Si tot sătucul colindam,
Prin case - cântecul frumos
Că s'a născut Iisus Hristos.

Curată ca un nins de stea
Zăpadă în troieni creştea.
Eram doar glas, numai priviri
De frig obrajii - trandafiri.

Cântam pân'la apusul lunii
Cum ne-au lăsat din veac străbunii
Colinde dragi şi graiul sfânt
Să se rostească pe pământ.

Cu stea din cer şi flori de măr
Colinde pline de-adevăr
Ningând etern duh românesc
Eram micuţ şi-mi amintesc...

Ion Vasile,

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 10 Nr. 64 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE

URZICA LIBERĂ

RSR OFERĂ NOI ATRACȚII TURISTICE

Se oferă două feluri de excursii: In primul fel de excursii, te urci pe partea dreaptă a vaporului și te dai jos pe partea stângă; în cel de al doilea fel de excursie, de mai lungă durată, te sui pe la coada vaporului și te dai jos prin față.

Excursiile se pot face și în sens invers: te sui la cap și te dai jos la coadă!

Dinu Mătrăgună

RĂVAȘE DE PLĂCINTĂ CU DULCEAȚĂ DE CIREȘI AMARE

de ARGUS

LA AL 14-LEA CONGRES
CEAUȘESCU REALES

Cum e "șeful" și Congresul:
Ne fac neamul de ocară;
se știa cine-i "alesul"
și-am zis "vai de biata țară".

DE-A'NDOASELEA

Fug comuniștii toți, ca șobolanii
că se scufundă'n apă, șandramaua.
doar Leana și Ceaușu bat motanii
la Marx, la Lenin, să le țină steaua...

POLITICA SOLIDARITĂȚII

Polonezii arși odată,
ca să nu mai cadă mesa,
au făcut o simbioză:
Jaruzelski și Walesa...

CENTENARUL EMINESCU

La centenarul marelui poet
limbuții pehlivani în românime
s'au risipit ca fumul de încet
și nu s'au mai văzut între mulțime.

RUȘII CER O NOUĂ
REPUBLICĂ ÎN BASARABIA

Gâgă, bietul, nici în doară
n'a gândit cu cap de mâță
că Rusnacii o să-i ceară
Republică găgăuță...

MISCĂRI ÎN GERMANIA

Au plecat de jos în sus
Germanii din Răsărit
fiindcă au descoperit
Răsăritul în... Apus...

ROMÂNII DIN ȚARĂ

Cu speranță'n viitor,
au și ei proverbul lor:
Nu e moartea cailor
după vrerea câinilor.

ÎMPRAȘTIEREA EXILULUI

Pornit să fericească mapamondul,
exilul românesc bate recordul;
avem atâția șefi și comitete
că nu-i ajung nici câteva planete.

FRATELUI MEU

De patruzeci și cinci de ani, măi Frate,
Foamea-ți fu pusă pe spate;
De-or mai trece încă zece -
Te va pupa mama rece...

Pup-i Doamne și pe ei,
Mamele lor, că-s mișei -
Mai'nainte cu cinci ani...
Tie, Frate... La Mulți ani!

Ghioagă BETEAGUL

GLUME

La școală:

- Cine știe numele poetului care a scris "Scrisoarea a III-a"?

Bulă ridică mâna:

- Poetul Mircea Dinescu.

★

Tot la aceeași clasă, profesoara întreabă:

- Care-s țările satelite ce se conduc după principiile Marelui Conducător Stalin?

Tot Bulă răspunde:

- Cele opt țări satelite cu regim stalinist sunt patru: România și Albania.

★

Noul ministru, la luarea postului în primire, a găsit pe birou, dela predecesorul său, trei plicuri, cu explicația: In caz de necaz deschide plicurile în ordinea indicată.

La primul necaz, noul ministru a deschis plicul numărul 1 și a citit primul sfat:

"Dă vina pe fosta conducere".

La al doilea necaz, al doilea sfat:

"Anunță o reorganizare generală, pe baza instrucțiunii primite dela Marele Conducător".

Dar nici reorganizarea nu l-a scăpat de necazuri, asa că omul a deschis și ultimul plic, cu ultimul sfat:

"Scrie și tu trei scrisori!"

★

O familie avea un papagal care asculta discuțiile din casă: e mizerie, n'avem ce mânca, de-ar muri mai repede Ceaușescu, de ce nu vin Americanii, etc.

De câte ori auzea vorbindu-se despre Ceaușescu, papagalul începea să-și dea și el părerea:

"Să moară Ceaușescu, să vină Americanii", etc.

Securitatea a auzit despre papagal și proprietarul papagalului a auzit ce auzise securitatea. Singura lui salvare era papagalul preotului din sat, care semăna leit cu papagalul lui.

S'a dus omul repede la popă, i-a explicat situația și preotul a acceptat schimbul.

Seara, vin agenții în inspecție, văd papagalul și încep să vorbească despre Ceaușescu, dar papagalul nici nu-i bagă în seamă. Până la urmă, înfuriat, un securist strigă: "Zii mă, papagalule, să moară Ceaușescu și să vină Americanii!"

De data asta, papagalul le răspunde: "Dă, Doamne".

★

Un bolnav se duce la doctor și-i spune amarul: sufăr din cauza regimului.

Doctorul îl iscodește ca să afle ce boală are pentru a-i prescrie un nou regim alimentar.

- Ești diabetic? Ai colesterol? Ai tensiunea mărită? De ce regim te plângi că nu-ți priește?

- De regimul lui Ceaușescu!

★

Un inculpat explică judecătorului:

- Am fost arestat pentru credință.

- Minți, îi răspunde judecătorul, la dosar scrie c'ai fost arestat pentruc'ai vrut să treci granița.

- Păi, asta este D-le Judecător! Ei m'au arestat pentrucă eu am avut credința c'am să pot trece granița.

★

La o întrunire, un cetățean aruncă un boț de brânză și-l lovește'n față pe 'Fiul Iubit'.

Doctorul, care se află permanent în anturajul Conducătorului, îl întreabă îngrijorat:

- Vă doare?

- Nu mă doare, dar mă întreb de unde o are?

★

Ceaușescu a desenat harta lumii pentru viitorul mileniu: vor fi trei mari puteri: Estul, Vestul și RSR-Buricul.

★

A plecat din Scornicești
Ca să facă ghete.
Si-a ajuns la București,
Ca să dea decrete!

★

O chimistă'nfumurată,
Ce se crede că-i savantă,
Din formulă-a făcut apă
C'avea diplomă furată.
Cel ce nu vru s'o iscălească,
A murit subit acasă.

★

Spuneți cu toți cine este:
Pe copii îi flămânzește;
Cine-i dușman la țarani,
Si-i lasă ca pe orfani -
Că le distruge căminul,
Le ia morții, cimitirul...

Rățoiul exilat

ANUL XVI OUL Nr. 74

File din Istoria Europei de Răsărit: NICOLAE CEAUȘESCU

Dona RĂȚOIUL

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

DE-A CUI PARTE E PATRIARHIA?

"Service Orthodoxe de Presse" din Paris, (Septembre-Octombre 1989) transmite din Bucureşti:

"Numeroase agresiuni contra preoţilor" documentând cu cazuri precise confirmate de "Liga pentru Apărarea Drepturile Omului".

Am scris despre huliganii securităţi deghizaţi în ţigani, vagabonzi, etc. şi despre ultima victimă, părintele Constantin Galeriu, acum notăm alte agresiuni din publicatia pariziană:

Au fost bătuţi părintele Malciu, dela parohia Dichiu; părintele Gheorghe Ionescu, dela parohia Mătăsari, şi părintele Ion Marinescu dela parohiile Precupeţii Vechi şi Doamna Ghika.

Toti acești preoţi bucureşteni erau dedicaţi misiunii lor; dar a propovădui pe Hristos şi păcat mare, înseamnă "Les Nicolae".

Un purtător de cuvânt al Patriarhiei--scrie revista--întrebat despre cazul părintelui Ion Ionaşcu, de 81 de ani, bătut până la moarte, a declarat că preotul a fost o victimă a... tâlharilor!

Prea Fericitul, în loc să protesteze că se distrug satele, bisericile, preoţii sunt închişi, omoriţi, etc., ridică în slavă pe "Mult Stimatul domn Preşedinte Nicolae Ceauşescu..."

Recent a avut loc "Plenara Consiliului Naţional al Frontului Democraţiei şi Unităţii Socialiste (FDUS(. După cuvântarea Tovului Mare au urmat cuvântările tovilor mici: (Redăm din "România Liberă"--27 Octombrie--" Cuvântul Mitropolitului Nicolae Corneanu" (Fără I.P.S. N.R.).

Mitropolitul Banatului declară:

"Pentru reprezentanţii cultelor religioase care ne aflăm aici este o mare cinste să ne ştim părtaşi...la orice se întreprinde spre folosul obştesc (Dărâmarea satelor şi bisericilor N.R.)... în epoca de ctitorie...a omului nou (care omoară preoţii, N.R.), etc. Nu-s uitaţi nici clevetitorii de peste hotare care....prezintă într'o lumină falsa realităţile dela noi...." (Scriu despre foametea teroarea, întunericul şi cultul personalităţii, N.R.)

Ceauşescu distruge Biserica şi Patriarhia bate din palme!

VANDALISME TOLERATE DE MILIŢIE

Favorizaţi de întunericul de pe străzi şi de indiferenţa miliţiei, hoţii şi vagabonzii operează în stil mare. Dacă în iernile trecute se mulţumeau numai cu căciulile de astrahan ale trecătorilor mai vârstnici (la un asemenea hoţ s'au găsit nu mai puţin de treizeci de căciuli!), acum actele de violenţă, furturile şi crimele sunt foarte frecvente.

O categorie nouă de derbedei, apărută în acest an, sunt "spărgătorii de cozi". De exemplu, pentru cozile la carne, care durează până a doua zi, lumea vine pregătită cu scăunele şi merinde, precum şi cu speranţa că va apuca un pachet de carne. Dacă nu a venit carnea nici a doua zi, nu'şi pierde locul, ci se schimbă cu cineva din familie sau îl vinde cu o sută-două de lei.

In ultimul timp, însă, bande de ţigani cu neveste şi cu copii apar când apare camionul cu carne şi sparg coada cât mai în faţă, fără ca nimeni să se poată împotrivi.

TOVARĂŞUL SE TĂVĂLEŞTE

Ziarele au o singură preocupare: Să-l întindă pe tovul Nicolae pe toate paginile şi să spună cititorilor când Seful vine, pleacă sau se culcă.

"România Liberă" -- 9.10-- înserează pe prima pagină, patru articole şi toate încep cu... "Tovarăşul Nicolae Ceauşescu"... a vizitat, a strănutat, a declarat şi s'a pupat.

ÎŞI REFUZĂ "FRAŢII ÎNTRU HRISTOS"

O delegaţie a Consiliului Naţional al Bisericilor din Statele Unite a vizitat, timp de două săptămâni, Polonia şi Ungaria. Se plănuia şi o vizită în România dar, spune părintele Leonid Kiskovski--care va relua la 1 Ianuarie 1990 postul de Presedinte al Consiliului--"Biserica Ortodoxă Română nu este pregătită să primească delegaţia din Statele Unite" precizând că situaţia din România este "dificilă, încordată şi represivă" iar refuzul Patriarhiei din Bucureşti confirmă această situaţie.

2 ŞOBOLANI, 6 PICIOARE

Intre şobolanii cu 2 şi 4 picioare se dă o luptă crâncenă.

Măreţele blocuri ce împodobesc Bulevardul Victoriei, destinate de a locui acolo şobolani (cu 2 picioare, N.R.) au fost inundate de şobolanii cu 4 picioare.

Proporţia a ajuns alarmantă, s'a sunat goarna şi s'a pronit la marea bătălie de "deratizare" a noilor blocuri din jurul Palatului Presedinţial, care-s de oameni goluţe şi de şobolani plinuţe.

Acţiunea de deratizare, ridicată la rangul de mare bătălie de care atârnă victoria socialismului: "Nu este facultativă, ci constituie o obligaţie civică, conform legii 10 1982" ne informează chiar "Informaţia Bucureştiului".

A FOST "REALES" UN NEALES

Aşa cum se aştepta, congresul al 14-lea al p.c. a "reales" pe N.Ceauşescu. In zilele premergătoare congresului, în Bucureşti au fost luate măsuri excepţionale. Efective mari de securişti şi miliţieni au fost aduse din provincie în Capitală pentru a efectua controale, atât în Gara de Nord, cât şi la intrarea şoselelor în Bucureşti, cetăţenii fiind obligaţi a explica motivul vizitei în Capitală. Pe străzi s'au văzut mai multe patrule care opreau pe toţi cei ce păreau suspecţi, cerându-li-se buletinul de identitate. Teroarea a fost simţită în tot Bucureştiul. Ziarele din Bucureşti nu au publicat nimic despre evenimentele din Germania de Est, Bulgaria, Cehoslovacia.

IMPORTUL ŞI EXPORTUL ASIGURĂ FALIMENTUL

Revista "Elet es Iradalom" descriind relaţiile comerciale dintre Ungaria şi România afirmă: România importă ciocolată maghiară, margarină Rama şi conserve de cea mai bună calitate. Aceste articole intră în circuitul închis de distribuţie al bufetelor de partid sau în magazinele care vând contra valută forte. De asemenea, în 1989, 50.000 de porci au fost importaţi din Ungaria, tăiaţi în abatoarele din jurul graniţelor, inima, ficatul şi plămânii rămânând în ţară, pentru hrana populaţiei, restul ia drumul Rusiei. RSR plăteşte Ungariei în maşini Dacia, şi primeşte dela Ruşi energie şi materii prime ca să producă...maşini Dacia.

UN NOU PRODUS ALIMENTAR

Acum vreo zece ani bucureşteanul se plângea că numai carnea de pui se poate cumpăra fără coadă. Apoi puii au devenit mai mici şi se vindeau câte doi într'o pungă. Apoi câte trei. Intre timp a apărut pe piaţă "tacâmul": aripi, gât, măruntaie, capete şi picioare. Iar oamenii se plângeau că găsesc în aceeaşi pungă câte cinci capete şi opt picioare de pui, dar îl cumpărau pentru pisici. Când au dispărut puii de pe piaţă, tacâmul a început să fie căutat pentru consum uman. Dar, cu timpul, din tacâm au dispărut aripile şi măruntaiele Acum a dispărut şi tacâmul, care se spune că este foarte apreciat în URSS, de către vulpile din crescătoriile de blană, dar nu este exclus să ajungă şi acolo pentru consum uman, în cadrul "socialismului victorios".

In schimb în R.S.R. a apărut un nou produs denumit "peliţe de pui" rezultat din jupuirea puilor. Dar să nu spuneţi nimănui noutatea, ca să n'o afle vulpile sovietice!

ÎN BUCUREŞTI NU MAI SUNT CARTELE

Ca ourmare a "îmbunătăţirii" aprovizionării Capitalei s'au desfiinţat cartelele! Carnea şi mezelurile, se obţin maximum 200 de grame--şi trebue să prezinţi buletinul de identitate. Raţia la ouă: cinci pe lună. Carnea, mezelurile, ouăle sunt fără cartelă dar, coincidenţă, alimentarele n'au carne, mezeluri şi ouă! Odată cu "îmbunătăţirile", s'a îmbunătăţit şi coada: e mai lungă, şi mai solidă.

BUCUREŞTIUL DE ASTĂ DATĂ

Sub titlul "Când spiritul gospodăresc lipseşte pe unele santiere de construcţii" ziarul "Rom Lib" (3.9.89), constată că "urbanizarea" Bucureştiului şchioapătă, că se lucrează brambura: "...la vălmăşagul de rame de oţel-beton, la depozitarea necorespunzătoare a planşeelor, la existenţa a zeci de parapeţi în balcoane, neprevăzuţi în proiectul noilor blocuri, demonstra că situaţia pe care o întâlneam nu era accidentală".

O sursă suplimentară de cheltuieli şi manoperă : depozitarea necorespunzătoare a faţadelor finisate în „fabricile de case"

Dincolo de panourile ce îngrădesc şantierul se intilnesc, la tot pasul, dovezi privind lipsa spiritului gospodăresc

Cele două reactoare CANDU care trebuiau să fie puse în funcţiune în 1987, aşteaptă şi acuma să fie puse în funcţiune. Intârzierea se datoreşte slabei calităţi a lucrărilor de construcţie şi lipsei de valută. Accidentul dela Cernobil a silit pe constructori să-şi modifice planurile întocmite după sfaturile Marelui Arhitect.

***

Ceauşescu şi-a reînceput vizitele prin complexele agro-alimentare. Aceleaşi scene ca acum câtiva ani: rafturile pline, oamenii zâmbind şi Ceauşescu pipăind pătlăgele...dar odată cu plecarea Sefului pleacă şi alimentele.

***

Nu poţi cumpăra, dela tutungerie, mai mult decât o cutie de chibrituri.

***

"Primim doar 300 grame de pâine pe zi şi 500 grame de carne pe lună" a declarat un German din Sibiu cotidianului finlandez "Helsingin Sanomat".

***

In cadrul "Alimentaţiei ştiinţifice" s'a "descoperit" că uleiul de rapiţă e mai "sănătos" decât cel de soia, iar melasa e mai dulce şi mai atrăgătoare decât zahărul rafinat.

***

Buteliile de gaz care-ţi asigură prepararea hranei şi încălzitul mâinilor, se vând la negru cu 4000 lei.

***

Suntem la începutul iernii: au dispărut aproape siropul de tuse şi pastilele care calmează bronşitele.

***

Mierea de albine, care acum 3 ani costa 36 lei kg, a ajuns acum 100 lei.

***

Alături de conservele româneşti (Majoritatea cu dată expirată, N.R.) au apărut conserve din Coreea cu felii de raci.

***

O bicicletă, Pegas, costă 800-1500 lei. O bicicletă de cursă dela 1500-2500 Unele's importate, altele fabricate la Zărneşti.

***

"In Cotroceni--scrie Emil Munteanu în "Rom. Lib" 7.10--am găsit, însă, ceea ce n'am întâlnit în nici o piaţă: (din Bucureşti) pătrunjel verde, proaspăt? O Capitală, o piaţă şi un pătrunjel!

***

In Bucureşti mai sunt trei licee: Nicolae Bălcescu, Gheorghe Sava şi Gheorghe Lazăr unde se predă "cultura veche", ne informează un vizitator; restul sunt şcoli cu profil industrial.

***

Parcul Babeş dela Cluj în curând va fi o amintire. O bună parte a fost distrus iar din ce-a rămas, nu se ştie cât va mai rămâne.

***

Aglomerarea din trenuri, autobuze, tramvaie a dat naştere unei generaţii de "oameni noi": hoţi de buzunare, de bagaje, de tot ce ai. Bandele sunt bine organizate şi inventive.

***

Pe două coloane, în chenar, "Informaţia Bucureştiului" (7 Oct.) dă senzaţională stire: "Incăputarea cizmelor (punerea de noi căptuşeli în locul celei uzate) pe care o oferă "Arta Incălţămintei" din Bucureşti. De asemenea se va pasta vulcaniza încălţămintea de cauciuc. In trecut, am notat, despre cârpitul mănuşelor.

***

Budapesta a acordat 19.000 de permise de şedere cetăţenilor români care s'au refugiat în Ungaria. Printre ei se numără 800 de cetăţeni de origină germană şi 2500 etnici români, restul fiind etnici maghiari.

***

In Capitală numărul taxiurilor în circulaţie, este sub 400. Sunt rare dar în schimb deteriorate.

***

Când pleci în vizită poţi lua cadouri până la 500 lei. Când pleci definitiv ai voie la un bagaj în valoare maximă de 15.000 lei şi în greutate 75 de kg.

***

RSR-ul şi-a câştigat un alt titlu de faimă ceauşistă: este ţara cu cei mai mulţi "auto-stopişti";. Lipsa de transport în comun sileşte pe cetăţeni să apeleze la cei norocoşi care au maşină.

***

Cele două Someşuri, cel Mare şi cel Mic, au apele poluate, care dau un miros insuportabil. O consecinţă a scursurilor industriale de pe malurile râurilor.

***

Un raport al Departamentului de Stat American care se ocupă cu situaţia agricolă din Europa de Răsărit:

RSR afirmă că recolta de cereale în 1988 a fost de 32.6 milioane tone când în realitate a fost de 21.61 milioane tone. In 1987 RSR a spus că a produs 18 milioane tone de porumb, când, în realitate s'au produs circa 10 milioane tone. (Statisticile RSR-ului conţin două treimi adevăr! N.R.)

*După 12 etape, Dinamo continuă să conducă în clasamentul Diviziei "A" de fotbal, dar la diferență dteoretică de numai un punct, ca urmare a înfrângerii suferită la Craiova, în meciul cu Universitatea. Pe locul doi și trei Steaua și U. Craciul cu Universitatea. Pe locul doi și trei se află Steaua și U. Craiova, cu câte un meci mai puțin. Craiovenii și-au consolidat poziția în clasament și se mențin ferm pe poziția a treia. De remarcat "saltul" în clasament al studenților bucureșteni care au avansat de pe locul 16 pe locul 10. Poli Timișoara a cedat lanterna roșie echipei F.C.Argeș, care manifestă în continuare o formă slabă, profilându-se încă de pe acum ca o candidată sigură la retrogradare.

REZULTATE TEHNICE

ETAPA A IX-A

Victoria	– Dinamo	1–4 (0–2)
Corvinul	– Steaua	0–4 (0–1)
Jiul	– F. C. Inter	3–0 (1–0)
S.C. Bacău	– F. C. Argeș	2–1 (0–1)
„Poli" Timișoara	– Petrolul	1–1 (0–1)
Univ. Craiova	– Flacăra	2–0 (0–0)
F.C.M. Brașov	– „U" Cluj-Napoca	4–0 (3–0)
F. C. Bihor	– F. C. Farul	3–2 (2–0)
Sp. Studențesc	– F. C. Olt	3–2 (1–1)

ETAPA A X-A

Dinamo	– F.C.M. Brașov	4–0 (1–0)
F. C. Argeș	– Victoria	0–1 (0–0)
F. C. Inter	– S.C. Bacău	3–0 (2–0)
Petrolul	– Corvinul	6–0 (4–0)
F. C. Farul	– „Poli" Tim.	3–2 (2–0)
Flacăra	– Sp. Studențesc	0–1 (0–1)
„U" Cluj-Napoca	– Univ. Craiova	1–1 (0–0)
F. C. Olt	– F.C. Bihor	2–1 (2–0)
Meciul Steaua	– Jiul	5-0 (0-0)

ETAPA A XI-A

Jiul	– Petrolul	4–0 (1–0)
S.C. Bacău	– Steaua	0–1 (0–1)
Victoria	– F.C. Inter	5–0 (1–0)
Corvinul	– „Poli" Timișoara	3–1 (2–0)
Univ. Craiova	– Dinamo	1–0 (1–0)
F.C.M. Brașov	– F.C. Argeș	1–0 (0–0)
F.C. Olt	– F.C. Farul	1–1 (1–1)
F.C. Bihor	– Flacăra	2–0 (0–0)
Sp. Studențesc	– „U" Cluj-Napoca	1–0 (0–0)

EZAPA A XII-A

Dinamo	– Sportul Stud.	3–2 (2–1)
F.C. Inter	– F.C.M. Brașov	4–1 (3–0)
Petrolul	– S.C. Bacău	3–0 (1–0)
Flacăra	– F.C. Olt	2–0 (1–0)
„Poli" Timișoara	– Jiul	4–0 (2–0)
F.C. Farul	– Corvinul	2–0 (1–0)
„U" Cluj-Napoca	– F.C. Bihor	2–1 (0–0)

Meciuri restante:

Univ. Craiova	- F.C.Bihor	4-1 (2-1)
Sportul Stud.	- F.C.Farul	0-0

Timofte șutează si înscrie în poarta Sportului Stud. (Fază din meciul Dinamo-Sportul Studențesc, 3-2)

CLASAMENTUL

1. DINAMO	12	11 0 1	40– 6	22
2. Steaua	11	9 1 1	25– 4	19
3. Univ. Craiova	11	7 3 1	20– 7	17
4. F.C. Bihor	12	7 0 5	30–20	14
5. Victoria	11	6 2 3	17–10	14
6. Petrolul	12	6 2 4	21–15	14
7. F.C. Inter	12	6 1 5	22–27	13
8. F.C.M. Brașov	12	5 2 5	13–25	12
9. F.C. Farul	12	4 4 4	17–15	12
10. Sp. Studențesc	12	5 1 6	15–15	11
11. F.C. Olt	12	3 4 5	14–16	10
12. Flacăra	12	4 1 7	13–17	9
13. Jiul	12	4 1 7	12–22	9
14. Corvinul	12	4 1 7	10–27	9
15. S.C. Bacău	12	3 2 7	13–28	8
16. „U" Cluj-Nap.	12	2 4 6	10–23	8
17. „Poli" Tim.	12	2 3 7	18–22	7
18. F.C. Argeș	11	2 0 9	7–18	4

*Dăm mai jos lista celor 24 de echipe calificate pentru Campionatul Mondial de Fotbal din Italia, ediția 1990:

EUROPA: ROMANIA, Suedia, Anglia, U.R.S.S., Austria, Olanda, R.F.Germania, Iugoslavia, Scoția, Spania, Irlanda, Belgia, Cehoslovacia și Italia (țară organizatoare, calificată direct).

ASIA: Coreea de Sud și Emiratele Arabe.

AMERICA DE SUD: Brazilia, Uruguay, Columbia și Argentina (deținătoarea titlului, calificată direct).

AFRICA: Egipt și Camerun.

CONCACAF (zona Americii de Nord, Centrale și Caraibilor): Costa Rica și S.U.A.

Sport

*In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal s'au disputat 14 etape. In seria I-a, Progresul Brăila și-a mărit la 3 puncte avansul față de rivala Oțelul Galați. Politehnica Iași a pierdut contactul cu plutonul fruntaș și va fi foarte greu să revină în lupta pentru șefia clasamentului. In seria a 2-a Rapidul se menține în frunte cu un avantaj de 2 puncte, dar, după părerea noastră, fără o rivală serioasă în lupta pentru promovare în Divizia "A". Seria a 3-a are un nou lider, pe Gloria Bistrița, care se dovedește a fi o echipă cu un atac foarte eficace și apărare bună.

CLASAMENTUL SERIA I

1. PROGR. BR.	14	10 1 3	32- 6	21
2. Oțelul	14	9 0 5	25-11	18
3. Gl. Buzău	14	8 2 4	27-14	18
4. C.S.M. Sv.	14	7 2 5	17-13	16
5. Foresta	14	8 0 6	17-22	16
6. Olimpia	14	5 5 4	17-14	15
7. C.S. Botoșani	14	6 2 6	18-16	14
8- 9. Steaua Mizil	14	6 2 6	16-17	14
Unirea Fcș.	14	6 2 6	13-14	14
10. Politehnica	14	6 2 6	19-22	14
11. Siretul	14	5 3 6	10-16	13
12. Viitorul	14	6 1 7	21-24	13
13. C.F.R. Pașc.	14	6 0 8	13-18	12
14. Aripile	14	5 2 7	13-16	12
15. Unirea Sl.	14	5 1 8	20-23	11
16. Ceahlăul	14	3 5 6	11-17	11
17. Poiana	14	4 3 7	9-22	11
18. Prahova	14	3 3 8	11-24	9

CLASAMENTUL SERIA A II-A

1. RAPID	13	10 1 2	27- 9	21
2. Pandurii	14	7 5 2	20-12	19
3. A.S. Drobeta	14	8 3 3	24-15	19
4. Unirea A.I.	14	7 2 5	26-22	16
5. Mec. Fină	14	6 3 5	31-12	15
6. I.C.I.M. Bv.	14	6 2 6	16-13	14
7. FCM Caracal	13	6 2 5	18-16	14
8. I.M.A.S.A.	14	6 2 6	21-25	14
9. Autobuzul	14	5 4 5	19-23	14
10. Chimia	14	5 3 6	19-18	13
11. Tractorul	14	6 1 7	21-20	13
12. C.S. Tirgoviște	14	4 4 6	17-22	12
13. Met. Mija	14	5 2 7	17-23	12
14. Sp. „30 Dec."	14	4 4 6	11-17	12
15. Constructorul	14	3 6 5	16-28	12
16. Min. Motru	14	6 0 8	9-20	12
17. Metalurgistul	14	4 1 9	15-27	9
18. Gaz Metan	14	4 1 9	12-17	9

CLASAMENTUL SERIA A III-A

1. GLORIA B-ȚA.	14	7 6 1	33-13	20
2. Olimpia S.M.	14	8 1 5	18-18	17
3. C.S.M. Reșița	14	7 3 4	19-14	17
4. F.C. Maramureș	14	6 4 4	19- 8	16
5. C.F.R. Tim.	14	7 2 5	19-17	16
6. A.S.A. Progr.	14	6 4 4	17-17	16
7. U.T.A.	14	7 1 6	23-24	15
8. Armătura	14	6 3 5	19-22	15
9. Strungul	14	5 4 5	15-13	14
10. Chimica	14	6 2 6	16-19	14
11. Vagonul	14	5 3 6	22-20	13
12. Met. Bocșa	14	5 2 7	15-17	12
13. Steaua C.F.R.	14	3 6 5	10-16	12
14. A.S.A. Tg. M*)	14	5 3 6	20-17	11
15. Electromureș	14	5 1 8	21-30	11
16. Mureșul	14	3 5 6	17-29	11
17. Gl. Reșița	14	4 2 8	14-17	10
18. Someșul	14	4 2 8	17-23	10

*) Echipă penalizată cu 2 puncte

CUPELE EUROPENE LA FOTBAL

P.S.V.EINDHOVEN - STEAUA BUC. 5-1 (1-1)

*Steaua București a fost eliminată din CCE la fotbal de PSV Eindhoven (Olanda) care a câștigat la scorul de 5-1 meciul retur disputat la Eindhoven. Steaua a deschis scorul prin M. Lăcătus (min.17) care reia cu capul în poarta centrarea lui Hagi. Olandezii egalează dintr'o lovitură liberă executată de Ellerman (min.28) și prima repriză se termină la egalitate. In repriza a doua Olandezii domină jocul, profită de greșelile apărării echipei Steaua și înscriu încă patru goluri prin Romario (min.47, min.49 și min.86) și Ellerman (min.65). In tur, Steaua a câștigat cu 1-0.

DINAMO BUC. - PANATHINAIKOS 6-1 (3-1)

*Dinamo București a câștigat la scor partida retur cu echipa greacă Panathinaikos, ca urmare a unui joc spectaculos de atac la care au contribuit toți jucătorii echipei. Golurile au fost marcate de Rednic (min.21), Mateuț (min.31), Samaras (min.34) (Panatinaikos), O. Sabău (min.40) din acțiune personală, Mateuț (min.48) și din nou Ovidiu Sabău (min.50), iar Klein (min.89) stabilește scorul final de 6-1, care califică echipa bucureșteană în etapa următoare a Cupei Cupelor care se va continua în primăvara anului viitor.

Formațiile echipelor: DINAMO: Stelea - Mihăescu (min.68 Meszaros), REDNIC, Andone, KLEIN - SABAU, TIMOFTE, MATEUT, LUPU - Vaișcovici (min.74 C. Zamfir), RADUCIOIU.

PANATHINAIKOS: Sarganis - Hagiatanasiou, Kalidzakis, mavridis, Kalazis - ANDONIU, Giorgamlis, Kolev (min.46 Polak), Georgakopoulos (min.46 Vlakos) - Dimopoulos, SAMARAS.

Rednic deschide scorul în partida cu Panathinaikos.

PRELIMINARIILE C.M. DE FOTBAL

ROMANIA - DANEMARCA 3-1 (2-1)

*La 15 Noembrie a.c., s'a disputat la București meciul retur de fotbal dintre echipele României și Danemarcii, meci decisiv în stabilirea echipei participante la Campionatul Mondial din Italia, ediția 1990. Danezii aveau și varianța meciului egal, iar Românii numai pe cea a victoriei. Partida urmărită cu "sufletul la gură" de iubitorii fotbalului din România a debutat cu un gol al Danezilor, înscris în min.6 de Povlsen. Meritul echipei române este că nu s'a descurajat, a atacat dezlănțuit și a reușit să egaleze prin Balint (min.25) care reia în poartă o pasă a lui Lăcătuș. In min.38 Sabău ridică scorul la 2-0, iar Balint (min.61) stabilește scorul final de 3-0. Hagi este eliminat de pe teren (min 62) pentru un fault de joc. Spre sfârșit Danezii atacă periculos, iar Românii întăresc apărarea prin două schimbări inspirate. S'a evidențiat întreaga echipă română, cu un plus pentru Ovidiu Sabău, cel mai bun de pe teren, Gică Popescu și Gh.Hagi. Ca urmare a acestei victorii România ocupă primul loc în grupa I-a preliminară cu 9 pcte. și s'a calificat pentru Campionatul Mondial, care se va desputa în vara anului 1990 în Italia. Formațiile echipelor:

ROMANIA: Lung, Petrescu, Andone, Iovan, Rotariu, Sabău, Popescu, Lupu, Hagi, Lăcătuș (min.73 - Mateuț), Balint (min.83 - Ungureanu).

DANEMARCA: Schmeichel, Suvebaek (min.73 -Elstrup), Olsen, I. Nielsen, K. Nielsen, Lerby, Jensen, M. Laudrup, Bartram, Povlsen, B. Laudrup.

M. Lăcătuș în luptă cu apărătorii danezi.

STIRI SPORTIVE PE SCURT

*La sfârșitul lunii Octombrie s'au disputat la Stuttgart (RFG) Campionatele Mondiale de Gimnastică la care au participat si echipele de băieți și fete ale României. Echipa României (fete) compusă din Aurelia Dobre, Daniela Silivas, Gabriela Potorac, Lăcrimioara Filip, Eugenia Popa și Cristina Bontaș a câștigat medalia de argint la concursul pe echipe. In concursul pe aparate, Daniela Silivaș a câștigat trei medalii de aur - paralele, sol și bârnă; Cristina Bontas o medalie de argint la sărituri și o medalie de bronz la sol, iar Gabriela Potorac o medalie de bronz la bârnă.

Daniela Silivaș

TRIPLĂ CAMPIOANĂ MONDIALĂ LA GIMNASTICĂ

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

A CĂZUT ȘI FORTĂREAȚA STALINISTĂ DIN PRAGA

Si în Cehoslovacia, fortăreața stalinistă, a început să fie asediată cu curaj de manifestanți. Astfel, Vineri 17 Noembrie 50.000 de demonstranți adunați în piața centrală din Praga, au cerut alegeri libere și înlăturarea dela putere a lui Milos Jakes liderul Partidului Comunist. Autoritățile au intervenit după cinci ore, cu trupe de parașutiști și câini, maltratând mulțimea. Au fost utilizate și gaze lacrimogene. Unii manifestanți au fost grav răniți, iar un student a fost bătut mortal. O sută de inși au fost arestați.

A doua zi, 30.000 de demonstranți s'au adunat din nou pentru a protesta împotriva brutalităților comise cu o zi înainte, când au fost maltratați și corespondenți de presă străini.

Luni 20 Noembrie, o mulțime imensă de 200.000 de manifestanți au umplut piața Wenceslav, cerând libertate și încetarea guvernării cu un singur partid. Manifestații asemănătoare au avut loc în Bratislava, Brno și Liberc.

Intre timp a fost creat Forul Civic, un grup al cărui nucleu este format din studenți și dizidenți și care a cerut demiterea a șase din membrii Biroului Politic, responsabili pentru invazia Cehoslovaciei din 1968. Au urmat demonstrații zilnice la care au luat parte peste un sfert de milion de oameni, umplând literalmente marea piață Wenceslav din centrul capitalei. Si-a făcut intrarea triumfală în Praga și Alexander Dubcek, părintele "primăverii dela Praga", reformă care a fost zdrobită cu 21 de ani în urmă, la ordinul lui Brejnev, de trupe ale Pactului dela Varșovia. El s'a adresat unei mulțimi entuziaste spunând: "Sunt fericit că mă aflu din nou în mijlocul vostru. Dau noiii voastre cauze votul meu".

Vineri 24 Noembrie, în timp ce sutele de mii de manifestanți continuau să umple centrul capitalei, s'a ținut o ședință maraton a Comitetului Central, care a ținut 16 ore. Cinci membri ai Biroului Politic în frunte cu șeful partidului Milos Jakes și-au dat sau au fost forțați să-și dea demisia. Noul lider al Partidului Comunist fiind ales Karel Urbanek, în vârstă de 48 de ani. El face parte și din noul prezidium de nouă membri.

Vestea schimbării conducerii de partid a fost anunțată în timpul nopții la radio și la televiziune, provocând un entuziasm de nedescris în rândurile demonstranților masați în piața Wenceslav. Imbrățișări și șampanie ca la Berlin...

"Nimeni nu ne-a dat acest lucru ca pe un dar de Crăciun. A trebuit să-l obținemi singuri. Acum putem să ne respectăm pe noi înșine, a spus Michael Korack, unul din cunoscuții dizidenți.

O SPĂRTURĂ DECISIVĂ ÎN CORTINA DE FIER

Când nimeni nu se aștepta, Joi 9 Noembrie la ora 12 noaptea, s'a produs o spărtură decisivă în "Cortina de Fier". Zidul dela Berlin ridicat cu 28 de ani înainte și care simboliza atât de bine această cortină, a încetat să mai fie bariera unei închisori lângă care și-au pierdut viața mai mult de 200 de Est-Germani care au încercat să-l escaladeze pentru a trece în lumea libera.

Care au fost evenimentele care au dus la această neașteptată schimbare? Luni 6 Noembrie, sute de mii de demonstranți au continuat să manifesteze în opt orașe cerând alegeri libere și înlăturarea restricțiilor de călătorie. Marți 7 Noembire guvernul condus de Willi Stoph își dă dimisia. Miercuri 8 Noembrie, Krenz cere Biroului Politic să demisioneze și formează unul nou compus numai din 11 membri față de 21 cât avea cel vechi. Cu această ocazie sunt înlăturați 10 din componenții cu vederi rigide printre care și Honecker. Hans Modrow, seful partidului din Dresda, este numit prim-ministru al noului guvern.

Joi 9 Noembrie Gunter Schabowski șeful partidului din Berlin și membru marcant al Biroului Politic, a anuntat în mod neașteptat că începând cu miezul nopții Est-Germanii vor fi liberi să treacă frontiera în orice punct inclusiv punctele de trecere ale zidului din Berlin.

La ora 12 noaptea mii de Est-Berlinezi au început trecerea dincolo de zid, prin punctele de trecere oficiale sau chiar escaladând zidul ajutați și îmbrățișați de Vest-Berlinezi. A fost o noapte de neuitat care a avut probabil ceva din entuziasmul căderii Bastiliei. Sute de oameni, cântau și dansau lângă zid sau chiar pe zid. Lacrimi de bucurie, îmbrățișări, sticle de șampanie.

Ceea ce a urmat a fost iar de nedescris. Berlinul occidental a fost pur și simplu invadat de Berlinezii din Est. In primele 48 de ore au trecut dincolo aproape 2 milioane de cetățeni ai R.D.G.-ului. S'au format șiruri de mașini de kilometri încât circulația mașinilor era aproape blocată. Autorităților vestice le-a fost teamă că nu vor putea face față acestei masive avalanșe acum la început de iarnă.

Dar temerile nu au fost justificate. Factorul psihologic pe care s'a bazat Krenz când a jucat totul pe o carte, a avut câștig de cauză. Berlinezii din Est, au inundat magazinele și localurile, au vizitat diferite locuri, apoi s'au intors acasă. Astfel din 8 00.000 de Est-Germani care au vizitat Berlinul Occidental pe data de 12 Noembrie, numai 200 au cerut să rămână. Marea majoritate a celor interogați au spus că au fost curioși ca să vadă Vestul și să poată face acest lucru, dar țara lor este Germania de Est. 100.000 din cei plecați ilegal în ultimele săptămani, au cerut să se intoarcă acasă acum când restricțiile de călătorie au fost ridicate.

Intre timp mergând pe calea reformelor, Krenz a acordat 11 posturi în noul guvern, partidelor minoritare (Liberal-Democrații 4, Creștin-Democrații 3, Național-Democrații și Tărăniștii câte 2). De asemenea au fost demiși din Parlament Honecker și soția sa Margot, ca și fostul șef al Poliției, Erich Mielke. Primul-ministru Modrow a promis drepturi civile mai mari.

Kremlinul a fot întru totul de acord cu deschiderea Zidului. Astfel purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe sovietic Gherasimov, a calificat evenimentul ca pozitiv și ințelept.

Marile demonstrații din Germania nu s'au terminat ca cele din China printr'o baie de sânge. Trebue însă amintit că după cum a declarat Manfred Gerlach, lider al partidului Liberal Democrat, Honecker a dat ordin scris ca să se tragă în manifestanții dela Leipzig luna trecută. Egon Krenz care atunci era șeful Securității, a refuzat executarea ordinului. De asemenea se poate remarca, că noile liberalizări pe calea reformei au avut loc după vizita pe care noul lider al Germaniei de Est a făcut-o la Moscova.

VIZITA PRIMULUI MINISTRU BRIAN MULRONEY ÎN URSS

Primul-ministru al Canadei, Brian Mulroney a făcut o vizită în Uniunea Sovietică, în a treia decadă a lunii Noembrie.

După o convorbire de patru ore cu Mihail Gorbaciov a fost semnată o declarație comună. După semnare, liderul sovietic a spus ziariștilor: "Lumea se schimbă, atât în Est cât și în Vest", adăugând că în Est pasul reformelor este rapid fiindcă țările comuniste trebuie să recupereze timpul pierdut. "Avem mari lipsuri în țara noastră. Marea problemă este lipsa de timp".

Premierul canadian a declarat că este încredințat că încercarea domnului Gorbaciov de a face societatea sovietică mai democrată va avea succes.

El a semnat mai multe acorduri comerciale cu URSS.

După o ședere de trei zile în Moscova, vizita a continuat cu un popas la Kiev și unul la Leningrad. Cu ocazia vizitării capitalei Ucrainei, s'a hotărît deschiderea unui consulat canadian în Kiev pentru a facilita celor aproximativ un milion de Canadieni de origine ucrainiană, legăturile lor cu familiile din Uniunea Sovietică. A fost discutată cu autoritățile sovietice și problema Bisericii Catolice Ucrainiene cu rezultate încurajatoare.

S'A TREZIT ȘI BULGARIA

In mod neașteptat, vântul de libertate și democrație care a zguduit celelalte partide comuniste din lagărul socialist, s'a abătul și asupra Bulgariei. Todor Jivkov, care a condus destinele țării timp de 35 de ani, a fost înlăturat dela putere în urma ședinței Comitetului Central al partidului din 10 Noembrie. El a fost înlocuit cu Petar Mladenov care a deținut până atunci funcția de ministru de externe. Noul lider a fost felicitat de Mihail Gorbaciov care și-a exprimat încrederea că poporul muncitor și comuniștii bulgari își vor îndeplini sarcina de reînnoire radicală și consistentă a societății.

Prima măsură a noului lider a fost inlocuirea a 10 membri ai Comitetului Central printre care și Vladimir Jivkov, fiul fostului lider, care deținea ministerul Culturii.

In ziua următoare Marea Adunare Națională l-a ales pe Mladenov și în funcția de Președinte al țării. Acesta, adresându-se deputaților a declarat că de acum înainte Adunarea Națională și nu Partidul Comunist pe care el în conduce, va lua deciziile importante într'un stat democratic constituțional, iar țara va fi guvernată prin lege, nu prin indivizi. Noul lider a mai declarat că el este în favoarea alegerilor libere.

A doua zi 50.000 de manifestanți care au circulat în centrul capitalei și apoi s'au adunat în fața Catedralei Vasil Nevski, au cerut alegeri libere și judecarea lui Jivkov pentru corupție.

Cronica internațională

DELA YALTA LA MALTA

—George AUGUSTIN—

Evenimentele din Germania au atras atât de puternic atenția întregei lumi, încât demisia sau înlăturarea din funcții a lui Teodor Jivcov din Bulgaria, a trecut aproape neobservată. Schimbările din Bulgaria nu au mare pondere în balanța politică mondială, dar pentru Români ele sunt un indiciu că și cel mai supus stat comunist față de Rusia Sovietică, a trecut la primenire, în schimb ce la Bucuresti stăpâneste înghețul nopții polare ceaușiste.

Să revenim însă la evenimentele din Germania!

Succesiunea rapidă a acestor evenimente, dela începutul lunii Noembrie, a surprins pe toată lumea. In mai puțin de două săptămâni dela defilarea - într'o aliniere perfectă. a trupelor Germaniei de Răsărit prin fața rigidului Honecker, până la cucerirea zidului Berlinului, de tinerii germani care s'au cățărat pe toată întinderea lui, a fost străbătută o cale care apărea ca o distanță de ani lumină. Ceea ce era de necrezut de 28 de ani încoace s'a realizat ca o vraje condusă de o baghetă magică, nevăzută.

După patruzeci și cinci de ani de înfrângeri, suferință și umiliri la care a fost supus poporul german, acestea au fost primele lui zile de bucurie. Să fie de bun augur și durerosul trecut să nu se mai repete niciodată.

Zidul Berlinului a fost spart și milioane de Germani din Răsărit și din Apus, pot trece liberi și nestingheriți la frații lor de partea cealaltă, pentru care până mai ieri, o propagandă perversă îi învrăjbea la lupte fratricide. Berlinezii de Răsărit și-au lăsat orașul pustiu pentru a merge în cealaltă parte a orașului. Au fost uimiți de ce-au văzut acolo, unde au fost primiți cu flori și dragoste, au târguit și până la urmă s'au întors la casele și rostul lor, știind că această trecere poate fi făcută oricând, fără piedici. Totul a fost atât de simplu și măreț și lumea se întreba dece a fost nevoie de atâția morți și de acest zid chinezesc, rușinea veacului nostru?

Răspunsul la această întrebare nu vine acum, dar îl putem deduce. Esențialul este că o primă și puternică breșe s'a realizat în structura regimului comunist din zona sovietică a Germaniei și după ea vor urma altele. Totuși, în această situație, optimismul exagerat poate fi dăunător.

Libera circulație a Germanilor pe teritoriul întregii Germanii nu înseamnă că Germanii s'au unificat sau că în Germania, comuniștii au depus armele. In Germania de Răsărit există trupe sovietice cu mari baze de armament de toate tipurile, partidul comunist conduce încă treburile țării sub Egon Krentz, omul fidel al lui Honecker și fostul șef al securității statului. DDR se află încă în CAER și este membru de bază în pactul militar comunist al Tratatului dela Varșovia. Inaceste condiții apare firească întrebarea dacă schimbările produse în Germania sunt rezultatul presiunii maselor ieșite pe stradă sau a politicii comuniste dirijată de Gorbaciov?

Pentru toți cei care am trăit sub comuniști, este limpede că într'un stat polițienesc de genul celor de după Cortina de fier, orice încercare de organizare sau manifestație, este depistată din timp de rețeaua de informatori ai securității întinsă ca o pânză de păianjen peste tot.

Admițând totuși că massele au simțit spontan să iasă pe stradă la aceeași oră, în aceeași zi și în același loc, brutalitatea comunistă trece peste cadavre și nu admite opoziție. Exemplele din Berlin 1953, Ungaria 1956, Cehoslovacia 1968, Brașov 1987, sunt doar o parte din arsenalul de represalii comuniste. La toate aceste crime de genocid, Apusul nu a reacționat decât cel mult cu niște sancțiuni economice din care n'au avut de sufeit decât tot cei care ieșiseră pe stradă cerând libertate.

De câtva timp însă, evenimentele au alt curs. Polonia, Ungaria, Germania de Răsărit, mai modest Bulgaria și Cehoslovacia, au trecut la reforme. Chiar în lumea liberă, în Italia, partidul comunist, văzând în ce hal s'a compromis comunismul, și-a schimbat numele. Trecuse și China la reforme dar a făcut repede marche-arriere și statuia Libertății ridicată de studenți în Piața Tien An Min, a sfârșit scrâșnind sub șenilele tancurilor.

După felul cum au sfârșit NEP-ul leninist și mandatarii din resere, nici o întoarcere la stânga'mprejur a politicii perestroicii nu ne surprinde. Responsabilitatea ar cădea însă în primul rând pe factorii politici de decizie din lumea liberă, de felul cum acționează ei la manevrele din lagărul comunist și cât de mult pot fi înșelați de cântecul de sirenă venit din Kremlin.

Președintele Bush, vădit bucuros de turnura evenimentelor din Germania, fiind întrebat dacă va retrage forțe militare din Europa, a fost foarte clar când a răspuns că Occidentul trebue să rămână puternic și pe viitor.

Prudență și realistă a fost și reacția conducătorilor și oamenilor politici Vest-Germani.Ei au calificat evenimentele din Berlin și din Germania de Răsărit, drept un pas înainte în politica Răsăritului de "destalinizare".

Limbajul diplomatic își are subtilitățile lui și Germanii s'au ferit să se aventureze în vorbărie sterilă. Reunificarea Germaniei le este prea scumpă pentru a risca niste declarații prea timpurii.

Privind în urmă desfășurarea evenimentelor din Germania, anumite lucruri capătă un oarecare contur. Egon Krenz - fidel Rușilor ca și Honecker- n'a pornit la nici o schimbare dela numirea sa în locul lui Honecker, decât după ce s'a întors dela Moscova. Rigiditatea stalinistă a lui Honecker ca și a lui Ceaușescu- era o sfidare față de cursul politicii comuniste imprimat de Gorbaciov. In plus, Gorbaciov avea încă proaspete în minte discuțiile purtate în vara aceasta în cele două Germanii ca și primirea deosebită de care s'a bucurat în Germania Federală. Ovațiile primite atunci au anticipat poziția lui de acum. Reformele lui Krentz dacă nu sunt inspirate direct de Ruși, poartă în tot cazul sigiliul totalei aprobări a Kremlinului. Iar Rușii nu fac niciodată daruri gratuite, chiar dacă au învățat dela Danai povestea calului troian.

Perseverența Rușilor în politică țintește departe și în timp lung.

Pentru a nu exista nici un dubiu asupra "reformelor rusești", în Pravda din 12 Noembrie, în plină căldură a mișcărilor din Berlin, a apărut un articol în care se specifică: "Nu există alte forțe publice în această țară în afară de partidul comunist". Pravda spune clar că la Kremlin nu există nici o intenție de a merge în direcția în care au pornit Polonia și Ungaria.

Nici Gorbaciov n'a făcut nici o aluzie că are de gând să schimbe paragraful din Constituția sovietică în care se garantează partidului comunist monopolul puterii pe care îl deține de șapte decade.

Sub zodia glasnostului și a perestroicii, evenimentele din Basarabia au dezvăluit șubrezenia liniei gorbacioviste. Inlocuirea lui Grosu din funcția de lider suprem, este mai mult o răfuială cu un brejnevist decât dorința de a da libertate basarabenilor. La Chișinău au fost încăierări între trupele militare și ale kgb-ului, cu populația locală, soldate cu răniți și arestări. Pe străzile Chișinăului au apărut tancuri la defilare. Că basarabenii nu le-au lăsat să înainteze este o dovadă că în Moldova lui Stefan cel Mare dintre Prut și Nistru, plăieșii și feciorii Vrâncioaei și-au lăsat urmași de nădejde.

In timp ce în Europa șandramaua comunistă troznește din toate încheieturile (a spus-o clar Valesa) în America, virusul rosu a început să atace. Lăsată liniștită și protejată de stânga din Congresul american, Nicaragua și-a întărit bazele militare și a înarmat până peste cap pe comuniștii din El Salvador. Un atac fără precedent a fost pornit cu ținta directă, reședința principală a Președintelui Alfredo Cristiani. Sute de morți și răniți, mai ales din rândul populației civile, au plătit cu sânge nevinovat, nebunia teroriștilor comuniști.

Pe de altă parte, fostul președinte Carter, a convocat pe foștii lui subalterni, circa 2000 și în fața lor a criticat atât politica externă a Președintelui Reagan cât și cea actuală a Președintelui Bush "că nu vrea să iasă îndeajuns în întâmpinarea politicii lui Gorbaciov".

Presiunea lui Carter nu este un act izolat oarecare. Ea vine înainte de întâlnirea Președintelui Bush cu Gorbaciov, în Mediterana, la Malta. Ea se coroborează și cu afirmația unui suspect republican, Kissinger, care nu mai departe decât anul acesta recomanda o nouă Yaltă, după ce a pricopsit Europa cu o super-Yaltă, la Helsinki,după ce a pus pe tavă Vietnamul ,Sovieticilor, pe timpul când o gravă fatalitate l-a adus pe postul de secretar de Stat.

Toate acestea se desfășoară pe imensul plan politic mondial, dar pe noi ne interesează mai mult ce se întâmplă în România. Maverick-ul răsfățat al Apusului, ca un model de independență față de Ruși, și-a arătat toată hidosenia. Nu s'a ars însă nici caleașca reginei Angliei ca un mare act de curățenie, nici n'au fost anulate patalamalele cu diplome și decorații, date de serenissimile autorități occidentale. Avem singura satisfacție că n'am fost nici proști nici de vânzare.

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Despre principiul economic în care se spune că moneda proastă alungă moneda bună de pe piață, am mai scris la această rubrică. Ne-am reamintit de el aplicat la activitatea Românilor din exil, cu ocazia unei manifestații care a avut loc la New York, în care a fost ilustrată valabilitatea acestui principiu în arena politică a exilului românesc.

Drama actuală a neamului românesc - fără precedent în îndelungata sa istorie - a urcat suferința întregii populații, pe culmile disperării. Singura preocupare a Românilor de astăzi, cum ne relata un nou sosit din țară, este goana după existență, alergarea după o coajă de pâine uscată, necoaptă, veche sau nouă doar să astâmpere foamea, obsedanta foame din fosta" țară a vinului și a pâinii".

Era normal ca Românii din lumea liberă - atâți cât se mai consideră Români și simt românește - să fie pătrunsi de tragedia din țară și prin toate posibilitățile - mai mari sau mai reduse - să caute calea cea mai potrivită pentru a veni în ajutor în curmarea ei. Așa au făcut celelalte emigrații și au putut să precipite evenimentele în favoarea lor.

Sunt Români care de când au plecat din țară au luptat permanent pentru eliberarea țării. Ce se întâmplă însă în majoritatea comunităților românești din lumea liberă?

O crasă infantilitate politică, sectarism condamnabil, incompetență și totalitarism dismulat în zornăitoare fraze democratice domină manifestările falșilor democrați, rămași cu capul sucit spre politicianismul dintre cele două războaie, când au moștenit o Românie Mare și au ciopârțit-o prin orbirea lor politică. Pretinșii democrați urăsc democrația, se tem de voința liber exprimată și folosesc și acum aceleași metode aduse din arsenalul agenturilor electorale din trecut sau altele mai noi împrumutate dela comuniști.

Românii din New York și împrejurimi au fost înștiințați că în seara zilei de 15 Noembrie să se adune în fața localului misiunii resere la ONU. Convocatorul anonim! Scopul adunării nemărturisit sau la insistențe, ambiguu. Au zbârnâit telefoanele ca niciodată, oamenii întrebau cine organizează și în cazul cel mai fericit li se răspundea "Comunitatea românească".

Cum în satul fără câini intră cine vrea, s'a întâmplat ca un fluieră vânt oarecare, a tras la xerox o foiță manifest în care anunța că la locul cu pricina, pe stradă, va avea loc o "conferință de presă". Reclama de circ mai anunța prezența de "Stații de radio și televiziune și ziare" (multe stații, multe) iar pentruca gogoașa să fie și mai umflată se anunța că redactorul a primit din țară mesaje printre care unul în care se spune că "oficiali ai Bisericii Ortodoxe (țin'te bine Plămădeală) și ai celorlalte culte religioase din România, s'au pronunțat că Bisericile vor fi alături de poporul român, ajutându-l să-și obțină libertatea".

Ora de începere 7 P.M. și într'adevăr întrunirea a avut loc, remarcându-se două fapte deosebite. Prima, prezența într'un număr destul de însemnat a Românilor încrezători la chemarea primită, care denotă că Românii sunt oricând gata să participe la acte de ajutorare a fraților lor din țară și al doilea fapt, în contrast cu participarea afectivă, prezentarea sub orice critică a unor vorbitori incompetenți, o declamare a unei demagogii sterpe, reminiscență a vechiului politicianism, stropit cu zeamă patriotardă alterată, care mărea și mai dureros drama unui neam oropsit la el acasă.

Meetingul - conferință de presă -manifestație de protest și multe alte denumiri, s'a deschis cu imnul american imprimat pe casetă, urmat de "imnul republicii socialiste România". Un teolog grec care și-a făcut studiile în România, a declarat că 'Patriarhul României a vorbit la Paris împotriva regimului comunist" (Bietul Teoctist dacă l-ar auzi).

Un alt vorbitor a insultat națiunea română că nu face nimic, uitând sau ignorând cu toată seninătatea, cea mai lungă perioadă a luptelor de guerilla dusă în munți de către Români, din tot lagărul Europei de Răsărit comunizate, ștergând cu buretele numărul morților dela Canal, minele de plumb, mlaștinile Dunării și ale Deltei, închisorile Aiud, Gherla, Jilava Sighet și încă multe, multe altele.

Nici un post de radio și televiziune n'a catadicsit să piardă nici timpul care îl acordă pentru arestarea unui traficant de droguri sau menu-ul pentru câini și pisici, în schimb postul de radio Europa Liberă a imprimat toată manifestația și nu știm dacă a transmis în-întregime tot ce s'a vorbit, fiindcă unele mesaje scormonesc și mai adânc rana sângerândă a celor din țară.

La doi ani dela curajoasa ieșire a muncitorilor dela Brașov, soldată în final cu dispăruți fără urmă și morți în urma radierii în camerele de anchetă ale securității, din New York s'a transmis mesajul "rușine poporului român" că nu se revoltă.

La al doisprezecelea ceas, somnul pretinșilor lideri ai exilului românesc este încă foarte greu, de aceea nu ne mai surprinde nimic. Sub țestul de astăzi însă, se coace pâinea de mâine a Românului și numai el, cel de acolo, are dreptul să rupă din ea.

CRONICA VREMII

NEDUMERIRI ȘI CERTITUDINI

—Ion BOIERU—

Totul s'a întâmplat în Europa estică, ca într'un cataclism, pe care nimeni nu l-a prevăzut și nici un aparat de interceptare "tehnologică" al științelor politice nu l-a putut înregistra. De fapt, încă nici azi nu știm prea bine ce se întâmplă în zona aceea geografică și politică. Totul a venit fulgerător, calculele de matematică politică, chiar ale marxiștilor, au fost expuse ridicolului și zorile unei "strălucite" ere noi a comunismului s'au întunecat de tot. Peste tot, în blocul țărilor satelite, iobăgite Moscovei, domnește un val de furtuni uraganice, de "nebunie" care nu are, deocamdată, nici un fel de leac. Toate castelele marxismului se dărâmă unul după altul; nimeni nu știe despre ce e vorba, și controversele apar ca ciupercile. Teoreticienii marxismului au înmărmurit. iar "liderii" dictaturilor, care păreau fără sfârșit, cad unul după altul de pe tronul aroganței și puterii lor politice, care a fost, în realitate, ilegitimă.

Marx a murit, iar Lenin este în agonie, și Rusia Sovietică se găsește într'o stare de confuzie somnambulică. Nu mai vorbim de Occident, care a aflat abia acum despre popoarele care cer libertate în Răsăritul Europei. Până acum, în cartotecile politice ale multor ziariști și oameni de știință politică, țările satelite de acolo erau înregistrate ca făcând parte din imperiul sovietic. Mai mult încă, acești viteji vizionari ai Occidentului se temeau de orice fel de agitație a popoarelor subjugate Moscovei, căci aceste agitații ar putea crea o stare de "instabilitate" internațională, pe care ei nu ar mai putea-o controla; cu un cuvânt, popoarele din Europa estică nu aveau dreptul să ceară libertate și să revendice cele mai firești drepturi ale condiției lor umane.

OPOZITIA

Nici opoziția din țările comuniste din acea parte estică a Europei nu este dumirită. Ea știe ce face și cum se răstoarnă prin mișcările ei stările de lucruri, dar nu are încă o imagine clară a situației, pentrucă au intervenit factorii "imponderabili" ai istoriei, elementele tari care reașează apele în albiile lor. Opoziția a visat tot ceea ce se întâmplă azi, acolo, departe. Ea dorește să dărâme castelele cele false care i-au încurcat și amărît viața. Opoziția este reprezentată de chiagul unitar, nevăzut, al etnicității, de popoarele a căror viață a fost strivită de sloganele marxismului și de cizma muscalilor invadatori. Aceste popoare își cer dreptul la viață liberă și suverană, fără imixtiuni din afară de sfera lor de existență națională.

Popoarele din imperiul moscovit cunosc temeiurile ridicării lor și pricep bine de tot sfârtecările din acest imperiu. Prin instinct, prin vedere interioară și prin știința citirii semnelor vremii, ceea ce Occidentalii nu cunosc, nici nu pot cunoaște, căci aparatele lor de tehnologie modernă nu au acces la misterele vieților naționale, nu știu ce înseamnă suflet național; s'au pierdut, acești Occidentali în noianul bunurilor de consum și s'au luat la întrecere cu materialismul dialectic al marxismului.

România se găsește chiar în mijlocul țărilor care sunt tulburate de transformările care se produc aproape zilnic. Ea este înconjurată de o lume complet schimbată la față, cu care nu mai are nici un fel de asemănare, așa cum pretindea că ar fi avut până de curând... Si, România nu dă semne de mișcări convulsive sau centrifugale, chiar dacă ar fi să fie numai aparente. De fapt, este vorba de simple iluzii, căci poporul român este în fierbere interioară, psihologică și morală, iar partidul comunist are el însuși conflicte și aspirații în cadrele de conducere.

Intreg sistemul de conducere guvernamentală este într'o defecțiune de funcționare; nu mai lucrează normal; nici în relațiile internaționale, nici în comunicațiile interregionale, economice, diplomatice sau de natură personală. Totul este stăpânit de o paralizare lentă, dominat de instabilitatea și de înfrigurate așteptări ale unor explozii care să aducă ceva nou.

Securitatea comunistă este în alarmă permanentă și conducerea comunistă trăiește nopți îngrozitoare de coșmar. Congresul recent al partidului a fost o farsă, care s'a înscenat cu măiestrie, dar, în loc de potolire a spiritelor în opinia publică, a creat condițiile unor izbucniri viitoare și mai puternice. Poporul a înțeles că nu există nici un fel de bunăvoință din partea partidului pentru a lua măsuri de adaptare la noile condiții create în Europa de Răsărit, în interiorul țărilor satelite. Iar lozincile și directivele formulate cu ocazia acestui congres sunt dozate cu un procentaj maxim de ridicol și suprarealism donquijotesc.

Toate fundamentele regimurilor din blocul sateliților Moscovei de altă dată s'au sfărâmat, s'au prăbușit. Nici o țară din acest bloc dominat de Moscova nu s'a putut sustrage reformelor care au respins sau sunt pe cale de a respinge total formulele marxismului, care a fost importat dela Moscova. Toate realizările făcute în numele marxismului, au fost aruncate la coșul de gunoi al istoriei.

Cum poate în această situație să reziste guvernul și partidul comunist român, în izolarea sa, și să păstreze încă anacronicele principii ale ideologiei marxiste.? Nu va putea rezista, sub nici o formă decât o scurtă perioadă de timp. In realitate, nu există nici un fel de șansă de a păstra marxismul, care s'a epuizat, i-au secat izvoarele de atracție și proiectare a unui viitor mai bun în viața societăților.

Comuniștii români nu se vor putea păstra imuni în fața valurilor ucigătoare ale transformărilor care bântuie în blocul țărilor satelite ale Moscovei.

Numai un joc batjocoritor al istoriei poate să încredințeze partidului comunist român misiunea de a purta mai departe steagul ideologiei marxiste. După atâtea acte ilegitime ale comuniștilor români, acum au ajuns să revendice pentru ei paternitatea unui comunism înfăptuitor și învingător, tocmai când însăși Rusia Sovietică recunoaște falimentul total al comunismului pe care l-a promovat.

Toate celelalte țări comuniste au capitulat în fața istoriei, numai comuniștii români se cramponează de o putere guvernamentală, pe care au obținut-o cu cizma și armata sovietică, care azi însă nu le va mai veni în ajutor, în fața ridicării populare care se anunță la orizont, cu semne de eliberare națională.

Atitudinea de refuz a partidului comunist român, ca să deschidă calea reformelor dorite de poporul român nu este numai o atitudine absurdă, dar ea frizează o paranoia incurabilă. Asta oferă un motiv în plus pentru plecarea definitivă a comuniștilor. Țara are nevoie de minți luminate și de libertate, nu de comunism. Rigiditatea și restricțiile impuse de guvernul dela București, poate da loc la izbucniri violente, pe care nici o securitete din lume nu le va putea stăvili.

Comuniștii români nu și-au pregătit nici o supapă de siguranță, și se găsesc astăzi închiși în propria lor capcană.

EXILUL ROMANESC continuă să-și mențină poziția lui de legitimitate națională, bazată pe certitudinile credinței în dreptatea cauzei naționale pe care a apărat-o și a servit-o dela începutul existenței sale, pe certitudinea că neamul românesc își va câștiga din nou libertatea, independența și suveranitatea, cu care a fost investit din chiar momentul apariției sale în istorie; pe certitudinea că principiile de ordine morală ale lumii nu pot fi puse sub obrocul aroganței; pe certitudinea că aspirațiile și idealurile naționale nu pot fi înăbușite de puteri lumești, ele sunt sacre și invincibile.

NOTE SI COMENTARII

ÎN DURERILE FACERII, TRECE DUNĂREA ÎNNOT

Mai toate ziarele din lumea liberă au publicat, cu lux de amănunte, odiseea unei Românce care s'a incumetat să înfrunte valurile Dunării, gravidă fiind în luna a noua, pentru a da naștere pruncului ei în libertate. Disperată și voind să scape de represiunile comuniste, învățătoarea, doamna Camelia Sorina Popescu, temerara Româncă trece Dunărea înnot, dând a doua zi naștere unei fetițe, Natașa, într'un spital din Iugoslavia.

Săptămânalul american "National Enquirer" și-a trimis corespondenta sa, Jancie Gregory, pentru a-i lua un interviu, din care desprindem cele de mai jos:

"Voiam să trec fluviul încă din luna Aprilie, dar am așteptat ca apele să se încălzească puțin, altcum eram amenințată să-mi găsesc moartea în apele-i reci. Când priveam de-a latul fluviului în acea noapte de 2 August, n'am văzut malul de dincolo și-mi puneam întrebarea dacă greșesc punând viața pruncului din pântece în pericol. Dar îmi făcusem deja gândul. In România nu se mai putea trăi, viața ce-l aștepta pe cel nenăscut, numai viață nu era - iar soțul meu, Alexandru, mă aștepta într'un lagăr de refugiați din Austria. Trebuia deci să plec".

Cu ajutorul unui tub de cauciuc ce trebuia s'o țină deasupra apei, încet, pentru a nu fi auzită de grăniceri, intră în apele Dunării. Socul cu apele reci, îi dă primele dureri ale facerii. Apele fluviului încep să se învârtească. Abia poate respira. Iar durerile ce-i spinteacu pântecele, devin din ce în ce mai acute. "Acesta o să-mi fie sfârșitul. O să mor înnecată și copilul odată cu mine", gândea Camelia. "Ajută-mi Doamne. Nu lăsa copilul să se nască în aceste ape reci" - se ruga ea fierbinte.

Si Dumnezeu a fost de partea ei, ajutând-o să scape din marea și perfida închisoare care este astăzi România și să învingă până la urmă apele Dunării, ajungând pe malul celălalt, în Iugoslavia.

După o scurtă vizită la poliție, aceștia văzând starea în care să află, o duc de urgență la spitalul local, unde a doua zi vede lumina zilei fetița ei, Natașa.

In aceste zile când, șandramaua comunistă tremură din toate încheieturile, când zidul rușinii rusești este dărâmat în Berlin cu târnăcoapele, când zeci de mii de oameni fug din imperiul secerei și ciocanului ca de ucigă-l toaca, nădejdea noastră este că bunul Dumnezeu își va aduce aminte și de neamul nostru atât de greu încercat, scăpându-l din ghiarele nebunului dictator, Nicolae Ceaușescu.

Nu se poate să fie altfel. Nu se poate ca Dumnezeu să-și fi întors fața și să nu vadă suferințele neamului nostru. Nu se poate ca, după Polonia, Ungaria, Germania de Est, ba chiar și Bulgaria, iar acum și Cehoslovacia, să nu se întâmple nimic și în România.

Când scriem aceste rânduri, posturile de televiziune americane, ne aduc știrea că în Basarabia au avut loc ciocniri sângeroase între cei dornici de libertate și trupele rusești de ocupație.

E doar începutul sfârșitului, pe care numai un nebun nu-l poate vedea.

Dorința doamnei Camelia Sorina Popescu e să ajungă în cele din urmă în Canada, unde să înceapă o nouă viață. Poate că, Dumnezeu o va ajuta ca să se întoarcă în România liberă. Ceea ce ar fi o mare bucurie, atât pentru ea și soțul ei Alexandru, cât și pentru noi.

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-0365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L8
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832